

50 ÉV, 50 GONDOLAT
Pillanatképek a zalaegerszegi vívás
első fél évszázadából

—
2018

50 ÉV, 50 GONDOLAT Pillanatképek a zalaegerszegi vívás első fél évszázadából

50 év,
gondolat

PILLANATKÉPEK A ZALAEGERSZEGI VÍVÁS
ELSŐ FÉL ÉVSZÁZADÁBÓL

KÖSZÖNTŐ

Egy egyesület életében igen komoly lépcsőfok a fél évszázados fennállás ünnepe. Az elmúlt 50 év alatt rengeteg ember került kapcsolatba egyletünkkel, és hosszabb-rövidebb ideig összefonódott az életünk. Együtt éltünk meg örömet, bánatot, szürke és színes hétköznapiakat, sikereket, kudarcokat. A sok különböző egyéniség formálta a zalaegerszegi vívás arculatát, és mindig segített, hogy a mélypontokon át tudjon lendülni a csapat szekere.

Jelen kiadvánnyal szeretnénk egy-egy képet felvillantani az 1968-tól működő zalaegerszegi vívóéletből a szerzők szemszögéből. Sajnos nem tudtuk megvalósítani, hogy gyűjteményünk teljes körű legyen, hogy minden időszak minden fontos szereplője képviselje magát.

50 írás, 50 szál virág a csokrunkban. Gondolatok, élmények, érzések. Fogadjátok szeretettel!

„A vívás az a sport, amelyben nagyon gyorsan kell nagyon jó döntéseket hozni, s ez az élet egyéb területein is kamatoztatható.”

Zalaegerszeg Megyei Jogú Város polgármestereként nagy tisztelettel és sok szeretettel köszöntöm a Zalaegerszegi Vívó Egylet jubileumi kiadványának valamennyi olvasóját Szekeres Pál gondolatával!

Nem csak a tőle kölcsönzött szavak, de az olimpiai bronzérmes, háromszoros paralimpiai bajnok magyar tör- és kardvívó, sportvezető élete, pályája is jól példázza, mi mindent adhat, mennyi mindenre készíthet fel a sport. Nevel és jutalmaz, kihívások legyőzésére sarkall, általa egy közösség tagjává válik, és életre szóló barátságokat köthet az ember. A vívás koncentrálni is megtanít - magam is ámulattal figyelem nagyjainkat, ahogy egy-egy világversenyen óriási türelemmel, összpontosítással, fegyelemmel teljesítenek a páston. Sikereiket látva gyakran eszembe jut, mennyi edzés van néhány percnyi teljesítmény mögött. S ez a kulisszák mögötti munka jobbra rejtve marad a közönség előtt, miként a hétköznapiakban azt sem gondoljuk végig, hogy egy-egy egyesület sikerét mennyi küzdelem előzheti meg.

Egy jeles évforduló azonban mindig módot ad arra, hogy visszanézzünk, összegezzük a magunk mögött hagyott évek történéseit, értékeljünk, elemezzünk, és

természetesen arra is kiváló alkalom, hogy célokat fogalmazzunk meg a közeljövőre. Fél évszázad nagy idő, különösen akkor, ha igazán mozgalmasan, tartalmasan telik. A zalaegerszegi vívásoktatás szereplői jól tudják ezt, sokak áldozatvállalására, kitartására, elhivatottságára volt szükség a Z. Dózsa vívó szakosztályának létrejöttétől a Zalaegerszegi Vívó Egylet megalakulásáig vezető úton, és persze azon túl is.

Izgalomból, kalandokból ezután sem lesz hiány, és erre nem csak kiváló vívóink megmérettetései jelentenek garanciát. Régi álmom válik valóra, hiszen a ZVE otthonául szolgáló Mindszenty-iskolát fenntartó Notre Dame Női Kanonok- és Tanítórend, a város önkormányzata és a Magyar Vívószövetség közös akaratának megfelelően, hosszas, aprólékos előkészítést követően új tornacsarnok és vívóterem épül - a fejlesztésnek köszönhetően pedig a sportág utánpótlásközpontjává válhat az iskola. A beruházás megvalósulása nyomán - szerencsére - máris újabb tervek szönek a szakemberek, és ezzel újabb és újabb örömteli, élményekben, eredményekben bővelkedő évtizedeket kínálnak Zalaegerszeg sportszerető lakóinak.

Azt kívánom, teljesüljön minden elképzelésük, ismerkedjenek meg minél többen a törvívással, az új vívócsarnokban mielőbb pástra léphessenek majd párbajtőrözők és kardvívók is, s a kerekesszékes vívók ugyancsak otthonra találjanak az új sportlétesítményben. Legyen szó élsportról vagy tömegsportról, övezze siker és öröm a csapat életét!

*Balai Zoltán
polgármester*

CSIKÓS SÁNDOR – A ZALAEGRSZEGI VÍVÁS ALAPÍTÓJA, EDZŐ

AZ ALAPOK LERAKÁSA

1967 nyarán egy ambiciózus nagykanizsai fiatalember Zalaegerszegre érkezett. Rajkai Miklós, a Megyei Testnevelési és Sporthivatal elnöke fogadta Csikós Sándort azzal az elhatározással, hogy a ZTE-nél a fiatal szakember közreműködésével lerakják a vívás egerszegi alapjait.

- Nagykanizsán Szabó János edző ismertette meg velem e szép sportágat. 1964-ben felvételt nyertem a Testnevelési Főiskola szakedzői tagozatára. 1967-ben jöttem Zalaegerszegre. A város sportvezetői a ZTE-nél szerették volna, hogy vívó szakosztály is létrejöjjön. Különböző okok miatt ez a kezdeményezés meghiúsult. Így 1968 januárjában a Zalaegerszegi Dózsa SE-nél alakult meg a szakosztály, ahol sportiroda vezető és vívóedzői feladatot láttam el.

A vívó szakosztály megalakulását két középiskolai testnevelő tanár segítette. A Ságvári Gimnáziumból Raffai Imre, a Zrínyi Gimnáziumból Szikszay György testnevelő tanárok küldték a gyerekeket, majd később már általános iskolába járó gyerekek is jelentkeztek.

Meg kell említenem három felnőtt vívótársamat, akik rendszeresen lejöttek az edzésekre és segítették a munkámat azzal, hogy foglalkoztak szívesen a gyerekekkel is. Dr. Bán András főorvos, Dr. Sallai Sándor főorvos és Magyar József olajipari mérnök. Ők a budapesti csapatversenyeken rendszeresen részt vettek.

Tanítványaim közül Miszory Béla, Kovács Attila edzői képesítést, még Tóth Ferenc szakedzői képesítést szerzett a főiskolán.

1972/73-as tanévtől Petőfi Sándor testnevelő tagozatos iskolában dolgoztam nyugdíjazásomig. 1978-ban atlétika edzői képesítést is szereztem. 1973-1983-ig két

sportágban is elláttam az edzői teendőket (vívás versenyző korosztály, atlétika gyermek korcsoport).

1984-2006-ig csak serdülő „B” versenyzőkkel foglalkoztam.

Pályafutásom során mindig éreztem a szülői háttérrel, mely megkönnyítette a testnevelői és edzői munkámat. Vallom, hogy kiemelkedő sporteredményekhez tehetséges diák, edzői szakértelem és nem utolsó sorban támogató és sportszerető szülő kell.

Csikós Sándor és Vaska Ferenc

*A kezdetek Nagykanizsán -
álló sor balról a harmadik
Csikós Sándor*

Edzés közben Nagykanizsán

MISZORY BÉLA – VÍVÓ, EDZŐ, A Z. DÓZSA ÉS A ZVE EGYKORI ELNÖKE, A ZALA MEGYEI VÍVÓ SZÖVETSÉG ELNÖKE

A vívás egy olyan sport, ami nagyon különleges élményeket ad annak, aki megízleli. Nehezen szakít vele az ember, nem lehet elfelejteni a sportág iránti szimpátiát. Tartom a mondásomat, hogy nem az erő, hanem az ész sportja.

Megerősíti ezt az alapgondolatot egykori körmendi edzőm mondata, miszerint:

„Mindegy, mennyire tanulsz meg vívni, de a vívásban szerzett tapasztalatod az életben sokat fog számodra adni.”

Ez be is bizonyosodott, mert nem csak vívótársakat szereztem, hanem életem során is sokat merítettem a vívás során végzett szellemi munkából. Itt mindig tudni kell, mikor, mit gondolunk és döntéseket is kell hozni, ami akár jó, akár nem, de dönteni kell!

Szívesen gondolok vissza az edzőtársakra, a Csikós Sándor, Kovács Attila, Tóth Ferenc és Bán Doktor fogatra. Ebben az időszakban raktuk le az egerszegi alapokat és együtt húztuk a szekeret a ZVE megalakulásáig.

Közös célunk nem az eredmények hajhászása volt, hanem egy közösség, az egymás iránti tisztelet és törődés kialakítása.

Mindenhol az életben előbb vagy utóbb a megújulás és a sikerességre való törekvés is előtérbe kerül. Szerencsés volt az a helyzet, amikor a fegyveres testületeknél országosan csökkent a sport iránti támogatás, mert nekünk volt már egy működő alapítványunk. A Santelli Alapítvány tette lehetővé, hogy Magyarország első önálló vívóegyletét létrehozassuk.

Ebben az időszakban az edzői hozzáállásban, felfogásban az eredményesség szempontjából kedvező fordulat jött. A sikerek révén számos nemzetközi vívóversenyt, majd az EB-t is megrendezhettük Zalaegerszegen,

ami számunkra - megítélésem szerint - az elmúlt 50 év legnagyobb sikere volt. Ekkoriban nemzetközi edzőtáborok is színesítették a helyi vívó életet.

Minden siker után jöhet egy kisebb hullámvölgy. Az egylet és én a következő 12 évben fizikailag eltávolodtunk egymástól, de – mint ahogy azt kezdő gondolatomban is említettem – lelkileg mindvégig ZVE-s voltam. Magánemberként is figyelemmel kísértem az eredményeket, és mint a Megyei Vívó Szövetség Elnöke is kitarotтам a helyi vívás mellett.

Miszory Béla (1968)

A 2015-ben szervezett vívóversenyhez kapcsolódó öregvívó találkozón, sikerült megismernem a ZVE mostani vezetőit, és a szimpátia miatt újra éreztem, hogy itt a helyem. Újra „Béci” lettem! Örömmre szolgált, hogy Matyovszky Balázs személyében megtaláltam a kapcsot a múlt és jelen között!

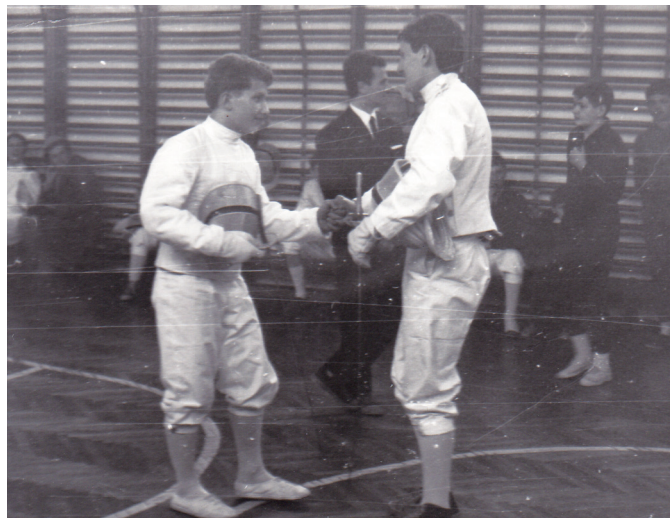
Azóta ez a kapcsolat újra elmélyültebbé vált, és visz magával, hogy újdonságokat kezdeményezzek, újra napi szinten részt vegyek az egyesület munkájában. Nem, mint megyei elnök, hanem mint támogató, ötletadó. A kerek székű vívás megvalósítása Zalaegerszegen régi álmom volt, és nagy boldogság számomra, hogy a jelenlegi vezetőség méltó partnerem lett ennek megvalósításában. Nagy lendülettel elkezdük letenni az alapokat, és a technikai felszerelés már a rendelkezésünkre is áll.

A vívásból szerzett tapasztalataim alapján elmondhatom, hogy a ZVE jelenlegi vezetőségében látok fantáziát, hogy ismét a csúcsig elérjen a székér. Fontos megjegyezni, hogy ez az 50 év a városvezetők és a lelkes, sport iránt érdeklődő támogatók nélkül soha nem valósulhatott volna meg!

50 év páston, pást mellett, megérte?

Megérte és örömmel venném fel az edző-zubbonyt újra és újra. Mérhetetlen öröm volt számomra a jelen kiadványhoz készült megemlékező sorokat olvasni. Méltán tölt el büszkeséggel, amikor azt olvasom egy csupán 2 évet vívó tanítványom tollából, hogy „volt az edzők között, aki marasztalt, és nem eredményeséget, hanem a vívás szépségét és az életre nevelést, az egymás iránti megbecsülést és a kitartást próbálta meg átültetni... ezek a tulajdonságok és a jó, családi légkör... átsegítettek a lelki nehézségeken... kitartást tanultam és egy kis önbizalmat is kaptam”.

Ha csupán egy ember volt, akinek ilyen érzéseket adhattunk, már megérte, de úgy érzem, hogy a közöség minden tagja valami hasonlót élt át közöttünk.

Az első zalaegerszegi férfi tőr verseny. Nadrai László gratulál Miszory Bélának

Lábmunka Kovács Hedviggel (Hédivel)

BÁLITS KÁROLY – A ZALA MEGYEI VÍVÓ SZÖVETSÉG EGYKORI ELNÖKE, FŐTITKÁRA

NEM EGYMÁS ELLEN, HANEM EGYMÁSÉRT

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Aki valamennyire is ismeri a zalai vívás történetét, annak nem kell különösképpen bemutatni Bálits Károlyt, akinek tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el az elmúlt évtizedekben. Ez év januárjában az ünnepélyes megyegyűlésen vehette át a Zala Megye Sportjáért Díjat, amit a hivatalos indoklás szerint a zalai vívósport megteremtéséért érdemelt ki.

Bálits Károly azon vezetők közé tartozott (tartozik), aki felülemelkedett a kicsinyes helyi érdekeken, azt az elvet hangoztatva, hogy az összefogás, egymás segítése a szűkebb környezet fejlődésére is visszahat. Mindig azon munkálkodott, hogy a két város, Nagykanizsa és Zalaegerszeg vívósportja sportszerű rivalizálással, de egymást segítve fejlődjön.

- A sportág irányításának súlypontja évtizedek után Nagykanizsáról Zalaegerszegre került, hiszen Miszory Béla lett az elnök, Tóth Ferenc pedig a főtitkár. Ön harminc éven keresztül navigálta a sportág zalai hajóját, hol elnökként, máskor pedig főtitkárként. Elfáradt?

- Nem fáradtságról van szó, hanem arról, hogy a Nagykanizsáról Zalaegerszegre került Tóth Ferenc kiváló érzékeléssel vette észre a fejlődés irányát. Ezt a dinamizmust tapasztalva gondoltunk arra, hogy egy agilis fiatalember kerüljön a főtitkári posztra. Logikus döntés volt az is, hogy az ugyancsak megyeszékhelyen élő és tevékenykedő Miszory Béla legyen az elnök, hiszen a kapcsolattartás és teremtés lényegesen könnyebb az ő helyzetükből.

- Ez a váltás nyilván nem azt jelenti, hogy Bálits Károly eltűnik a pástok környékéről?

- Szó sincs erről. Pályafutásom során eddig mindig

felvállaltam a két szakosztály fenntartását. Akkor is, amikor nehézségek voltak. Egyszer Egerszegén, egyszer Kanizsán. Mert itt, Dél-Zalában is voltak kritikus időszakok. Aki ismer, annak nem kell bizonygatnom: egész életemben szinte már beteges mániám volt a vívás. Ha elhagyom a pástot, ha nem hallok többé fegyvercsörgést, akkor nekem már vége.

- Hogy értékeli az egerszegi vívósport fejlődését?

- Egyik szakosztály húzta a másikat, nem engedte leragadni. Ez a párharc egy tisztességes rivalizálás volt. Ha az élet más területén is így lett volna, akkor most Egerszeg és Kanizsa előbbre állna. Viták voltak, de balhék soha. Nem valaki ellen, hanem az ügy, a zalai vívás érdekében emeltünk szót. Nem a kanizsai, s nem is az egerszegi vívás volt a lényeges, hanem a zalai. Ha nem ezt a politikát folytatjuk, akkor már nincs is vívás a megyében.

- Optimista a jövőt illetően?

- Igen. Hogy a jövőt elképzeljük és megtervezzük, ahhoz nem árt a múltba tekinteni. Nagykanizsán egykor Szabó János létrehozta a vívó szakosztályt. Két olyan edzőt nevelt a megyének, akik a későbbiek során meghatározó személyiséggé váltak. Zalaegerszegén Csikós Sándor, Nagykanizsán pedig Kiss György. Utóbbi aztán folytatta ezt a nevelő munkát, hiszen az ő tanítványa volt Tóth Ferenc, a kiváló egerszegi edző és versenybíró, illetve Kisgyura István, aki a MÁV NTE-nél neveli a tehetséges vívókat.

- Hiányérzete?

- Tudja, ha én Egerszegén élek, talán épült volna már egy vívócsarnok.”

Bálits Károly 2012-ben, 81 évesen halt meg. A vívók örökké emlékezni fognak rá!

A hatalmas és önzetlen munka elismeréseként, továbbá tisztelegve az általa képviselt szellemiségnek, 2013. május 11-én a nagykanizsai vívóterem felvette Bálits Károly nevét.

Hitvallását a következő idézet tökéletesen jellemzi:
"Az erő a közösségben rejlik."

*Öregfiúk versenyen
(Kanyó László, Németh Zoltán, dr. Horváth György, Csomor László, Bajzáth András,
Bálits Károly)*

EGERSZEG 50

Az eset nem 50 évvel ezelőtt kezdődött, hanem 59 évvel ezelőtt.

Sétáltam a városban a barátommal és az egyik sarki ház kapuján megláttunk egy plakátot. Vívás oktatást hirdetett. Bementünk és jelentkeztünk. Egy rövid hajú ősz úriember fogadott bennünket. Kiderült, hogy ő Szabó János volt, SPOTI-t végzett katonai vívómester. Ő alapította meg Nagykanizsán a vívást 1959. november 23-án.

Itt találkoztam olyan fiatalokkal, akikről később kiderült, hogy már láttak vívó kardot. Ilyen fiatal volt Csikós Sándor (Csiki), aki már előtte is a Postás pincéjében, Szávai György irányításával kapott alapokat a víváshoz.

Pár év múlva Bálints Károly akkori szakosztály minden előre gondolkodva, a leérettségizett Csikit beiskoláztatta a Testnevelési Főiskola nappali tagozatára a vívóedzői kurzusra. Úgy számoltak, hogy mire az Öreg – Szabó János – nyugdíjba vonul, a Csiki végez és átveszi a szakosztályt. És akkor jött a közmondás: Ember tervez, Isten végez, Csikit elkapta a gépszíj, szerelmes lett és Zalaegerszegre költözött a feleségével. Ha már ide költözött, erős biztatásra belevágott Zalaegerszegen a vívás elindításába. Bálints Károly segítségével, néha erős ráhatásával megalakult a zalaegerszegi Dózsánál a vívó szakosztály. Bánatunkra egy nagykanizsai hozta létre. :)

Aztán felgyorsultak az események. Nagykanizsán hosszú szünet után újból rendeztek gyermekversenyt (Fabik Kupa). Ezen egy nagykanizsai ifjú nagy bánatára csak 2. lett. Többször megjegyezte, hogy az előtte végzett nagykanizsai fiút én jobban szerettem. Ezért dacból Zalaegerszegre járt középiskolába és vívni is.

És miből lesz a cserebogár: ez a nagykanizsai ifjú lett

a zalaegerszegi vívás sikeres embere.

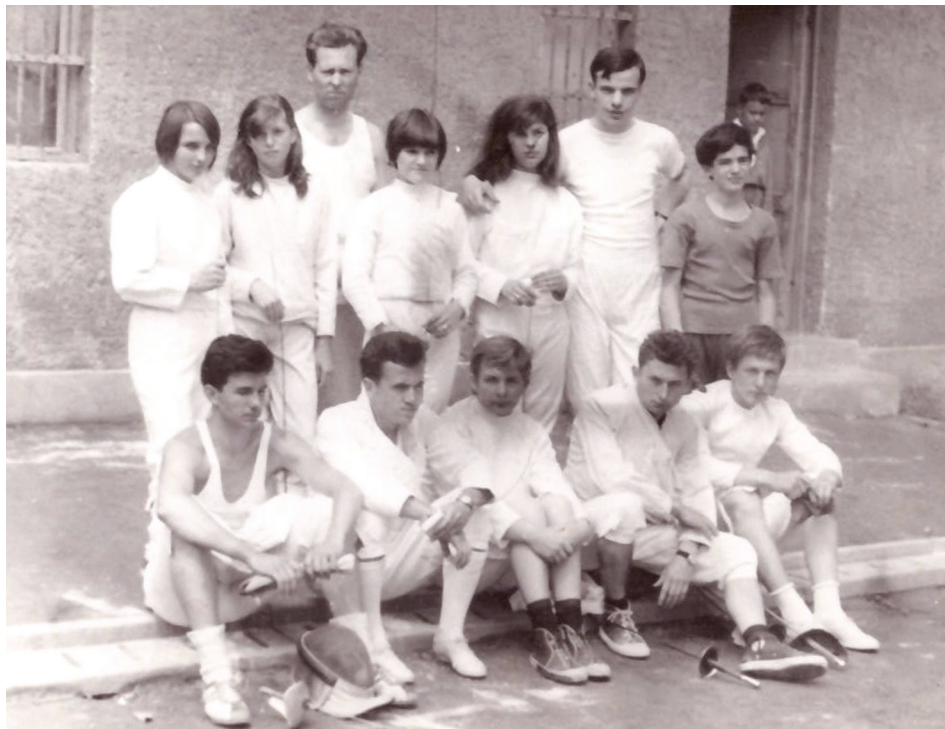
Hogy mi is történt? Csikós Sándor kiszállt a vívásból és testnevelő tanári állást vállalt. Ezután kapott nagyobb szerepet Tóth Ferenc, Miszory Béla és Kovács Attila. Nagyon nagy ifjúi lendülettel, sok munkával, kevés pénzzel folytatták azt a munkát, ami 50 évvel ezelőtt kezdődött Zalaegerszegen. Sok harc, küzdelem történt Nagykanizsa és Zalaegerszeg vívói között. A volt kanizsai ifjú, Tóth Ferenc (Feriike) bizonyítani akart, és bizonyított is, Zalaegerszeg vívásának emblematisz alakja lett.

Sajnálom, hogy elmaradtak a régi, megyei bajnokságok. Óriási harcok, küzdelmek voltak. Az akkori minősítés rendszere szerint, ha egy versenyen 30 induló van és 10 főnél több a II. osztályú, akkor az első helyezett I. osztályú versenyző lesz. Zalaegerszeg és Nagykanizsa ki tudott állítani ennyi kardozót.

Egy közös barátunk, Magyar József - aki sajnos azóta már elhunyt - ötlete nyomán Rotary kupa néven vívó verseny sorozatot hozott létre a két város. A verseny öt éven keresztül minden évben megrendezésre került. Az a város, amelyik háromszor nyert, megtarthatta a Rotary kupát. 3-2-re Nagykanizsa nyert.

Kedves Zalaegerszegiek! Ifjú és még ifjabb vívó Barátaim! Gratulálok nektek az 50 évhez, szívesen írok nektek a következő 50 évről is!

*Kezdetek - Kiss György az ülő sorban
jobbról a második*

*Úttörőházi szakkör Nagykanizsán
1973-ban.
Középen hátul Kiss György, első sor
jobbról a második Tóth Ferike*

SZILVÁS IZABELLA – VÍVÓ

HAJDANÁBAN-DANÁBAN

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szerelem. Irgalmatlan csalódással kezdődött...

Első éves gimnazista voltam, amikor híre jött, hogy a Z. Dózsa SE vívó szakosztályt indít. Romantikus regényeken dencölt szívem nagyot dobbant – ott a helyem! Kardozni fogok! Én leszek a negyedik testőr! Képzeltetik a csalódásomat, amikor én kis mafla megtudtam, hogy nőknek nuku a kard, sőt, még párbajtőr sem jöhet szóba. Csak tör. Egy világ omlott össze bennem. Mi értelme van felsőtestet szurkálni? És még jól oda sem lehet sózni! Majdnem elpityeredtem, majdnem hátat fordítottam. Aztán – ha ló nincs, jó a szamár is alapon – maradtam és röpke két hét leforgása alatt belehabarodtam a törözésbe.

Minden érdekes és izgalmas volt. Már az a tény is, hogy a rendőrség tornatermében edzhettünk. Büszkén hurcoltam végig a városban a vívótáskát a belegyömöszölt plasztronnal, gatyával, sisakkal, kesztyűvel, törrel és tornacipővel. Akkoriban a cipő még fapados volt. Évekkel később evett a fene,

hogy legyen igazi vívócipőm és egy ismerős hozott is Svájcából. Ott volt a bibi, hogy a pontos méretet rajzoltam körbe papíron, ő meg azt hitte, hogy ennél nagyobb kell. Így aztán cipőorrot kitömve villogtam benne edzésen és versenyen.

Szóval, minden élmény volt. Még a kegyetlen ala-

pozó edzések és a rutinszerű bemelegítő körök is, pedig nem kenyerem a futás. Tetszett a vívóállás. Még most is hallom Csikós Sanyi hangját: „Egyenesen! Ne dugd ki a hátsódat!” Koptak a pénzürmék, amiket a sarkunk alól kellett kirugdosni, hogy javuljon a kitörés. Időtlen időig döfködtük a céltáblát, hogy pontosodjon a szúrás, erősödjön a csukló. Aztán jött a kard ki kard, azaz tör ki tör – egymás elleni viaskodások! De jó volt! Nem vérre ment. Élveztük. Elbűvöltek a francia vezényszavak, az asszó előtti-utáni tisztelgés, a védés- és támadásformák. Még otthon is buzgón gyakoroltam. Jaj, de boldog és büszke voltam, amikor negyed-, majd harmad-, végül másodosztályú

A régi fegyver ereklyeként őrzött markolata

vívóvá minősültem! Az volt a taktikám, hogy amint elhangzott az „en garde, pret, allez”, egyenes támadással lerohantam az ellent. Sokszor bejött. Ha nem, akkor már bűvészkedni kellett a fegyverrel. Ó! Talán a harmadik évben vívtunk először elektromos törrel. Hű, de furcsa volt! Nehezebb, kevésbé hajlékony tör és az a hátul ugrándo­zó madzag kissé idegesített. Mi a legmaradandóbb élmény? A társaság! Az első vívófecskék közössége! A zizi-cukorka habzsolás, a móka-kacagás edzés előtt, után, a vonatokon, ahol felavattuk az éppen minősültet, az osztozás győzelem örömeiben, vereség bújában - az összetartozás élménye felejthetetlen. A zene mellett a vívás volt az, ami gimnazista éveimet kiteljesítette.

Nos... Ilyen volt a kezdet. Ma is imádom a vívást. Rengeteget változott a szabályrendszer – most pél-

dául már kardozhatnék -, de a lényeg változatlan: a vívás gyönyörű. Elmét, lelket, erőnlétet edző, önismeretet gyarapító, önfegyelemre oktató, nemes sport. Mindenkinek ajánlom. Minden gyereknek. Minden felnőttnek. Pusztán kedvtelésből is. Lövészet helyett inkább vívjak!

Kedves 50 éves zalaegerszegi vívás! Remélem, matuzsálemi kort érsz meg, miközben egyre erőteljesebb leszel, és egyre több hódolót állítasz a pástra. Hála, köszönet és tisztelet illet valamennyi szülőt, pártolót, egyesület fenntartót, adományozót, edzőt, szervezőt, akik már fél évszázada elkötelezetten, idejüket-energiájukat-pénzüket nem sajnálva éltetik, fejlesztik az egerszegi vívóéletet.

De jó lenne most egyet vívni!

Dózsás csapatkép a hőskorból (Szilvás Izabella a jobb felső sarokban)

KOVÁCS ATTILA – VÍVÓ, EDZŐ

1968-ban kezdtem el a szomszéd fiú hívására vívni. Ők egy év múlva elköltöztek Kaposvárra és abbahagyták a vívást, én maradtam és egyre jobb eredményeket értem el. 1972-ben már aranyjelvényes ifjúsági sportoló voltam kardvívásban. Középkoromban Megyeri Jóskával és Szerdahelyi Péterrel jártunk versenyekre. Csikós Sándor volt a mesterem. Mikor befejeztem a versenyzést, előbb segédedzői, majd a TF-en edzői diplomát szereztem.

A kardozókkal nagyon jó csapat jött össze, sok éven keresztül OB I-es volt a zalaegerszegi kardcsapat. A második korosztály (Hadnagy Gábor, Róka Róbert, Szabó Gábor, Oroszy Csaba) élvonalba kerülése után több éven keresztül sikerült első osztályban maradnunk.

Mindig egy kisebb lelkes gárda volt kardozók hada az egyesületen belül, akikkel nem csak a jó versenyeredmények miatt volt jó együtt dolgozni, hanem életre szóló barátságot is kötöttünk. Minden évben egyszer-kétszer sikerül alkalmat találnunk arra, hogy összefussunk és jókat nevéssünk az együtt töltött évek sztorijain.

Remélem eljön még az idő, hogy újra lesz kardvívás Zalaegerszegen, és ismét szép eredményeket fognak elérni a jövő kardvívói!

Rogoznicában 1998-ben a kardcsapattal (Hadnagy Gábor, Fehér Attila, Kovács Attila edző és Varga Péter)

A nagy csapat - Tóth Ferenc, Kovács Attila, Miszory Béla, Csikós Sándor

DR. BÁN ANDRÁS – VÍVÓ, EDZŐ

NEM SZAKADT MEG A KAPCSOLAT

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Dr. Bán András az immár nyugállományban lévő osztályvezető főorvos - Sallai doktorhoz hasonlóan - a cívisvárosban ismerkedett meg a vívással, majd az ott megszerzett tudását kamatoztatva évtizedeken keresztül nevelte, oktatta a zalaegerszegi fiatalokat.

- A debreceni piarista gimnázium, majd az orvosi egyetem kardcsapatában vívtam. A diploma megszerzését követően pályázat útján kerültem Zalaegerszegre, ahol a megyei kórház II-es belgyógyászatán kaptam osztályvezetői állást. Ha nem csal az emlékezetem, 1969-ben Miszory Béla invitált a Zalaegerszegi Dózsa vívó szakosztályához.

- Milyen feladatot vállalt?

- Társadalmi edzőként a kardozók edzéseit irányítottam, az akkori munkamegosztás szerint Csikós Sándor a törözőkkel, Sallai kollégám pedig a párbajtörözőkkel foglalkozott elsősorban. Hadnagy Gábor kivételével kezem alól került ki a kardcsapat valamennyi tagja.

- Visszatekintve az elmúlt három évtizedre: mit tart a legnagyobb eredménynek?

- Az OB I-be jutást, majd az első osztályú jog megvédését.

- Mikor hagyta abba az edzősködést?

Két évvel ezelőtt, hetvennégy éves koromban. Kapcsolatom azonban nem szakadt meg a szakosztállyal, ahol nagyon jól éreztem magam. A helyi versenyeken én vagyok az ügyeletes orvos.

- Milyennek látja az egerszegi vívósport jövőjét?

- A törözőket és a párbajtörözőket nem féltsem, hiszen Tóth Ferencnél nagyon jó kezekben vannak. A kardozóknál- hogy saját fegyvernememet említsem-

már korántsem ennyire örvendetes a kép, hiszen az általam nagyra tartott Kovács Attila munkahelyi elfoglaltság miatt nem tud sok időt szakítani a vívásra. Hiányolom egy új a kardvívással foglalkozó szakkönyv megjelenését is, ha jól emlékszem a legutóbbi magyar nyelvű kiadás 1958-ban jelent meg. Tíz évvel azelőtt, hogy a Zalaegerszegi Dózsánál megalakult a vívó szakosztály.”

Bán doktor jelentős szerepet játszott a zalaegerszegi kardvívás előbbre lépésében. Amíg egészsége engedte aktívan és lelkesen foglalkozott a ZVE kardozóival.

Wöllner József köszönti a legidősebb kardozót, Bán Andrást

CSAPÓ KATALIN – VÍVÓ

HOGYAN LETTEM VÍVÓ - AZ ÉN TÖRTÉNETEM

Leendő edzőm, Csikós Sándor balkezes vívót keresett, így Édesapám, aki az Ő testnevelő-tanár kollégája volt, felajánlotta, hogy elküld engem, «balkezes lányát» vívni.

Szó szerint a fejem fölött dőlt el, hogy vívó leszek. Ez 1970 őszén történt.

Már az első alkalommal nagyon megtetszett a közösség. Egy évig még a vívás mellett kosaraztam is. Mivel rendkívül jó volt a társaság, jó edzők és tehetségem is volt, a vívást választottam. Abban az időben nagyon jó volt sportolni, mert az eredményesség mellett edzőink elsődlegesnek tartották a sport szeretetének átadását, baráti sportközösség kialakítását. A vívás egyéni sport, de mi a Z. Dózsa SE sportolói minden verseny alkalmával végig drukkoltuk egymás asszóit. Egy csapat, egy közösség és sok-sok barátság alakult ki. Én két barátnőt is köszönhettem a vívásnak.

Imádtam versenyekre járni, főleg más városokba, ahol nagyon fontos volt számomra a lehető legjobb eredmény elérése. Emellett az is, hogy jól érezzem magam a többiekkel. Hatalmas élmény volt tizenévesen szállodákban aludni, két-három napos versenyeken sporttársaimnak drukkolni, amikor épp «pihenős» voltam a versenyben. Szabadidőnkben ismerkedtünk az adott várossal.

Úgy érzem és gondolom, hogy amikor én fiatal voltam, akkor elsősorban a sport szeretete, a jó közösség kialakítása, és barátságok létrejötte volt a legfontosabb. Ezzel együtt tehetségünknek, szorgalmunknak megfelelő helyezések elérése sem volt mellékes. Sosem felejttem el, hogy egyszer, amikor nem a tőlem elvárható eredményt hoztam, a sisakom az edzőm keze által a

bordásfalon landolt. Amit felnőtt fejjel már teljesen megértek. Azt sem felejttem el, hogy segédedzőm Miszory Béla elnevezett „Csalogánynak”, mert sokat csacsogtam, beszéltem. Ez a becenév egész vívó pályafutásom alatt elkísért.

Boldog és hálás vagyok, hogy a Z. Dózsa SE vívószakosztály sportolója lehettem. Emberileg sokat adott. Rengeteg csodálatos élménnyel, emlékekkel szegényebb lennék nélkülkük.

Zeg. 1972. júl. 26.

Katikám!

Leveléd megkaptam. Örülök neki, hogy jól érzed magad, és hogy jól szerepelgetsz. Bizok benne, hogy nem hiába vagy ott, ennek a többlet plusz munkának hamarosan meglesz az eredménye. Egy baj azért van, Gyurkáról nem tudok semmit, nem irtál róla semmit. Na mindegy, majd szóban elmondját Hétfőn, ha lehet délelőtt keressetek fel mindketten szerelés nélkül. Sajnos egyedül kell haza jönnötök, így nagyon figyeljetek amit most írok, csak azzaa jöhettek haza.

Lenne későbbi vonat is Debrecenből, de azzal nem jöhettek, mert nagyon kevés idő áll rendelkezésre nektek a Déli pálya udvarra való kimenésekhez, és lehet hogy akkor már nem kaptok a Gőcseji expresszre helyjegyet, mely csak Bp-en a Déli pályaudvaron tudtok megvenni.

Igy haza érkezésetek 20 óra 50 perckor lesz.

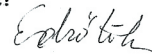
Kérlek Benneteket, hogy szóljatok a Táborszó vezető sporttársnak, hogy engedjenek el benneteket ezzel a vonattal haza, mert különben másnap hajnalban énétek haza.

Mutassátok meg a levelet, melyben leirtam a hazautazási lehetőségeket.

Mégegyszer kérlek Benneteket ne hogy eltérjetek a menetrendtől amit leirtam, mert különben bonyodalmas hazautazástok lenne. Debrecenből induló 13,32 órakor induló gyorsvonattal nem jöhettek el, mert rövid Háromnegyed órátok lenne a helyjegy váltáshoz, a Délibe való kiérkezéshez. Ezt viszont annyi idő alatt nem tudjátok megcsinálni. És főképp lehet, hogy akkor már nem kaptok helyjegyet sem.

Mégegyszer kérlek Benneteket, nagyon vigyázzatok magatokra, és hétfőn keressetek meg az irodában.

Üdvözöllek Benneteket:

Edzői jótanácsok (1972 - részletek)

*Aranyjelvényes vívók egy része 1977-ből
(álló sor - Bajzáth András, Megyeri József,
Kovács Attila
guggolnak - Tóth Ferenc, Csapó Katalin)*

*Az egykori Z. Dózsás női törccsapat
(Bedő Anna, Fatér Zsuzsa,
Csikós Sándor edző, Wágner Ibolya,
Csapó Katalin)*

BEDY CSABA – VÍVÓ, FEGYVERMESTER, A ZVE TECHNIKAI IGAZGATÓJA

IN MEMORIAM BEDY CSABA

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Együtt kezdtünk, emlékszel? Te Körmenden, én Nagykanizsán. Zalaegerszegen lett közös klubunk, közös munkánk és célunk. Nagyon tudtál küzdeni: a páston, a Sportágért, az egerszegi, a zalai vívás ügyéért.

Azt a kegyetlen fegyvernemet, ami végleg leszóltott a pástról, nem te választottad. Nem is volt esélyed a győzelemre.

Ahogy egy vívót nem lehet elképzelni fejevé nélkül, úgy az egerszegi vívósportot sem nélkülöd. Emléked tovább él, országos és nemzetközi verseny viseli neved.

S persze itt van velünk fiad is, aki egyre nagyobb sikerrel forgatja azt a fegyvert, amit a gyilkos kór három évvel ezelőtt kitépett a kezedből.

Emlékedet megőrizzuk.”

Tóth Ferenc

JUT ESZEMBE...

(Részlet Dúcz Mihály újságcikkből)

Egy vívó, egy fiú és egy történet

A Zalaegerszegi Vívó Egylet a nagy nemzetközi, illetve országos versenyek mellett, egy családi hangulatú megyei szintű versenyt rendezett a közelmúltban.

A Bedy Csaba Emlékverseny győzteseinek egy meghatott, 13 éves fiú adta át a díjakat, a fiatalon leukémiában elhunyt vívó gyermeke.

Amikor Bedy Csabáról kérdezősködtem, Tóth Ferenc vezetőedző bár készségesen, de nagyon nehezen válaszolt. Hosszasan keresgélve a szavakat mesélte el, hogy a kiváló vívó Körmenden kezdte el a sportolást 1968-ban. Nem sokkal később Zalaegerszegre került, és már a kezdetektől ott bábáskodott a helyi vívósport megszületésénél. A fiatal egyesület versenyzőjeként kétszer volt második helyezett a férfi törccsapat kapitányaként az OB. II-ben. Később fegyvermesterként, majd technikai igazgatóként dolgozott. Ő teremtette meg a korszerű menedzselés alapjait az egyletnél.

Bedy Zolit váratlanul éri kérésem, hogy édesapjáról meséljen. Nagy barna szemét elöntik a könnyek. Zavarban vagyunk. Ő izgatottan keresi a szavakat, én pedig - talán kicsit meg is bánva már kérdésemet szemlesütve hallgatom. Végül megegyezünk abban, hogy leírja nekem gondolatait.

Pár nap múlva, amikor írását elkezdtem olvasni, akarva-akaratlanul Pál Apostol szavai jutottak az eszembe: „...és ha egész hitem van is, úgynyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, ha szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok...”

Az 1983-84-es egerszegi vívócsapat (álló sorban balról a második Bedy Csaba)

Csapatkép a balatonberényi edzőtáborból (álló sor bal szélén Bedy Csaba)

DR. SALLAI SÁNDOR – VÍVÓ, EDZŐ

OKTATOTT, DE HA KELLETT, VERSENYEZETT IS

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Dr. Sallai Sándor szemész főorvos Debrecenben szerzett diplomát. A DEAC párbajtőrözőjeként nyert országos főiskolai bajnokságot, és itt érdemelte ki az I. osztályú minősítést is.

- Emlékezetes számomra ez a főiskolai bajnokság, hiszen a döntőben holtverseny után Kulcsár Győzöt vertem meg. Ez igen nagy fegyvertény volt, mivel abban az időben egy magyar bajnokság mezőnyében tizenöt világbajnok is pástra lépett.

- Debrecen után Zalaegerszeg következett?

- Nem. A miskolci megyei kórházban kaptam állást, így kézenfekvő volt, hogy a DVTK párbajtőrözőinél folytattam a vívást. Az utolsó fellépés diósgyőri színekben igencsak emlékezetes volt. Egy pozsonyi nemzetközi versenyen az NDK és az osztrák válogatott mögött a harmadik helyet szerezte meg a DVTK. A prágai események miatt nem tapsoltak meg bennünket akkor a dobogón.

- Mikor került Zalába?

- 1973-ban lettem a megyei kórház orvosa, s bekapcsolódtam a vívó szakosztály munkájába is. Oktattam a fiatalokat, de ha kellett, magam is a pástra léptem. Emlékszem egy kanizsai versenyre: csapatvezető voltam, de kényszerűségből nekem is szerelést kellett öltönnem. Többen is mosolyogtak, de jópár fiatal megleckéztettem. Második lettem.

- Mikor szakadt el a vívástól?

- A 80-as évek második felében már egyre kevesebb idő jutott a sportra. Addig hetente kétszer is lementem az edzésekre. Aztán elkerültem Zalaegerszegről, jelen-

leg a sátoraljaújhelyi kórházban gyógyítok. Ott sajnos nincs vívó szakosztály.”

Éveken át mindent megtett, hogy a zalaegerszegiek megértsék, hogy mennyire fontos a hegy pontossága. Precíz szemésként fontosnak tartotta, hogy a törvége mindig a találati felületre mutasson. Ezt a fontos megfigyelést minden eszközzel próbálta továbbadni a ZVE törözőinek. Munkájából adódó elköltözéséig lelkes tagja volt a csapatnak.

Z. Dózsa csapatkép 1977-ből (az álló sor jobb szélén dr. Sallai Sándor)

DR. GELENCSÉR ISTVÁN - MEGYEI RENDŐRFŐKAPITÁNY, TÁMOGATÓ TÓTH LAJOS – RENDŐRSÉGI OSZTÁLYVEZETŐ, ELNÖKSÉGI TAG

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Gelencsér István, nyugállományú tábornok, 1974-ben lett a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője.

Így emlékszik vissza a Zalaegerszegi Dózsa kerekein belül működő vívó szakosztály munkájára: - Nyugodtan kijelenthetem, hogy az egyik legszervezettebb szakosztály volt a vívóké, a cselgáncssal együtt. Nagyon sok gyerek járt az edzésekre, s ennek igazán örültem. Akadtak persze más vélemények is, kifogásolva, hogy sok «idegen» jár a rendőrségi tornaterembe az edzésekre. Ezt csak akadémikusnak vettem. Miért féljünk a gyermekektől? - intettem le az aggodalmaskodókat, igazat adva ezzel Bálints Károly megyei szövetségi elnök véleményének. Csikós Sándor volt akkoriban az edző, akit józan gondolkodású, korrekt sportembernek ismertem meg. Miszory Béla, Sallai doktor, Bán doktor intelligens emberek alkották a vezetést, az edzői gárdát, úgy ítélt meg, hogy jó kezekben van a szakosztály. Nem nagy, kiugró eredményeket vártunk elsősorban a vívóktól, illetve a cselgáncsozóktól, hanem azt, hogy rendszeresen foglalkozzanak a fiatalokkal, sportolási lehetőséget biztosítsanak számukra. Úgy gondolom, hogy a lehetőségekhez mérten anyagilag is kellőképpen támogattuk őket, szerelési és versenyzési gondjaik nem voltak. A labdarúgó szakosztály volt még akkoriban is a középpontban, ám az eredményeket a vívók hozták.”

TÓTH LAJOS

A vívó szakosztállyal a leányunk révén ismerkedtünk meg. Elvittük egy edzésre és ott is ragadt. Megtetszett neki az ott tapasztalt légkör a társak segítőkészsége, az edzők hozzáállása. Eldicsekedett, hogy egy katona bácsi mennyit segített neki (Tóth Feri), és milyen rendesek voltak vele az edzők (Csikós Sándor, Kovács Attila, Miszory Béla). Abban az időben a BM fokozottan támogatta a Z. Dózsa szakosztályait, így a vívó szakosztályt is. Ebben az időben neveztek ki a főkapitányság gépjármű alosztályának vezetőjévé, így a beosztásom lehetővé tette, hogy rendezvényekre gépjárművet tudtam biztosítani. A későbbiekben beválasztottak a szakosztály vezetőségébe, így munkájukat még fokozottabban tudtam segíteni. Már nem emlékszem, ki vetette fel a vonyarcvashegyi edzőtábor ötletét, de a megvalósításában mindenki - lehetőségéhez képest - részt vett. A tábor vezetője (Slezák József) az élelmezést rendezte két, a határőrség által küldött szakáccsal, az elhelyezést az anyagi osztály biztosította a főkapitányság csónakházában.

A szállítás az én feladatom volt. Az edzések komoly intenzitással folytak, a szünetekben barátságok szövődtek, folytak a csibészkedések is.

Mivel az edzők úgy érezték, hogy nehezen bírnának ennyi gyerekkel, főleg a fiú-lány társaságokkal, ezért a családtagok is részt vettek a rend fenntartásában. Barátságok szövődtek köztünk, többször összejöttünk a szabadidőnkben is. A csibészségek közül kiemelkedett, hogy a személykocsikat beékeltek két fa közé, vagy egy-

mást orvul leöntötték vízzel. Általában a másik nemet célozták meg, de többször előfordult, hogy a terv félresikerült, és a kitervelő csoport ázott el. A lányok és fiúk megismerték egymást, az itt kötött barátságok máig is élnek. Az akkori gyerekek ma már komoly, felelős beosztásban dolgozó emberek, akik szívesen gondolnak vissza a szakosztályban töltött időkre.

A felnőtt társaink is nosztalgiával gondolnak az elmúlt szép időkre.

Emléktárgyak a Z. Dózsa időszakából

MAGYAR JÓZSEF – VÍVÓ

MOST EGRSZEG KÖVETKEZIK

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Magyar József a kaposvári születésű olajmérnök sajátos módon került kapcsolatba a megye két meghatározó vívószakosztályával. Így emlékszik vissza erre a Szolnoki Kőolajkutató Vállalat jelenleg Szíriában dolgozó szakembere:

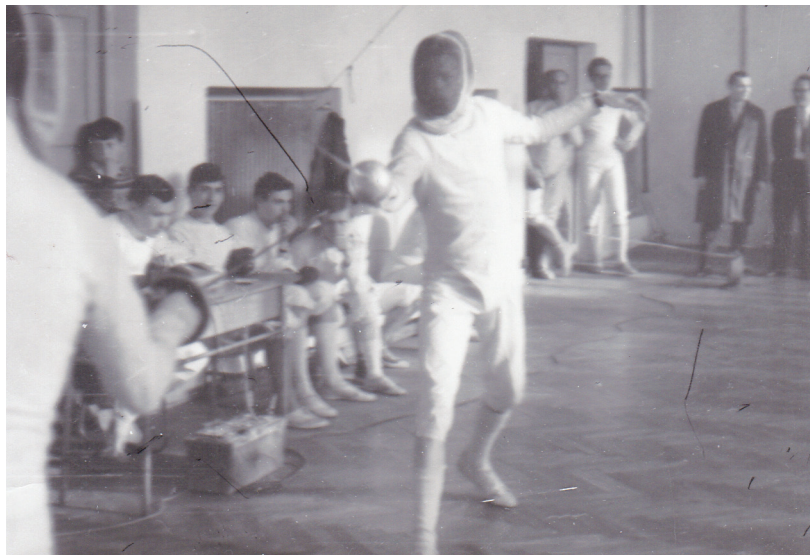
- Más világ volt a mi gyermekkorunkban, akkor nem a televízió előtt töltöttük a szabadidőt. A szórakozást a sport jelentette, számomra pedig konkrétan a vívás. Kaposvárott abban az időben 2-3 egyesületnél is oktatták a sportágat. A dél-zalai városban is működött szakosztály, s a MÁV NTE színeiben versenyző Csikós Sándorral, illetve Kiss Györggyel számtalanszor találkoztam a páston. Nagyszerű kapcsolat alakult ki közöttünk, mondhatni barátok lettünk. A középiskola elvégzése után Miskolcra kerültem egyetemre, ahol a DVTK versenyzője lettem. Öt éven keresztül I. osztályú párbajtőröző voltam, s olyan világnagyságok ellen versenyezhettem, mint Kulcsár Győző,

Balczó András, vagy Nemere Zoltán. Annyira erős volt abban az időben a magyar mezőny, hogy a ranglista első húsz helyezettje között helyet foglalni igazi rangot jelentett.

- Mi volt a legjobb egyéni eredménye?
- 1964-ben aranyérmes lettem az országos vidékbajnokságon.
- Hogyan került Zalába?
- A diploma megszerzése után a szerződéselem Gellénházához kötött. Zalaegerszeg közelsége, no és az egyre gyarapodó család - négy gyermekem van - miatt az alkalmi «beruccanások» mind gyakoribbak lettek.

Ösztönzően hatott, hogy a miskolci kórházban megismert dr. Sallai Sándor szemészfőorvos is a zalai megyeszékhelyre került, aki ugyancsak a vívás szerelmese volt.

Magyar József akció közben

Jó barátom csábított a Zalaegerszegi Dózsához a hetvenes évek elején párbajtőrözni. Itt ismerkedtem meg Tóth Ferencsel, Bedy Csabával, Kovács Attilával, s a többi egerszegi vívóval. Nagyon jó közösségbe kerültem, ahol kiválóan éreztem magam. 1981-ben aztán a munkám Nagykanizsára szólított, ahol Bálints

Károly - akinek a neve fogalom a zalai vívósport fejlesztése és népszerűsítése miatt- rögtön lecsapott rám. Azonnal bevont a munkába. Megalakult a Vivere Alapítvány, ennek kuratóriumának lettem a tagja. Egy régi álmom vált valóra: egy asztalhoz ült Zalaegerszeg és Nagykanizsa polgármestere, valamint a névadó cég képviselője, s útjára indították a Rotary Kupát, amely öt éven keresztül rendszeres versenyzési lehetőséget biztosított a két város pengeforgatóinak.

- Mi lett ennek a nagyszerű kezdeményezésnek a sorsa?

- A kombinált csapatversenyt 3:2 arányban Nagykanizsa nyerte. Abban maradtunk a sorozat lezárásakor, hogy most Zalaegerszeg következik, az egerszegi vívók

találnak majd ki hasonló viadalt. Várjuk a folytatást!

- Úgy tudjuk, hogy a vívástól nem szakadt el, annak ellenére, hogy rendkívül elfoglalt.

- Most is tevékenykedem az alapítványban. Személy szerint is szorgalmaztam, hogy a női kardozás egy rangos versennyel Nagykanizsán debütáljon. Ez sikerült. Úgy gondolom, hogy a megye büszke erre a két vívóegyesületre."

Olajipari mérnökként Nagykanizsára került, ahol az ottani Vivere Alapítvány munkáját segítette, de továbbra is jó kapcsolatot tartott fent a ZVE-vel.

Parád(é)

TÓTH FERENC – VÍVÓ, EDZŐ, A ZVE EGYKORI VEZETŐEDZŐJE

1974-2009 A SZERENCSÉM ÉVEI

Nagyon hamar kiderült, hogy nem tartozom az igazán tehetséges vívók közé, 1974 szeptemberében, amikor Zalaegerszegre kerültem Nagykanizsáról. Bár mindig is próbáltam sikeres lenni, győzni, de ha nem ment, percek alatt feladtam és máshol, másba kezdtem.

Itt egészen más volt. Tartoztam valahová! Része voltam egy CSAPATNAK. Szóval tehetség, siker ide vagy oda, itt maradtam. „Aki tudja, az csinálja aki nem, az tanítja!” Ekkor elhatároztam, hogy a maradék életemben csapatot építek, vívókat, embereket nevellek. Életem egyik legjobb döntése volt. Minden ami eddig IGAZÁN boldoggá tett, azt a vívásnak köszönhettem. Fantasztikus emberekkel találkoztam, edzőkkel, szuperintelligens öreg vívókkal, nagyszerű vívótársakkal. 78'-tól pedig olyan tanítványokkal, akik elindítottak azon az úton, hogy edzővé, pedagógussá váljak. Köszönöm mindenkinek!

Az első tanítványaim közül Katovics Balázs volt a legígéretesebb. Hihetetlen gyorsan tanult, jó érzéssel választotta ki az akciókat és a hozzájuk tartozó távolságot. Igazi tehetség volt! (most már tudom) Természetesen a „szorgalma” segített neki abban, hogy ne legyenek világbajnoki problémái a páston! Viszont a mi kis vívócsapatunkban Ő volt a LEGNAGYOBB BAJNOK! Nagyszerű humorával, őszinte, kedves odafigyelésével szinte mindenkit elkápráztatott. Igazi csapatember volt!

Ma is nagyon hiányzol Balázs!!

Elolvassa most a ZVE 25 éves évfordulójára küldött soraimat, hááát meghatottak, pedig én írtam! Minden sorát ma is így írnám.

„Azon gondolataimat szeretném megosztani veletek, amelyek a közel 8 éves távollét alatt fogalmazódtak

meg bennem. Most is úgy érzem, hogy az eddigi életem legfontosabb dolgai itt ebben vívóteremben történtek. Soha, sehol nem éreztem olyan jól magam, mint közöttetek. Még akkor sem, amikor beleestem abba a hibába, hogy azt hittem az eredményesség mindennél többet ér. Tévedtem! Az a csodás érzés, amit a vívás szeretete révén sikerült becsempészni a szívetekbe, lelketekbe soha sehol sem található meg a világban. Számomra nem létezik más vívócsalád, csak ez az egy. Amit most csinálok, az számomra csak egy munka!

Én már tudom! Nektek is tudnotok kell, a legjobb dolog a világon tartozni valahova. A vívóterem ahova mindig boldogan mész légy bajnok, kezdő vagy veterán, egy olyan hely, ahol állandóan odafigyelnek rád, és te is odafigyelsz a többiekre. Legyen bármilyen örömed, bánatod ott mindig otthon vagy. El kell telni egy pár évnek ahhoz, hogy az ember megértse, hogy a csillogó érmek, és kétes gratulációk, köszönő viszonyban sincsenek a mosolygós boldog őszinte arcokkal, melyekkel itt találkozhatunk.

1974-től 2009-ig a Z-Dózsa és a ZVE vívója, edzőjeként sok mindent megéltem, megtapasztaltam. A mókuskeket taposva sok mindent nem láttam. Kellett ez a pár év távolság, hogy rájöjjenek, hogy mi is az igazán fontos az ember életében. De tényleg!

Egy csapat tagjaként építeni valami szépet, valamit, ami érdek nélkül tetszik, ahova jó tartozni. Köszönöm, hogy részese lehettem ennek az emberformáló családnak, s ha néha mostohagyerek vagy mostohaszülő voltam bocsássatok meg!

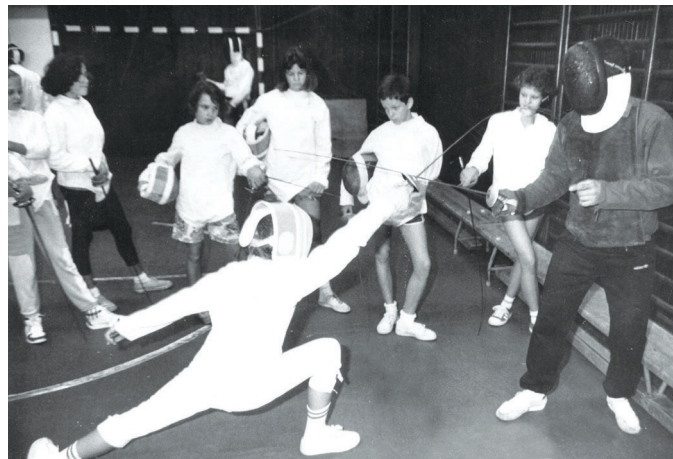
Természetesen sok sikert kívánok az eredményes szerepléshez a jövőben!. De az üzenetem lényege, hogy vigyázzatok arra a Csapatra, arra a Közösségre, ami mindennek az alapja.-2016”

Azt le kell még írnom, hogy a Szerencse végigkísérte az itt töltött elmúlt 35 évet. Nem csak az, hogy Veletek vívókkal találkozhattam, hanem az is, hogy voltak mindig olyan, az aktuális politikát irányító vezetők, akik a vívás mellé álltak és sok-sok olyan támogató, szülő, akik tényleg a gyermekeikért és a vívásért vállaltak rengeteg áldozatot. Szerencsém volt veletek, hogy OB I-es csapataink lettek, hogy sok-sok magyar bajnoki címet hoztatok, hogy az utánpótlás EB-n VB-n érmekeket szereztek, és az hogy felnőtt EB érmet is magunkénak tudhatunk. Szerencsém volt a kadét VK-kal, a rengeteg korosztályos versenyekkel és OB-val, a három felnőtt férfi tör Világkupával, és természetesen a 2005-ös felnőtt EB-vel. Nagyon profi módon dolgoztatok a szervezésben.

Szóval eltelt lassan 10 év, és most végre újra veletek lehetek! Jó érzés várni ezt a találkozót.

Visszatérve a szerencsére, azt is a vívásnak és nektek köszönhetem, hogy most ezeket a sorokat az álmában fel-felsíró 5 hetes kislányom mellett írom. Édesanyja - volt tanítványom - igazán rádöbbenett arra, hogy mindent a vívásnak köszönhetek. Köszönöm!

A Spittal FK vívóklub vezetőivel

Iskoláztatás közben 1991-ben

Feri bácsi jellegzetes pózban a pást mellett

Tanítványok között - 2004

Tanítványok között - 2008

Katovics Balázs emlékverseney

Geri, Feri bácsi, Dóri, Máté Zalaegerszegen

SASHALMI DÓRA – VÍVÓ

- Nyolc évig vívtam. Vívókkal töltöttem kamaszko-
rom szabadidejének nagy részét a heti három edzés-
sel és a hétvégi versenyekkel, nyári edzőtáborozással.
Nagyon sok meghatározó, szép élményben volt részem.
A páston a küzdőszellem nem volt az erősségem, ezért

nem a vívó eredményeim miatt tartottam ki nyolc éven
keresztül, hanem a jó társaság, a barátok miatt.

Szokásától eltérően a szövegelés helyett az alábbi
képekkel emlékezik Dóri, a „Villám”.

*Az egykori „dózsások” 1998-ban, a zalaegerszegi vívás fennállásának harmincadik évfordulójára
rendezett találkozón*

FABIK kupa, Nagykanizsa

A „balkezes villám” közelről

Tóth Csilla, Sashalmi Dóra, Bán Cecília, Simon Katalin

„Ez is edzés”

A FELEJTHETETLEN VÍVÁS

A vívással a hetvenes évek második felében kerültem kapcsolatba. Korábbi úszótársaim, Ruzsicska Gabi és Róka Robi beszéltek rá, hogy próbáljam ki ezt a sportot. Ők már hónapok óta jártak edzésre és mutattak is egy-két mozdulatot, ami persze megtetszett és „igent” mondtam a sportágra. „Ó, vívás a katonák sportja” - gondoltam, nem tudva, hogy a felnőtt vívóknak és az edzők közül senkinek sincs köze egyik fegyveres testülethez sem. Akkoriban az edzések a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság tornatermében voltak. Landorhegyen lakó kisgyermekként már a terembe és onnét haza vezető út is kalandos volt ókor-ókor. Persze erről gyakran mi is gondoskodtunk, hiszen csínytevésért egy vívógyereknek sem kellett a szomszédba menni. Autóval senkit nem hordtak edzésre a fiúk közül. A versenyekre pedig a Zalaegerszegi Dózsa SE buszaival, vagy tömegközlekedéssel jártunk. Az edzések vidáman és keményen, néha fájdalmasan teltek, de ezt egyáltalán nem bántam. Aztán középiskolában a tanulás kapta a főszerepet a vívásra nem maradt idő. Persze az újságcikkek olvasása a csapattársak eredményeiről nem maradhatott el. Gratulálni facebook híján, csak személyes találkozáskor lehetett.

Közben eltelt 20 év és megszületett Zsolti fiam, aki felvételt nyert a Landorhegyi Általános Iskola testnevelés tagozatára. Választani kellett a sportágak közül. Mérlegeltem, és a vívást javasoltam az általam kipróbált és űzött sportágak közül. Ezt elfogadva felkerestük a ZVE termében egykori edzőmet Tóth Ferit. Már az első alkalommal megkedveltette fiammal a törözést. Aztán vihettem a gyermekemet edzésre, mert sokat változott a világ és az alsósok „popsiját” cipelni kellett minden-

hova. Az edzésre és versenyre szállítgatás vége az lett, hogy elkezdtem a felnőtt vívást. Ez nagyon jól jött, mert a közösség kicsit kiszakított a munkamániámból. Fontosnak éreztem, hogy én is „hozzátehessek” valamit az egyleti mindennapokhoz, edzésekhez, versenyekhez és a működéshez. Ezt kezdetben segítő szülőként, majd elnökségi tagként végeztem.

Tóth Ferenc vezetőedző és Miszory Béla elnök úr bevont mindenbe, és azt vettem észre, hogy egy szervező bizottságban vagyok, mely már nem Mikulás Kupát készít élő, hanem korosztályos, országos versenyek után felnőtt Világkupát. Kiderült, hogy egy jól felépített terv megvalósítójává válhattam, mely arra irányult, hogy kicsiny vidéki megyeszékhelyünket megismerhesse a vívóvilág. A célunk az volt, hogy városunkról, klubunkról más kontinenseken is halljanak, és versenyzőinknek minél jobb feltételeket teremthesünk. A három felnőtt világkupa után következhetett a felnőtt Európa-bajnokság. Ez a mai viszonyok mellett nagyon merész, kockázatos és talán lehetetlen vállalkozás lenne, elsősorban a megnövekedett bürokrácia miatt. Az egyesületben olyan edzők, szülők, hozzátartozók, versenyzők, felnőtt vívók, egykori vívók és civil segítők fogtak össze, akik segítségével megrendeztük az évtized legszínvonalasabb kontinensviadalát. Az orosz, a francia, a német, az olasz és a svájci televíziók naponta élő adást sugároztak a rendezvényről. Tudomásom szerint Zalaegerszegről azt megelőzően és azóta sem volt ilyen volumenű közvetítés. Talán egy év múlva Budapesten jártunk az MVSZ közgyűlésén. Csak ennyit hallottam a mögöttük lévő sorokból: Figyelj, azok ott balra, akik most leültek, na ők csinálták azt a jó EB-t

Zalaegerszegen. Tőlük érdemes tanulni! – Nem fordultam hátra, csak összenéztünk egerszegiek, elmosolyodtunk, de szólni nem tudtunk. Ezért megérte dolgozni, ha ezt mondják az egyesületünkről. Nehéz időszak következett az EB után, mert új pénzügyi rendszert kellett kidolgozni és bevezetni. A megváltozott támogatási rendszer miatt nőtt az adminisztráció. Nem csüggedtünk, úgy döntött az elnökség, hogy a törön kívül a többi fegyvernemet ismét felvesszük az egyesület palettájára. Kis idő elteltével jöttek az eredmények párbajtőrben is. A sors közbeszólt és tovább nem tudtam részt venni az egyesület munkájában.

A vívás kapcsán megismerhettem csodálatos edzőket, kiváló versenyzőket, ügyes fegyvermestereket, odaadó szülőket, önzetlen támogatókat és örök barátokat. Neveket hadd ne soroljak, mert ez a kiadvány úgyis Róluk szól és a Zalaegerszegi Vívásról, mely nagyon jó kezekben van. Hajrá ZVE!

Katovics Balázs emlékverseny

Háziverseny díjátadó 2008-ban

Mikulás kupa 2006-ban

50 év hosszú idő. Mindebből csak egy kis szelet - az 1978-tól a gimnázium befejezéséig, 1984-ig terjedő időszak - jutott nekem, melyből egy-két maradandó élményt szeretnék megosztani.

Vonyarcvashegy, 1982-83 (?) augusztusa, a helyszín a vonyarcvashegyi BM csónakház, este 23-24 óra.

Néhány kamasz fiatalember két személyautót tol ki a tábor meglehetősen szűk kapuján, majd meg sem állnak a mintegy 500 méterre található focipályáig.

Az akkor jó bulinak tűnt „szivatásra” csak reggel derült fény, mint arra is, hogy a két autóból a Skoda oldala megsérült a kijáratnál... Ha jól emlékszem a sérített oldalon Miszory Béla, elkövetői oldalon pedig az edzőtáborozó vívók – Ruzsi, Katovics Balázs, Hadnagy Gabi, Oroszy Csabi, Szabó Gabi és még jó páran - voltunk, akik aztán kamatostul visszakaptuk a következő napokban a tologatás eredményét.

Szomorúan látom, hogy az ilyen és hasonló edzőtáborok eltűntek manapság, mind sportszakmai, mind emberi részről is sokkal értelmesebb felkészülési események voltak, mint az augusztus 1-től a 40 fokos edzőteremben tartott, mindennapos edzések.

Igaz, hogy a krumpli pucolással együtt járó önelátás, a helyi focipálya igénybevétele, a Zalaegerszegi Dózsa vívó egyesületet támogató Belügyminisztérium szállás helyének használata sem lehetett olcsó multság, azonban bizonyosan nem volt olyan költségigényes, amit mostanság egy jól működő TAO (társasági adó felajánlás), avagy más elnevezésű támogatás ne fedezhetne.

Szóval a legkellemesebb vívó élmények egyike volt a vonyarci edzőtábor, ami aztán megalapozta a versenyidény fásztó történéseit. Ha pedig ez nem lett volna

elég, akár az egyéni formában tartás is szóba jöhetett.

Talán 17-18 éves koromban voltam egy táborban Eger környékén. Ez időben valahol a 75. hely környékén lehettem az országos tör ranglistán. Tudom, hogy ez a mai remek eredményeket elért, válogatottságot is magukénak tudó ZVE vívóknak nem sokat jelentene, de ez akkortájt büszkeséggel töltött el. Olyannyira, hogy az említett táborban rendszeresen futottam, készültem egy közeli egri tör versenyre.

Ittkán fordult elő, hogy edző nélkül és egyedül mentünk versenyre, ez most ilyen alkalom volt.

Budapestről nagyszüleimtől indultam, már a Keleti pályaudvaron összeismerkedtem az ugyanezen eseményre induló, vívósákos BVSC-s srácokkal, akikkel aztán egy vasúti kocsiba ültünk. Már akkor, az induláskor téma volt (nem szerettük egymást), hogy az MTK-s vívók a mögöttünk lévő kocsiban foglaltak helyet. Valahol Hatvan magasságában jártunk, amikor a vonat megállt. Alighogy továbbindultunk, amikor kiderült, hogy az MTK-s fiúk az ott, a szerelvényről lekapcsolt kocsiban maradtak, nem is értek végül oda a versenyre. Talán ez is közrejátszott abban, hogy végül is döntőbe jutva, a 4. helyen végeztem.

Hogy eljuthattunk ezekre a helyekre, nyilván edzeni kellett. Gondolom sokakban megmaradt a rendőrség edzőtermének zöld linóleum borítása és a kiskapus focimeccsek. Amennyire puritán volt ez a helyszín, annyival érdekesebb és sokszínűbb az Ady iskola kis és nagy terme, az előbbit a lila fehér retró melegítő, az utóbbit a modern vívócipő is jelképezhetné.

Lehetetlen próbálkozás maradéktalanul felsorolni minden egyes emléket, a Május 1-i felvonulást és bemutatókat, a Városi Sportcsarnok avatót, a ZTE stadi-

onbeli szereplést. Még szerencse, hogy maradt néhány fénykép az érdekesebbnél érdekesebb frizurájú csajokról és a bajszos fiatalemberekről is.

Elnézve a régi képeket, egy igazi csapat voltunk, Béci, Sanyi bácsi, Ferike és Attila is, inkább voltak apáink és egyben haverok, mint szigorú, kíméletlen edzők. Édesapám, Slezák József, a klub korábbi vezetőjének nevében is köszönöm a lehetőséget a jubileumi esemény szervezőinek, de leginkább köszönöm azt a felejthetetlen hat évet, amit a vívás adott.

A fiatal zalaegerszegi vívó reménységeknek pedig sok sikert kívánok!

Sportbemutató a sportcsarnokban

Az 1983-ban vidékbajnokságot nyert párbajtőr csapat (Ribiczei Sándor, Tóthmátyás Lajos, Tóth Ferenc edző, Katovics Balázs, Slezák József)

50 ÉV SOK IDŐ VAGY CSAK EGY PILLANAT?

1980-ban 9 éves „nagyfiúként” tudomásomra jutott, hogy a Hamburger Jenő Általános Iskolában (ma Landorhegyi Ált. Isk.) - ahova én is jártam - van lehetőség vívást tanulni. Becsuktam a szemem, és egy nagy termet képzeltem el, ahol elegáns úriemberek és hölgyek talpig fehérben kecses mozdulatokkal vívnak nagy tükrök előtt. Közben kiderült az is, hogy külföldön élő nagypapám is vívott ifjú korától kezdve és akkoriban pont Amerikában vívóedzősködött. Így már biztos lehettem benne, hogy ez az én sportom!

Az iskola kis tornaterme nem éppen azt a képet mutatta, amit elképzeltem, és az elegáns fehér ruhák is csak kb. 1 év alapos után kerültek elő, de valami mégis ott tartott. Sok hónapnyi lábmunkázás, erőnléti alaposítások, reflexgyakorlatok után, mikor először tört foghattunk a kezünkbe, az maga volt a mennyország!

A fél évszázados egyesületet a 38 év alatt csak a katonaság és a budapesti tanulmányaim miatt csaltam meg egy kicsit, de a vívást akkoriban sem hagytam abba. Nem tudom a módszertant, hogy minnek köszönhető, de edzőink valami olyan varázslatot csináltak velünk, ami miatt, mi régi vívótársak 5-10 év kihagyás után ismét összetalálkozva pont onnét tudtuk folytatni a „beszélgetést”, ahol abbahagytuk. Van, akikkel csak évente egyszer, az „évváró értekezleten” találkozunk (aminek fontos kritériuma, hogy minden évben más vendéglátóhelyen legyen megrendezve), és van, akikkel hetente megküzdünk a veterán edzéseken is. Számíthatunk egymásra bármiben. Tényleg olyan, mintha egy nagy család lenne.

Számomra a legnagyobb ajándék, amit a vívástól, vagy talán inkább edzőinktől kaptam, az az értékrend,

amit belém palántáltak. Az egymás iránti odafigyelés, tisztelet, korrektség, megbocsájtás, a hibáink elismerése és korrigálása a hétköznapi viselkedésemet is meghatározzák, és segítenek abban, hogy sikeres lehessenek.

Ennek a kiadványnak a szerkesztésekor igazán szerencsésnek mondhattam magamat, mert hozzám futottak be a többiek írásai, így saját gondolataim lejegyzésekor már ismertem a tartalmukat. Nagyon örültem, hogy az általam is megfogalmazott, de valójában megfogalmazhatatlan összetartozás tükröződik a távolabbról szemlélők és a tűz közeli szemében is.

Az egyesület elnökségi tagjaként feladatomban tekintem, hogy a fenti szemléletet át tudjuk adni a mostani fiatal generációknak. Ehhez egy igen jó csapat kezd összeállni mind elnökségi, mind edzői szinten, és a vívócsarnok realizálódó képe méltó módon teheti fel az i-re a pontot! Darabos Géza vívószülőből egyesületi elnökké válva meg merte fogalmazni azt az álmot, hogy a ZVE-nek a múltjához és jelenéhez méltó új vívóteremre van szükség. Több év kitartó lobbizás munkáját követően úgy tűnik, a csarnok nem csak álom marad! Ezen dolgozik a kis csapatunk gőzerővel a mai napig is!

Tudjuk azonban, hogy a jól összerázódó elnökség, a kitűnő edzői gárda, a lelkes és tehetséges fiatal vívók és a mindezt életben tartó szülők nem nyugodhatnak meg a minőségi munkához nélkülözhetetlen vívóterem elkészültével. A munka dandárja csak akkor fog elkövetkezni; egy ilyen infrastruktúrát rentábilisan üzemben tartani, és tartalommal megtölteni. Ehhez kívánok mindannyiunknak kitartást, erőt és lelkesedést!

Szombathelyi nemzetközi edzőtábor felnőtt háziversenye után Borcsival és Benedekkel (2010)

„Nyugati tengely”-szombathelyi edzés (2012)

Mikulás kupa 2011-ben

*A ZVE versenyzői és kísérői a Kadét Európai Körverseny budapesti helyszínén 2015-ben
Darabos Géza, Darabos Vince, Németh Zalán, Wolf Ádám,
Érsek Zsolt edző, Matyovszky Benedek, dr. Matyovszky Balázs*

DR. HORVÁTH CSILLA - VÍVÓ

MIT JELENTETT NEKEM A VÍVÁS?

Általános iskolába jártam, amikor a testnevelő tanárom említette, hogy lehetőség van arra, hogy kipróbáljuk a vívást. Én örömmel vágtam bele, annál is inkább, mivel túlsúlyos voltam, de szerettem mozogni.

Nagyon szerettem edzésekre járni, mert mindig jó légkör vett körül, következetes, határozott és humánus edzőkkel.

Az egyik edzőnk ugyan nem igen ajánlotta, hogy vívó legyek, más sportot javasolt, de ennek ellenére volt az edzők között, aki marasztalt. Nem az eredményességet, hanem a vívás szépségét és az életre nevelést, az egymás iránti megbecsülést és a kitartást próbálta meg átültetni.

Számomra ezek a tulajdonságok és a jó, családi légkör azért voltak nagyon fontosak, mert átsegítettek azokon a lelki nehézségeken, amelyek édesapám

súlyos betegségével jártak. Kitartást tanultam, és egy kis önbizalmat is kaptam. Elmondhatom, hogy gyermekkorom egyik fénypontja volt, hogy vívni járhattam.

Amit gyerekként éreztem, azt már felnőttként értettem meg, hogy emberileg milyen nagyszerű edzőim voltak. Én is, és minden bizonnyal ők is tudták, hogy soha nem lesz belőlem jó vívó, jó versenyző, mégis esélyt adtak. Ugyanúgy foglalkoztak velem is, mint a tehetségesekkel. A mai életfelfogásban talán úgy lehetne leírni ezt a helyzetet, hogy feleslegesen pazarolták az idejüket egy tehetségtelenre, miközben engem kitartásra, küzdésre neveltek, s ha nem is a sport terén, de hasznosítottam ezeket a tulajdonságokat.

Mindig hálával és tisztelettel gondolok rájuk, s nem felejttem el, amit tőlük tanultam. Még mindig elérzékenyülök, ha nézegetem a honlapon lévő galériát.

Pillanatkép a régmúltból

SOLTI ANTAL - MESTEREDZŐ

MIÉRT ÉPPEN A ZVE?

2018. október 22-én Solti Antal 70. születésnapján a vívó élet színe-java megjelent. A meghívottak között több zalaegerszegi is jelen volt. Tóth Ferenc egykori ZVE vezetőedző távollétében kijelentette, hogy minden komolyabb vívósiker, amit zalaegerszegi vívó az utóbbi időben elért, a Tóni Bától tanult alapokon nyugszik. Honnét van ez a jó kapcsolat? Solti Antal gondolatai következnek:

- Mióta az eszemet tudom, az életem mindig a vívás körül forgott. Fővárosi vívóedzőként sikeres sportolókat tudtam nevelni, nemcsak a sport eredmények tekintetében, hanem a páston kívül is. Mindig a tanítványok érdekét tartottam szem előtt, és ennek egy fontos eleme volt, hogy igyekeztem a vívóink számára lehetőleg változatos, izgalmas edzési és versenyzési lehetőséget biztosítani. Ha állandóan a saját tanítványok „nyúzzák egymást”, akkor előbb-utóbb nem fognak tovább fejlődni.

A kilencvenes években Zalaegerszegről Tóth Ferenc barátom tehetséges tanítványaival elkezdte felkelteni az érdeklődésemet, és megfogalmaztuk a közös munka iránti igényt. Akár nyári edzőtábor, akár egy-egy meghívásos barátságos házi verseny volt, szívesen küldtem a tanítványaimat Zalaegerszegre.

Jelenlegi edző kollégám, Salamon Bea is rendszeres résztvevője volt csapatával a nyári egerszegi edzőtáboroknak, ahol nemcsak hazai, de németországi, erdélyi sőt időnként távolabbi országokból érkező vívótársakkal is pástra lehetett állni. Zalaegerszegen mind szakmailag, mind emberileg méltó partnerekre találtunk.

A mai napig is jó a kapcsolatom a ZVE-vel. Bexi és KisMatyó fegyvermesterként rendszeres segítők a szombathelyi nemzetközi edzőtáborban, és nagyon örültem, hogy a születésnap bulimra is eljöttek!

Ha egészségünk engedi, remélhetőleg még sokáig tart ez a jó kapcsolat!

Solti Antal

Hidasi József és Solti Antal

dr. Matyovszky Balázs, dr. Berta Gertrúd és Salamon Beatrix a zalaegerszegi edzőtábor pihenőnapján az Aqua Parkban (2012)

ROSTA RICHÁRD – VÍVÓ

A VÍVÁS ...

A dolgozószobában üldögélek egyedül. Ez a felkérés, az emlékek, a fiatalságom, az élmények, a sikerek és persze a kudarcaim. Az ember életében mindig vannak olyan szakaszok, melyeket egy bizonyos dolog leng körül, és ez határozza meg a mindennapokat. Az iskolák, a szerelmek, a házasság, a családalapítás, a gyermekek, a munkahelyek, na és persze a sport.

A vívás. Oly sok ember számára ismeretlen, felfoghatatlan és élvezhetetlen hadakozás, melyben azért – hála a médiának – a magyarok köztudottan sikeresek, talán még a csúcson lévők ismertek is. És aki egyszer picit jobban megismeri, kezdi látni, érezni és érteni, esetleg részt is vállal belőle, netán bele is kóstol, na az valami egészen másképp gondol rá. Ez egy elegáns, elit sportág. Különlegesnek érzed magad benne, hiszed, hogy a te képességeid, az érzékszerveid, a reflexeid, az erőnléted, a kitartásod valami magasabb, erősebb, tisztább értéket képviselnek. És más ember leszel. Amikor lehajtod a fejed, az idegrendszered minden ereje, a tested minden porcikája csak erre figyel, nincs más, nincsenek gondok, nincs külvilág, csak te a saját magad erejével, bízva a tudásodban, a hitedben, magadban.

... és nyersz. Nincs nagyobb, és látványosabb siker a sportsi-

kernél. A szíved, a lelked, az agyad, a hiúságod, a szerénységed mind-mind tudja és érzi, hogy igen ezt megcsináltad, elérted, véghezvitted, nyertél! Körbenézel. A barátok, a társaid, az edzők, a családod, mindenki veled örül. Akkor érzed, hogy ez mennyire végtelenül is jó, és eszedbe jut, hogy mennyire szereted a világot, mindenkit. Aztán tudatosan benned, hogy ez itt nem csak a te sikered, hogy mennyi mindenki is kellet hozzá, hogy ezt itt most elérd, hogy mennyi mindenkinek is tartozol köszönettel, hálával a sok segítségért, a sok lemondásért, a mindenért.

... és veszítesz. Méltósággal, tisztelettel. Hirtelen nem érted. Ennyire rossz voltam, nem volt szerencsém, rossz napom van, nem készültem fel igazán, esetleg tényleg jobb volt nálam? És ott áll mindenki, veregetik a vállad, vigasztalnak, biztatnak, mellett állnak. Mindig.

Hogy is kezdődött? Pici gyerek, ráadásul balkezes, jelentesen ez bármit is.

Edzőterem. Megilletődés. Sok gyerek. Sok már nem olyan kis gyerek. Mély, nagyhangú, gorombának tűnő edző bácsi. Jézus, Mária! Mit keresek én itt?

Aztán egyszer csak: Hiszen ez nem is olyan rossz. A gyerekek érdeklődők, kedvesek – könnyű nekik, ők már tudják,

hogy hol vannak –, az edző bácsi sem annyira veszélyes, csak a hangja nagy, de szerintem szimpatikus vagyok neki. Azért valami nem stimmel nála, szerintem hátul is van szeme.

Első verseny gyerekként: 2. helyezés. Basszus! Aztán még követte jó pár 2. hely... .

Most már szeretek ide járni. Vannak barátaim, vannak sikereim, vannak lányok. Meg aztán olyan beleéléssel tudok mesélni másoknak, hogy mi is az a vívás, ... lehet nagyképű vagyok?!

Öregszem. Na jó, csak az új gyerekekhez képest. Ez a vívás egyre jobb. Most veszem csak észre, hogy már ebben is élek. Kitölti a gondolataimat, a szabadidőmet, és egyre inkább a hétvégéket is. Sőt már együtt járunk a társaimmal, szinte mindenhova. **ŐK A BARÁTAIM!**

Mennyi küzdelmet tartogat, mennyi-mennyi ismerőst, barátot, elismerést. Mennyi sikert és mennyi munkát, és a barátaim még mindig itt vannak mellettem. A közös versenyek, a csapatversenyek, az utazások, az edzőtáborok, a sörözések, az a rengeteg hajnali felkelés. És még a feleségem is

A magam módján, az én értékrendem szerint sikeres lettem, nagyon sok ember áldozatos munkája és támogatása által. Köszönet nekik! Mindenkinek! Köszönet mindenkinek, aki ebből a korszakból a barátságát adta, köszönet minden kisgyerekeknek, aki általam is megismerte és megszerette a vívást! Köszönet mindenkinek, aki tett azért bármit is, hogy én ezt a pár gondolatot még leírhasam valahova, és életben tartották az oly sokszor kilátástalannak tűnő vívó egyletet!

Az egykori vívótársak - Rosta Richárd és Tóth (Rosta) Andi - ma már férj és feleség

Matyó, Totyi és Ricsi egy veterán edzésen 2011-ben

BEKE GÁBOR – VÍVÓ, FEGYVERMESTER, EDZŐ

BEXI, A FEGYVERMESTER

Beke Gábor (Bexi) azon kevesek közé tartozik a zalaegerszegi vívó társadalomban, aki a mai napig rendszeresen vív, versenyez, mindezek mellett főállásban edzést tart és fegyvermesterkedik. Fogalmazhatunk úgy is, élete nagy részét jelentette, és jelenti a vívás. Talán azt már kevesebben tudják róla, hogy mint fegyvermester nemcsak a zalaegerszegi vívó életet szolgálja, hanem nemzetközi versenyeken is dolgozik, sőt a magyar vívó válogatott fegyvermesteri csapatának is tagja volt. Hogyan kezdődött mindez, erről mesélt nekünk.

- Pontosan emlékszem, mikor kezdtem el vívni. 1983. október 15-én voltam az első edzésen a ZMRFK tornatermében. Édesanyám és édesapám is jó ismerőse volt Tóth Ferinek, így kerültem kapcsolatba a vívással. Eleinte heti három edzés volt a penzum, aztán négy, majd öt. Középiskolás éveim alatt pedig minden edzésen ott voltam. Ezt értsd úgy, hogy „nyitástól-zárásig”, azaz minden korcsoport minden edzésén. Én még elmondhatom magamról, hogy indultam párbajtőr és kard versenyeken is, hiszen akkoriban mindhárom fegyvernem működött nálunk. Végül a tör mellett kötöttem ki. A versenyzés mellett ekkoriban már edzést is tartottam a kicsiknek, és elkezdtem a vívócsuccok javítgatását. Lassan én lettem a fegyvermester is. Bedy Csabától lestem el a vívóeszközök javításának alapjait. Egyszer otthon majdnem jól el is kalapáltak emiatt. Tizenhárom voltam, és egy pénteki edzés után a nyakamba akasztottak egy nagy barna vívó zsákot, tele törökkel, hogy vigyem el a Csabihoz javítás céljából. Éjszaka, 11 óra után kezdtek aggódni a szüleim, hogy még mindig nem értem haza az edzésről. Én meg ott

voltam Csabival a műhelyében, beszélgettünk, közben néztem, hogyan csinálja. Én így tanultam ki ezt. A katonaság miatt hagytam abba, és a leszerelés után nem volt kedvem, időm, erőm, lelkesedésem újrakezdeni.

Aztán 2004-ben feleségemmel mégis visszamentünk vívni, csak hobbi szinten. Abban az időben Tizedes Balázs (Tizi) volt a fegyvermester, majd visszatértem után megint én.

Feleségem, Adri betegsége és tragikus halála miatt ismét eltávolodtam a sportágtól.

Hajdu Ibolya és Totyi (Tóth Andi) noszogatására tértem vissza a pást mellé. Sokat segítettek abban, hogy megmozduljak, éljek.

Sok minden történt ezután, több vezetőváltás is. Munkámat és kedvemet nagyban befolyásolta, hogy kik vezették az egyesületet. Lassan ismét egyre jobban belefolytam az egyesület életébe, 2016-tól a ZVE főállású edzője lettem. Hetente kétszer Érsek Zsolt mellett dolgozhattam, együtt tartottuk az edzéseket. Hétvégenként gyakran versenyeken voltunk a gyerekekkel, és edzői továbbképzésre is elkezdtem járni.

Annak idején a versenyeken úgy gondolom, hogy nem voltam túl sikeres. Most az is motivál, hogy tanítványaim előbbre jussanak, sikeresebb vívókat neveljek. Jó példaként lebeg szemem előtt Tóth Feri, aki a vívást meg tudta szeretetni mindenkiel. Ő szerintem abban volt nagy, hogy attól függetlenül, hogy ő milyen volt, ki mit mondott vagy vélt róla, ő azért a munkáját nagy alázattal végezte, és mindent a vívásnak rendelt alá.

Edzőtársaimmal nap, mint nap ezen dolgozunk.

Három dudás egy csárdában - dr. Vizler Ádám, Érsek Zsolt, Beke Gábor edzők (2014)

Diákolimpia (2017)

Szülinapi köszöntés 2013-ban

Vívóterem felújítás 2011 nyarán, (Beke Gábor, dr. Matyovszky Balázs, Horváth Adrienn, dr. Berta Gertrúd)

ENGLERT ZSOLT – VÍVÓ

„A sport nemcsak testnevelés, hanem a léleknek is az egyik legerőteljesebb nevelőeszköze.”

/Szent-Györgyi Albert/

1968 – megszületett a zalaegerszegi vívás és megszülettem én is. Azóta eltelt 50 év, sok-sok eseménnyel, életet meghatározó történésekkel. 10 évesen kezdtem a vívást Csikós Sándor Tanár Úr javaslatára, bátyám nyomdokain járva, egy kis „testformálás” céljából. Nehezen kezdődött, akkor sokáig fegyvert sem láttunk. Egy évig tartott az alapozás, majd jöhetett az igazi vívás. Ekkor már élveztem is, nagyon élveztem. Voltak sikerek is, legalábbis én annak éltem meg őket. Edzések, edzőtáborok, versenyek sok élménnyel. Ez önmagában is szép emlék, de nekem nem a legfontosabb. A vívás két fontos dolgot adott nekem. Az egyik az volt, hogy megtanultam, képes vagyok rá. Rávezetett, hogy sok munkával sikeres lehetek és győzhetek is, akár többször is. A másik, amit a vívástól, de inkább a zalaegerszegi vívó egyesülettől kaptam az egy fantasztikus KÖZÖSSÉG.

8 évet töltöttem el a vívóteremben, amelynek jelentős részében heti 5-6 napot, naponta 2-3 órát töltöttem edzéssel, versenyzéssel. Na jó, nem mindig edzéssel. Az egyesület volt a második otthonom, amelyben Tóth Feri atyai gondoskodása mellett mindig jól éreztem magam. Sok őszinte és jó barát, sok beszélgetés, sok móka és kacagás. Sok időt töltöttem itt, más nem is volt fontos, minden más elhanyagolható volt. Ez akkor volt a legfeljebb, amikor a főiskolás évek alatt egy másik egyesületben akartam folytatni a vívást, de nem ment, nem volt már ott a régi közösség, amiért mindent érdemes.

Ez a 8 év az életemet döntően meghatározó időszak volt. Úgy érzem, e nélkül nem lennék ugyanaz az ember.

Örömömre 1998-tól abban az iskolában dolgozhattam, ahol a Zalaegerszegi Vívó Egylet jelenleg is működik. Jó volt újra közel lenni, látni a fejlődést, a sok-sok sikert. Úgy érezhettem, hogy 2002-2007-ig az iskola igazgatójaként én is segítem az egyesület működését és még vívóbemutatót is tarthattam egy rendezvényen. Ma már egy másik iskolában dolgozom, de itt is megtelepedett a vívás, amelyet még sokáig szeretnék támogatni, hiszen a sport számomra a vívás.

Nagyon szurkolok, hogy az új vívócsarnok mielőbb megépüljön Zalaegerszegen, és még több gyermek élhesse át azt, aminek én is aktív részese lehettem.

Az 1984-es törccsapat (Ruzsicska Gábor, Slezák József, Csikós Sándor edző, Kiss Nándor, Englert Zsolt)

A vívással nyolcadik osztályos koromban ismerkedtem meg testnevelő tanárom - aki egyben vívóedző is volt - Csikós Sándor invitálására. A korábbi atletizálást követően ez volt az egyetlen sport, amit versenyszerűen űztem, és melyhez a mai napig hűséges maradtam.

A testnevelő tanári diploma átvétele után edző-versenyzőként kezdtem el dolgozni Tóth Ferenc mellett a zalaegerszegi vívó klubban. Még versenyeztem az OB I-es női tör csapat tagjaként, de mellette kezdő vívók oktatásában is kaptam már szerepet. A profilom azóta is a kezdők és a szárnyaikat bontogató versenyzők képzése.

Sportedzői szakképesítésem 2002-ben szereztem meg a Semmelweis Egyetemen.

Az évek során több neves edzővel is dolgozhattam együtt, akiktől sokat tanulhattam. Többek között Tóth Ferencsel, Kunfalvy Péterrel, Érsek Zsolttal, dr. Vizler Ádámmal. Volt, akitől az edzői-pedagógiai fortélyokat, volt, akitől a szakmaiságot sajátíthattam el.

A legjobban mindig akkor éreztem magam az egyesületben, amikor stabilak voltak a személyi és tárgyi feltételek, és én a második vonalból tudtam hozzájárulni az egyesület sikereihez. A középiskolai tanári főállásom miatt sohasem tudtam teljes értékű edzői feladatokat vállalni, és azt is mindig szem előtt tartottam, hogy – szerintem - ez nem egy nőnek való hivatás. Ennek ellenére, ahogy az időm engedte igyekeztem a rám váró feladatokat ellátni: hetente két-három alaklommal vállaltam edzéseket, versenyre utaztam a palántákkal, rendszeresen részt vettem a nyári alapozó edzőtáborok szervezésében, országos és nemzetközi versenyek

lebonyolításában, vívást népszerűsítő programokon, házi versenyeken, családi rendezvényeken.

A sok év alatt sok könnycseppet láttam a vívósisak alatt: az első ijedtség, az első vereség vagy éppen az első kiesés után. De a vidám, játékos pillanatok sem kerültek el a vívótermet. Szerettem és szeretem azokat a mókás pillanatok az edzéseken, melyek a beöltözéskor fordulnak elő: fordítva, vagy éppen másik oldalra behúzott vezeték, fordítva fogott tör, a hason felcipzárazott lamé. És amikor azt gondoltam, hogy már minden sete-suta beöltözést láttam, akkor legutoljára jött a plasztronra kívülre felhúzott vívónadrág!

Büszke vagyok arra, hogy a tanítványok között voltak és ma is vannak válogatott versenyzők, korosztályos bajnokok, döntősök, diákolimpiai dobogósok, helyezettek.

Minden olyan kisgyermekre szívesen gondolok vissza, akinek hosszabb-rövidebb ideig csillogott a szeme az edzéseken, akikkel találkozva szívesen emlegetjük meg a közös emlényeinket, sikereinket, amit számomra ez a több mint 25 év adott.

Hajdu Ibolya és Pethő Szilvia

Életkép a kicsik edzésén

DT-ként a 2016-os Mikulás kupán

Vidékbajnokságon 2015-ben (Darabos Vince, Pethő Szilvia edző, Németh Zalán, Szekér Barnabás)

A vívás eredetét nem lehet meghatározni. Valószínűleg egyidős az emberiséggel. Az évezredek során persze sokat változott. A történészek szerint hazánkban már az Anjouk, Hunyadiak és Zrínyiek időszázában ismerték a nyugati világban szokásos vívómodorokat. A sportszerű vívást Széchenyi István és Wesselényi Miklós honosította meg nálunk. Kezdeményezésükre alakultak meg az első vívóintézetek, s ezek lettek a 19. században a magyar vívás bölcsői. A modern sportvívás kezdeteit pedig a Millenniumi Vívóversenyektől számítjuk. 1908-ban nyertük az első vívó olimpiai aranyérmet, s innen kezdődött az a sikersorozat, amely a legeredményesebb magyar sportággá tette a vívást.

Zalában először csak Nagykanizsán alakult vívóklub. Zalaegerszegen 1968-ban döntött úgy néhány megszállott sportbarát, hogy megteremtik a legeredményesebb magyar sportág alapjait a városban. A magvetők Csikós Sándor és Miszory Béla voltak. S lám a vetés szárba szökken, s az elmúlt 50 évben sok száz zalaegerszegi és környékbeli fiatal ismerkedett meg a nagy önfegyelemre, kreativitásra nevelő, közösségben úzótt sportág alapjaival. Közülük sokan korosztályos bajnokok, nemzetközi sikert elérő, hazánkat képviselő válogatott sportolók lettek. Az összetartó közösség saját versenyzőiből nevelte ki a sikeres edzőket (Tóth Ferenc, Pethő Szilvia, Kovács Attila stb.), akik tovább erősítették azt a szellemet, amely igazi közösséggé tette a zalaegerszegi vívókat. S nem feledkezhetünk meg a sportolók szüleiről, akik önfeláldozó munkával segítették az anyagi javakban sosem dúskáló egyesületet.

A Zalaegerszegi Vívó Egylet nélkül nem lehetne Zalaegerszeg a Nemzet Sportvárosa. Munkájuk, eredményeik hozzájárultak a büszke cím megszerzéséhez.

Jómagam mintegy 20 évig voltam közvetlen kapcsolatban a klubbal. A 90-es évek elején a városi sportbizottság tagjaként aggódó együttérzéssel figyeltem a Z. Dózsa megszűnése utáni erőfeszítéseket. Miszory Béla, Tóth Ferenc és Bedy Csaba vezetésével létrehozták jogutódként a Zalaegerszegi Vívó Egyletet, új otthonra lelve az Ady Endre Általános Iskolában. Az átalakulást segítette a szülők által létrehozott, dr. Tátray Ádám vezette Santelli Alapítvány. Ez volt az ország első önálló vívóklubja. Szép emlékként őrzöm, hogy kísérője lehettem a csapatnak az akkoriban hagyományos Nagykanizsa - Zalaegerszeg vívóversenyeken.

Később polgármesterként kicsit több lehetőségem volt segíteni is. 2000-ben sikerült új otthont teremteni az Egylet számára a Mindszenty József Általános Iskola és Gimnáziumban. A vívóterem felszentelési ünnepségén Szekeres Pál paraolimpiai bajnok államtitkárral együtt adhattam át a létesítményt. Az egyre jobb eredményeket elérő egyesület, egyre színvonalasabb versenyek megrendezésére vállalkozott. A kadett törözők világkupái sikerein felbuzdulva az ezredforduló után felnőtt férfi törözők világkupájának rendezését vállalta fel - a város segítségével - az egyesület. Már az első évben 26 ország versenyzői látogattak el Zalaegerszegre. A 2002-es férfi tör világkupa a nemzetközi szövetség értékelése alapján az «év versenye» lett. Így élvezve az alkalommal, nagy összefogással (vívó egylet, Zalaegerszeg város, Magyar Vívó Szövetség) megpályáztuk a 2005-ös felnőtt egyéni és csapat Európa Bajnokság megrendezését, amelyet Torinóval és Ankarával szemben sikerült is elnyerni.

Több mint 1200 vendég érkezett a városba. Köztük 33 ország 414 versenyzője (17 olimpiai bajnokkal). 11 TV

csatorna közvetítette az eseményeket. A vívók által egy héten át Zalaegerszeg a média érdeklődésének középontjába került. (Hiszen itt tartotta tisztújító kongresszusát az Európai Vívószövetség is). Emlékbélyeg kiadására is sor került. A rendezés sikerét /amelyben Tóth Ferenc és Miszory Béla vezetésével a Vívó Egylet teljes «családja» részt vett/ még a városra zúduló jégeső és a magyar aranyérem hiánya sem tudta csorbítani.

A ZVE tagjai rendezvényeikkel, s kiváló sportolóikkal messzire vitték Zalaegerszeg hírét. A klub nevelő munkája nagyban hozzájárult ahhoz, hogy sportot kedvelő, egészséges generációk nőttek fel a városban. Köszönet ezért a teljes vezetői és edzői karnak! Köszönet a szülőknek és a támogatóknak! Örülök, hogy az elmúlt évtizedek vezetőit és sok versenyzőjét a mai napig barátomnak tekinthetem. Örülök, hogy Rosta Richárd, Vizler Ádám, Lupkovics Dóra és mások nyomdokain új tehetséges generáció bontogatja szárnyait. S a megvalósuló új, modern vívócsarnok kiterjeszti a Vívó Egylet lehetőségeit. Nagyon megérdemelte ezt ez a közösség.

Boldog 50 éves születésnapot, s még több sikert kívánok az elkövetkezendő évtizedekre! Hajrá zalaegerszegi vívótársadalom!

*Világkupa sajtótájékoztató, 2002 -ben
(Tóth Ferenc, dr. Gyimesi Endre, Miszory Béla, Józsi György)*

Dr. Gyimesi Endre Juhász Bencének, a három magyar világkupa egyetlen magyar érmesének gratulál

DR. NÉMETH GABRIELLA - VÍVÓ

Hetedikes koromban kezdtem vívni, amikor Miszory Béci, édesapám gyermekkori barátja elhívott a vívóterembe. Ez talán kicsit kései kezdés (abban az időben és manapság talán méginkább a gyerekek már kisiskolás korukban lábmunkával kezdenek, fegyver nélkül), de az volt az előnye, hogy egyből tört kaptam a kezembe. Emlékszem az első alkalomra az Ady iskola nagytornermében, ahol Béci foglalkozott velem és mondta, hogy üljek le. Én le is ültem, a földre. Persze, mindenki jót nevetett, én meg nem értettem – egy darabig –, hogy miért. Ettől kezdve 5 évig vívtam rendszeresen.

A kezdeti vívásnál nagy előny a többiekkel szemben a balkezes edző (Béci) és a balkezes vívótárs (Rosta Ricsi). Az első versenyeken nyertem néhány asszót, amiket sikerekként éltem meg. Szerettem edzeni járni, főleg a kistornaterembe, és szerettem a versenyek hangulát. Sokszor még sötét volt reggelente, amikor autóbusszal indultunk valamelyik közeli városba, vagy egyik-másik versenyre Szolnokra, Békéscsabára és Budapestre is elmentünk. Legnagyobb egyéni sikerem 1990 tavaszán volt a Női Tőr Junior Országos Bajnokságon, ahol 8. lettem. Ezután Solti Antal, akkor az MTK edzője és a junior válogatott vezetőedzője, meghívott a nyári junior válogatott edzőtáborába Velencére, ahol mindössze ketten voltunk vidékiek, ha jól emlékszem. Ezt még egy siker követte: tagja lehettem annak a női törccsapatnak, Györe Szilvi, Pethő Szilvi, Tóth Andi és Varju Andi mellett, amelyik az egerszegi vívás történetében először küzdötte be magát az OB I-be.

Mindent összevéve, az edzéseket, edzőtársakat, versenyeket, az egy csapatért küzdést, nagyon jó volt vívni! Még a szűrőpárnázásra is mosolyogva és boldogan emlékszem vissza! Nem is beszélve a nagykanizsai edzőtáborokról!

NÉMETH KATALIN - VÍVÓ

Nekem mindig jólesik azokra az évekre gondolni, amikor aktívan vívtunk. Jelenleg Ausztráliában élek, sajnos újságcikkek, képek nincsenek erről az időszakról, és az eredmények sem maradtak meg bennem pontosan. 1987 tavaszán kezdetem el vívni, amikor az edzések a nagy tornateremben zajlottak még, sok akkor tízéves körüli gyerek volt a kezdők és már haladók között, mint Tibola Peti, Dömötör András, Filó Kinga és Jankó Ancsi, Szerdahelyi Réka, Palkovics Csilla akkor már egy éve vívtak. Ebben az időszakban kezdett Szép Ági is, majd egy évvel később Hajdu Ibolya és Vaspöri Brigitta is. Aki egészen fiatal volt akkor Tátrai Kata, mikor odakerült talán 90-ben. Akik csupán 2-4 évvel voltak idősebbek és milyen nagynak és elérhetetlenül felkészültnak tűntek ilyen volt Varju Andi, Györe Szilvi, Pethő Szilvi, Tóth Andi, Németh Gabi, a fiúk közül Ekler Péter, Tóth Gábor, Beke Gábor, Filó Richi és Rosta Richi, Varga Peti és még lehet, hogy rengeteg nevet kihagytam.

A kanizsai, balatonberényi és vépi edzőtáborok hangulatára viszont tisztán emlékszem, a vidéki versenyhelyszínek közül milyen gyakran jártunk Pápán, Békéscsabán, Veszprémben, a Savaria kupán és Pécssett. Hol busszal, hol vonattal, hol csak néhányan a Latviával. Arra is jó visszagondolni, hogy milyen nehéz volt reggelente a jól megpakolt törzsákot cipelni. Hallom a találatjelzők sípolását, eszembe jut az Ady iskola tornaterme, és Bán tanár úr piros, bőszáru melegítőnadrágja, valamint elegáns kardvágásai is a szemem előtt vannak. Milyen fantasztikus játék a „kesztyűzés”, ami a gyors reflexeket fejleszti, a gyermekemmel sokszor játszottunk ilyet.

Nekem ez tíz változó és emlékezetes év volt az életemben. Örülök, hogy így történt!

*OB I-es női tőrscsapat
(Györe Szilvia, Németh Gabriella,
Tóth Andrea, Tóth Ferenc edző,
Varju Andrea, Hajdu Ibolya és
Pethő Szilvia)*

*1991 Frankfurt, vívóverseny
(Hajdu Ibolya, Filó Kinga, Tibola Péter,
Németh Katalin és Jankó Annamária)*

KOVÁCS TAMÁS - AZ MVSZ EGYKORI TECHNIKAI IGAZGATÓJA, FŐTITKÁRA, EGYKORI SZÖVETSÉGI KAPITÁNY

VÍVÁS 50 ÉVE ZALAEGRSZEGEN..!

1968 márciusában alakult a Zalaegerszegi Dózsa SE vívószakosztálya, amikor még első olimpiámra készültem, mint versenyző Mexikóvárosban. Versenyzői pályafutásom befejezése után 1981. januárjától a Magyar Vívó Szövetség főtitkára lettem, mellettem Kulcsár Győző pedig a válogatott szövetségi kapitánya. Kettős célt tűztünk ki: további sikeres szereplés az olimpiákon és világbajnokságokon, valamint a Budapest centrikus vívás mellett a vidéki vívó centrumok létrehozását, és az akkori szerény lehetőségek szerinti támogatását. Így alakultak ki a helyi tanácselnökök, később polgármesterek, valamint a helyi szakemberek támogatásával az alábbi centrumok párbajtőrben: Tapolca, Tatabánya, Tata, Diósgyőr, Pécs, Békéscsaba, törben: Zalaegerszeg, Szombathely, Hódmezővásárhely, Gyula, kardban: Gödöllő, Nagykanizsa, Veszprém, Eger. A vívás népszerűsítését nemzetközi és hazai versenyek vidéki centrumokban való megrendezésével próbáltuk elérni: Így került sor felnőtt EB és junior VB rendezésre Keszthelyen, férfi tör Világ Kupa verseny (2002-től) és felnőtt Európa-bajnokság megrendezésére (2005) Zalaegerszegen, Santelli Kupára Nagykanizsán, felnőtt válogató versenyekre Szombathelyen, Szarvason, Veszprémben, Tatán, Tatabányán, Zalaegerszegen, stb., amit az OTP BANK és a többi szponzor hosszútávú szövetségi támogatásával tudtunk biztosítani.

Egyértelműen a zalaegerszegi vívás kiemelkedő rendezvénye – Miszory Béla elnök úr és Tóth Ferenc szakedző vezérletével – a 2005-ös felnőtt Európa-bajnokság kitűnő rendezése volt, amit a verseny közepén jött hihetetlen erejű jégeső sem tudott elmosni, annak ellenére, hogy a sportcsarnok parkolójában minden

személygépkocsi minimum félmillió forintos kárt szenvedett! Nagyon sok támogatást nyújtott a világkupák és az Európa-bajnokság megrendezésében dr. Gyimesi Endre polgármester úr, akivel nagyon közvetlen, jó munkakapcsolatot alakítottunk ki.

1991 tavaszán, Miszory Béla elnök vezetésével megalkult a Zalaegerszegi Vívó Egylet. Az egyesület motorja Tóth Ferenc volt. Már fiatal edzőként is az a cél lebegett a szeme előtt, hogy bebizonyítsa, nem csak fővárosi vívók juthatnak el a legmagasabb szintekre. Ebben az időben az egyesület vívói a hazai élvonalhoz tartoztak. Eleinte Rosta Richárd ért el kiemelkedő eredményeket, később pedig Vizler Ádám első vidéki sportolóként szerzett korosztályos Eb-n és VB-n érmet, majd lett végül a felnőtt EB-n ezüstérmes nyert csapat tagja. Több korosztályos válogatott vívó nőtt fel Tóth Ferenc kezei között: Lupkovics Dóra és Hári Máté törvívók. Nem szabad elfelejtkezni Bálints Károly személyéről sem, aki a megyei szövetség vezetőjeként, mint nagykanizsai lakos sok segítséget nyújtott a zalaegerszegi vívás fejlődésének.

Számomra, mint akkori szövetségi vezetőnek, Miszory Béla, Tóth Ferenc, Bálints Károly jelentette az akkori Zala megyei vívás kiemelkedő menedzsereit, dr. Gyimesi Endre polgármester úr pedig a példa értékű támogató hátteret!

Kívánok újabb sikeres 50 esztendő a Zalaegerszegi Vívó Egylet versenyzőinek, edzőinek és vezetőinek!

Kovács Tamás és dr. Gyimesi Endre 2003-ban a Férfi Tőr Világkupa fogadásán

Meszéna Gábor, Kovács Tamás, dr. Felkay András

EMLÉKKÉPEK AZ ELMÚLÁSRÓL ÉS A SZÜLETÉSRŐL

A természet fő jellemzője az ismétlődő elmúlás és az újraszületés. E törvényszerűség végig követi életünket is, azzal az eltéréssel, hogy van-e lehetőségünk beavatkozásra, és ha van, akkor tudunk e vele élni. Közel 30 év távlatából gondolok vissza arra az időre, amikor a magyar társadalom a rendszerváltás minden nehézségével küszködve próbálta átalakítani gazdaságát úgy, hogy közben kapkodta a fejét és próbált egy olyan utat keresni, amelyen az egyén számára is adódhatnak lehetőségek. Melyik társulási forma lenne megfelelő az induláshoz? Rt., Kft., netán Bt? Tapasztalat nincs, az oltár elé járuló pároknál sok esetben a szegénység vezette a nyomorúságot.

Kiskorú leányom Ady iskolás diákként kapott kedvet a víváshoz, amit azért befolyásolt az a tény, hogy a vívó edzéseket az iskola tornatermében tartották, a kézilabdások nagy bánatára. Ebből volt is néhány látványos összezördülés, ami az idő múlásának egyhangúságát is oldotta. Én is „vívószülővé” váltam, ami elég rendszeresen befolyásolta életem ezen szakaszát. Olyan közösségbe kerültem, amelyik gyorsan tett róla, hogy otthonosan érezzem magam közöttük. A nagyon gyakori találkozások témája a legtöbb esetben a hogyan tovább, a miből és a kivel témakörök voltak. A kilépő szakosztály, helyett alakítandó egyesület ténykérdés volt. Ellenben az anyagi háttér előteremtésére még az ötletbörzénk sem tudott elfogadható alternatívát felállítani. Biztos, hogy nagy volt a szárazság, mert szikraként kipattant, hogy kell egy alapítvány. Ekkor Zalaegerszegen alapítványról, illetve annak működéséről még senki nem írt tudományos értekezést. A fejes ugrás után ki fog derülni, milyen mély a víz. Most már tudom, hogy a tudat-

lanok bátorságával fel voltunk ruházva. Ekkor történt valami. Ez a közösség egyik napról a másikra csapattá érett, és olyan erőről és Összefogásról tett tanúbizonyítást, hogy illet azóta sem tapasztaltam. A marketing szó még csak itt, ott hangzott fel, de mi már keményen küzdöttünk. A cél volt a szent, a tenni akarás az eszköz. Beindult a szekér. Szerveztük az alapítványi és az egyleti batyus rendezvényeket, mentünk be ajtón, ablakon, ha hívtak, ha nem. Hívtunk mindenkit, aki számított, vagy akit kedveltünk, de a kérdés az volt, hogy tud-e segíteni? Sok sikerélményünk volt, mert sokan tudtak. Pesti fiúk, lányok szívesen jöttek Zalaegerszegre, mert kis csapatunk parádés vendégfogadónak bizonyult.

Egyre több verseny rendezését kaptuk meg, ami kis hasznot is hozott. Bővült és megújult az eszköztár, jöttek az osztrákok, lányaink mentek Németországba, szóval pezsgett az élet az egyletben. OB I-es fiú kardcsapat, ugyancsak OB I-es leány törccsapat, akiket a sikeres szereplések után a vasútállomáson szép számú szurkoló fogadott. Felejthetetlen élmény volt a budapesti vívó világbajnokságon a közös biztatás, az euforikus hangulat. Voltunk vagy ötvenen az egyesülettől. Mielőtt az a vád érne, hogy messziről jött ember bármit mondhat, egy dolgot szeretnék ismételtelen kiemelni. Neveket szándékosan nem írtam, mert nem az volt a lényeg, hogy ki csinálta, hanem az, hogy mi lett az eredmény. A váltó elvégezte dolgát, a botot tovább adta.

Kívánom Nektek, hogy jól váltsatok és a bot mindig a kézben legyen! Türelem, erő, egészség! Sok sikert kívánok minden sportolónak, vezetőnek és segítőnek!

DR. TÁTRAY ÁDÁM – A „SANTELLI” ALAPÍTVÁNY ELNÖKE

FELEJTHETELÉN IDŐSZAK

(Részlet az 1998-ban megjelent „Három évtized – avagy a zalaegerszegi pengeforgatók” című kiadványból)

„Dr. Tátray Ádám, a közismert zalaegerszegi fogszakorvos az egyik szülőatyja volt a Santelli Alapítványnak, s mintegy öt éven keresztül az elnöki tisztséget is betöltötte.

- Akkoriban, 1989-ben még meglehetősen szokatlan dolognak számított - főleg vidéken -, hogy egy szakosztály támogatására alapítványt hoztak létre. Nem érte önöket támadás emiatt?

- Nem. Sőt nyugodtan mondhatom, hogy pozitív megítélés övezte ezt a kezdeményezést Zalaegerszegen, sőt a megye más városában is, hiszen nem sokkal később Nagykanizsán is megalakult a Vivere Alapítvány, a helyi vívósportot támogató. Nagyon szép időszak volt az az öt év, egy rendkívül lelkes és tenni akaró csapat dolgozott együtt. Ezt a kollektívát elsősorban a vívók szülei alkották, akik jelentős anyagi áldozatot is vállaltak azért, hogy a sportág színvonala emelkedjen a megyeszékhelyen.

- Tulajdonképpen önök a jövőbe láttak akkor, amikor létrehozták a Santelli Alapítványt, hiszen két év múlva a szakosztálynak otthont és szervezeti keretadó Zalaegerszegi Dózsánál alapvető változások történtek. Ennek következtében a vívók kiváltak a klubból.

- Ha nincs ott a háttérben az alapítvány, megszűnt volna a szakosztály. Szeretném külön megemlíteni dr. Szabó Antal nevét, aki rengeteget segített a munkámban. Megalakult az önálló vívó egyesület, s egyre jobb eredményeket tudott felmutatni Zalaegerszeg. OB I-be jutott a női tőrscapat, majd követte őket a legjobbak közé a férfi kard együttes.

- Nem vetődött fel az önálló egyesület megalakulásakor, hogy az alapítvány betöltötte szerepét, megmentette a vívószakosztályt, amit most már önálló útjára engedhet...

- Ez valóban megfogalmazódott bennünk, s 1996-ban én azzal a jelszóval, hogy a mór megtette kötelességét, a mór mehet, lemondtam az elnöki tisztségről.

- Úgy tudom, a Tátray-család most is szoros szálakkal kötődik a Zalaegerszegi Vívó Egyesülethez. - Valóban. Feleségem, dr. Mészáros Eszter az alapítvány egyik alelnöke, két leányunk pedig az egyesület versenyzője. S persze én sem lettem hűtlen a vívókhoz.

- Hogyan segítette a város vezetése az alapítvány munkáját?

- Elismerte erőfeszítéseinket, értékelte az eredményeket, s ennek köszönhetően a vívók is részesülnek városi támogatásban.

- Közismert, hogy jó a kapcsolat a két város Nagykanizsa és Zalaegerszeg vívó szakosztálya között. Ez így van az alapítványok esetében is?

- Igen. Szép és gyümölcsöző kapcsolat alakult ki az elmúlt években.”

Tátray Ádám az elnöki tisztségéről való lemondása után 2015-ös haláláig lelkesen támogatta a zalaegerszegi vívást. Tevékenyen részt vett a világkupák és az Európa-bajnokság szervezésében.

Vároai Tanács VD. Igazgatási Osztály
Zalaegerszeg, Kossuth Lajos u. 17-19.

Ogyszerzés: 7067/1989.III.

Oggyintéző: Dr. Benedek Csilla/Nné

Tárgy: "Santelli" alapítvány
jövőhogydó

HATÁROZAT

A Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület vívó szakosztályában
oportoló gyermekok ezúttal által létrehozott "Santelli"
alapítvány az Ifjú Vívókért" elnevezésű alapítvány alapító
okiratát j ó v á h a g y o m .

Az alapítványt 3. sorozással nyilvántartásba voozoo.

A nyilvántartás ezorint:

Az alapítvány neve: "Santelli" Alapítvány az Ifjú Vívókért
Székhelye: Zalaegerszeg, Ady Endre Általános Iskola
Lovászudai címe: Zalaegerszeg, Kiszalud u. 2. sz. 0 0 0
Kuratórium tisztségviselői:

elnök: dr. Tátray Ádám
elnökhelyettes: Fülöp Józsefné
Bodó Csaba
Fülöp József
tagok: Rosta Lászlóné
Győra Zoltánné
Dömötör Andránné
Dr. Mészáros Eszter
Dr. Deim Edit
Dr. Szabó Antal
Dr. Kovács Attila
Varju István
Szomor András
Tóth Ferenc
Dr. Vértónyi János

Tájékoztatom, hogy az alapítvány törvényos és az alapító oki-
rot ezorinti módosítását a Vároai Tanács VD. Igazgatási Osztályo,
mint állami felügyelő ezorv jogosult ellenőrizni.

Határozatom indoklását és a jogorvoslatra való utalást az 1991.
évi I. tv. 43.§.(2) bekezdése alapján mellőzöm.

Határozatomról értesül:

1./ "Santelli" Alapítvány Zalaegerszeg, Kiszalud u.2.

(Ady E. Általános Iskolához tartozó)
Zalaegerszeg, 1989. november 8. Tátray Ádám
Dr. Ávor Eva
szakosztályvezető

27

SANTELLI Alapítvány

Dr. Tátrai Ádám úrnak

Alapítvány Elnöke

Zalaegerszeg

Tisztelt Elnök Úr!

A Zalaegerszegi Dózsa SE Vívószakosztályának Elnöke és edzői 1991.
Január 14-én kibővített elnökségi értekezleten vettek részt.
E megbeszélésen a Dózsa Elnöksége úgy nyilatkozott, hogy a vívó-
szakosztály további eredményes működéséhez sem a dologi, sem az
anyagi eszközöket biztosítani nem tudja. Ezen megbeszélésen egyéb-
ként a Polgármesteri Hivatal és a Vároai Sportfelügyelőség is kép-
viseltette magát.

Az egyesület bejelentését követően alulírott vívődédzők arra az el-
határozásra jutottunk, hogy Zalaegerszeg város vívósportjának fern-
maradása érdekében önálló vívóegyesületet alakítunk meg.

Döntésünk meghozatalában elsősorban az ösztönzött bennünket, hogy a
vívószakosztálynál jelenleg 87 minősített versenyző és számos e
sportágat megkedvelő, sportolni és e sportág fellendítésében tevő-
kenykedő fiatal és sportaktív tevékenykedett, akiknek további
sportolási lehetőségét, illetve tevékenység kifejtését továbbra is
biztosítani szükséges.

Kérjük, hogy döntésünkről az Alapítvány érdekelt tagjait is érte-
síteni sziveskedjék és megalakulásunkat követően az alapítvány az
önálló szakosztályt támogassa és segítse.

Megemlítjük, hogy döntésünkről e levéllel egyidőben a Z. Dózsa
Elnökét is tájékoztattuk.

Kérjük, hogy az új egyesület megalakulásával kapcsolatos megbeszé-
lésünkön az Alapítvány tanácsadó testületként képviseltesse magát.
Az alakuló ülés időpontjáról későbbiekben tájékoztatjuk Önöket.

Zalaegerszeg, 1991. január 15.

Tóth Ferenc
vívődédző

Kovács Attila
vívődédző

Mészáros Eszter
vívődédző

29

A Santelli Alapítvány dokumentumai

KÁMÁN FERENC – A ZALA MEGYEI SPORTSZÖVETSÉG SPORTIGAZGATÓJA

A Zala Megyei Sportszövetségek Egyesülése 1990-ben alakult, a megyében működő területi szövetségeket összefogó, koordináló és támogató szervezet. A 32 megyei szövetség közül többen már elérték az 50 éves évfordulójukat, idén ehhez a zalaegerszegi vívóknak gratulálhatunk.

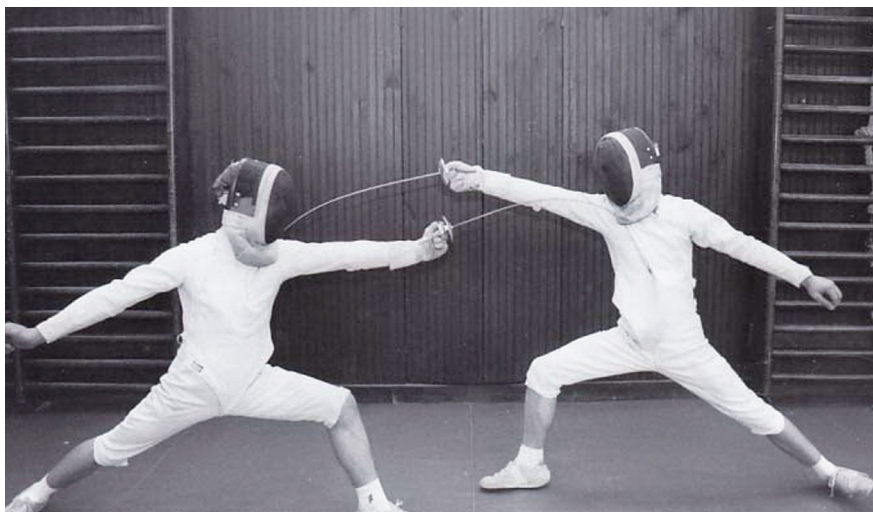
A Megyei Vívó Szövetség korábbi és jelenlegi elnökei, Bálits Károly és Miszory Béla elnök urak méltán lehettek büszkék a megyébe hozott számtalan korosztályos és felnőtt nemzetközi viadalra. A sokévi lelkiismeretes munka elismeréseként, annak megkoronázásaként a Magyar Vívó Szövetséggel együttműködve 2005-ben Zalaegerszegen megrendezésre kerülhetett a Vívó Európa Bajnokság.

A sikeres rendezvények a fiatalok érdeklődését is felkeltették. Sokan kezdtek el vívni a megyében, és ennek hatására több korosztályos világversenyen helyezést elért zalai vívónk lett. Zalaegerszegen Tóth Ferenc, Nagykanizsán Kiss György és Pietsch Adrienn kezei közül kerültek a sportolók az élvonalba.

A sportág eredményességére a politikusok is felfigyeltek. Ennek köszönhetően a nagykanizsai vívó csarnok felújításra került, Zalaegerszegen pedig új vívóterem épül.

A ZMSE nevében gratulálunk a zalaegerszegi vívó-sport valamennyi önkéntesének, különösen a szervezet vezetőinek és további sikeres értékteremtő tevékenységet kívánunk!

Pillanatkép a régműltből

Betöltött tisztségeim és a sport iráni elhivatottságom révén minden sportág iránt kiemelt figyelmet fordítottam sportvezetői pályafutásom alatt.

Az egyéni sportágak közül különösen a vívással szimpatizáltam, mert az 1960-as évek végén, a Nagykanizsai MÁV NTE labdarúgójaként, a téli felkészülési időszakokban a vasutas vívókkal együtt edzettünk a Vécsey utcai iskola tornatermében. Így ismerkedtem meg a vívókkal, a vívással, ami először Nagykanizsán hódított, majd örömmel töltött el, hogy Zalaegerszegen is lehetőség nyílt 1968-tól a Z. Dózsa színeiben eme egyéniséget fejlesztő, nemes sportág űzésére is. A kezdeti években az alapok lerakása, a jó közösség kialakítása és a tör szakág képviselője volt meghatározó, ami elsősorban Csikós Sándor edző és mint alapító fáradhatatlan és példaértékű munkájának köszönhető. A szakosztály eredményeit és a fiatal sportolók közösségi nevelését elismerve kiemelt támogatást kaptak a rendőr-főkapitányságtól, Zalaegerszeg várostól és vállalatoktól, vállalkozásoktól. Jól döntött a vívószakosztály 1991-ben amikor az eddig elért eredményekre alapozva és a sportfinanszírozásban bekövetkezett változásokra való tekintettel, az önálló Zalaegerszegi Vívó Egylet megalakításáról döntött. Úgy emlékszem, hogy az országban az elsők voltak. Az átalakulást, nemcsak a város, hanem a már egy éve megalakult Santelli Alapítványuk is támogatta és segítette.

Az ez utáni időszakban az eredményességre való törekvés, a nemzetközi kapcsolatok felvétele, valamint rangos vívóversenyek megrendezése következett, amiben szerencsére én is, mint a városi önkormányzat Sportirodájának vezetője részt vehettem.

Szívesen gondolok vissza a versenyek előkészítésére, az abban részt vállalók szülők, sportolók, ismerősök példaértékű összefogására, és az eredmények sikerére. Jó volt együtt tevékenykedni az egylet vezetőségével, a Santelli Alapítvánnyal és képviselni Zalaegerszeg Önkormányzatát, majd látni, hogy gyümölcsöző volt az alapok lerakása. A rangosabb versenyek közül 9 nemzetközi tör vívóverseny és a 2005. évi felnőtt Európa-bajnokság szervezésében vettem részt. Ez utóbbin több mint 1000 vendég, 33 ország 400 főt meghaladó versenyzője vett részt, és vitte magával városunk szeretét, hírnevét.

Az egyesület, a kiemelkedően eredményes működésével nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Zalaegerszeg városa 2006-ban elnyerte a Nemzet Sportvárosa címet.

Úgy látom, hogy most a fiatalítás és a megújulás korszaka következik, lehetőség nyílik erre az újonnan megépítendő vívócsarnok révén is.

Bízom benne, hogy újra megvillan a zalaegerszegi vívópenge! Ehhez kívánok további sok sikert!

dr. Gyimesi Endre, Tóth Ferenc és Józsi György 2003-as Férfi Tőr Világkupa sajtótájékoztatóján

A világkupa fő pástja a sportcsarnokban

A résztvevő országok zászlajai

OB I-ES NŐI TŐRCSPAT

„ARANYOS EGRSZEGI LÁNYOK”¹

Aki sportoló, tudja, milyen elmondhatatlan érzés tud lenni egy-egy sportolói siker. Ennek a sikernek még különlegesebb ízt ad, ha azt csapatban szerezte meg a sportoló.

Kétfajta „csapatsport” létezik. Az egyiket azok a sportok adják, ahol a sport lényege maga a csapatjáték. Jellemzően a labdasportok – futball, kézilabda, kosárlabda, röplabda – ilyenek. S vannak azok a sportok, melyek bár egyéni küzdelmeken alapulnak, de csapatversenyeket is hirdetnek hozzájuk. Utóbbihoz tartozik többek között a vívás is. A kétfajta csapatjáték között több ponton különbséget találhatunk. Az utóbbiaknál jellemzően nincsenek hosszú távon előre leosztott és begyakorolt pozíciók (pl. ki lesz a kezdő ember, ki lesz a befutó), nincsen kimondottan csapatjellegű versenyre készülődés. Így spontánabb, rugalmasabb a csapat összeállítás, nem egyszer ad-hoc módon alakul, hogy ki hogyan lép a pástra. Időnként előtte egy-két nappal dől el, hisz a csapat kerettagjait és a sorrendet nagyban befolyásolják a csapatversenyek előtt megrendezett egyéni küzdelmek eredményei. Többen vallják azt – akár jogosan is –, hogy az egyéni sportjátékokban az egyéni eredmények értékesebbek, ugyanakkor a csapatversenyek valamilyen megmagyarázhatatlan különlegességet nyújtanak.

Mintha megváltozna minden körülöttünk: másképpen vívunk – még az is, akinek egyéniben nem ment, minden erejét és koncentráció képességét összegyűjti. Másképpen izgulunk és buzdítunk, még ha egyéniben a páston a csapattagok „ádáz” ellenfelek is. Lehet, hogy egy nappal korábban éppen saját csapattársam ejtett

¹ Zala-Press 1990. november 22.

ki a döntőből, itt minden eltörlődik, egyek leszünk. A másik sikere az én sikerem, a másik veresége, az én szomorúságom. Csapatversenyen jobban izgulunk a másikéért, mint magunkért. A pálya szélén rájuk körmünk, miközben a másik asszót vív, s többszörösen érezzük a dühöt, ha úgy érezzük rossz bírói döntés született társunk asszója közben. Azt hiszem, számomra az volt a legjobb a csapatversenyekben, hogy őszintén tudtuk egymást szeretni, támogatni, megbecsülni és vigasztalni. Ezeket az egyéni versenyeken fele ennyire sem érezzük és éreztetjük. Csapatban leszünk egy család.

Közel tíz évig vívtam versenyszerűen, s ebben az egy évtizedben sok csapatversenyen vettem részt. Mindközül van egy, amely kitüntetett jelentőségű. Ez az 1990-es pápai OB II. női tör csapatbajnokság, ahol a gárda aranyérmes lett. A győzelemmel együtt ekkor értünk el egy olyan sikert, mely először juttatta az OB I-be, a zalaegerszegi női tör csapatot. Bár előttünk is voltak, nálunk akár tehetségesebb vívónők a hajdani Z. Dózsában, de elsőként nekünk jött össze ez a történelmi esemény.

Talán azért, mert nagyon akartuk. Talán azért, mert a hattagú csapatban hármunknak, az idősebb korosztálynak, ez jelenthette a sportolói karriere csúcspontját. Talán azért, mert a tehetséges fiatalabb csapattagok maguk mögött érezhették támogatásunkat. Talán azért, mert vidéki rosszabb anyagi lehetőséggel bíró klub lévén, rendre rosszabb felszereléssel, kevesebb versenyzési lehetőséggel, meg akartuk mutatni, hogy nem ezen múlik a siker. S talán azért, mert nagyon küzdöttünk a másikéért, és a városért. Mert mindig ott volt

a levegőben, hogy lehet-e Zalaegerszeg vidéki fellegvára a vívásnak? Mindig egy kicsin múltott, s most nem hagyhattuk elmenni ezt a lehetőséget. Nem is hagytuk! – a Györe Szilvia, Hajdu Ibolya, Németh Gabriella, Pethő Szilvia, Tóth Andrea és Varju Andrea összeállítású csapat bejuttatta Zalaegerszeget a női törccsapatok elitjébe. Az eredeti csapat mellett meg kell említenünk azokat a fiatal, később csatlakozó sportoló hölgyeket – Filó Kinga, Jankó Annamária, Nagy Gabriella, Tóth Ildikó –, akik az első OBI-es szereplés után szintén sokat tettek azért, hogy a zalaegerszegi női törccsapat egy jó ideig bent is maradjon a vívó országos bajnokság első osztályában.

Egyetlen nevet kell még kiemelnem, tiszteletbeli csapattagunkat, edzőnket, Tóth Ferencet, aki nélkül nem ment volna. Az ő hozadékaként sok mindent kiemelhetnék: iskoláit, amit a verseny előtt adott nekünk; technikai tudását, amit egy-egy csörte előtt átvett velünk, az egyéni és a csapatbeszélgetéseket, melyekben mentálisan próbált helyre tenni bennünket. Most azonban másra szeretnék emlékezni, valami olyanra, ami emléket állított ennek a csapatsikernek, s ami kézzelfogható nyomát adta ennek az eseménynek.

Pár nappal a győzelem után az edző összehívta a csapatot, s mindegyikünk kezébe tett egy ezüst medáliont, melyen csak annyi állt „A Csapatért 1990. XI. 18”. Ez volt edzőnk ajándéka, s én örökre hálás vagyok neki ezért a gesztusért. Ebben az egy szóban minden benne volt, amit adtunk egymásnak és kaptunk egymástól. Büszke vagyok erre a medálra, s bár soha nem volt szerencsém kupát nyerni sportolói pályafutásom alatt, ez a medál valahol mégis a győzelem érzését adta meg számomra, s azt gondolom valamennyi csapattársam számára.

Dr. Rosta Andrea (Tóth Andrea)

„Egykori versenyzőként és cirka 25 éve edzőként mindig is tisztában voltam azzal, hogy voltak – és szerencsére ma is vannak – nálunk kiemelkedőbb képes-

Pethő Szilvia, Györe Szilvia, Jankó Annamária, Filó Kinga az 1992-es csapatból edzés közben

ségű, tehetségesebb vívói az egyesületünknek. A mi sikerünk titka az edzőnkön és támogatóinkon kívül azonban a csapategység volt. Ez a fegyvertény segített bennünket abban, hogy önbizalomhiánytól szenvedve, a legkezdetlegesebb felszerelésekben versenyezve, gyakran egyedüli vidéki csapatként mégis helyt tudtunk állni.

Mindmáig, évente több alkalommal is szakítunk időt arra, hogy ezt a csapategységet baráti beszélgetéseken tovább ápoljuk.”

Pethő Szilvia

„Életem egyik legmeghatározóbb szakasza volt a vívás. Megtanított küzdeni az életben, és mindezt egy olyan csapat, közösség mellett, akikkel arra az időre nem csak csapattársak lettünk, hanem egy család. Talán ezért is értünk el együtt ekkora sikereket.”

Varju Andrea

„A Csapatért. Ez volt a legfontosabb, egymásért küzdeni, magunkból a lehető legjobbat kihozni, hogy bekerüljünk az OB I-be. Életemben akkor éreztem elő-

ször – és utána is csak nagyon kevésszer – annak örömét, amikor egy célért közösen, teljes erőbedobással küzdünk mindannyian egy csapatban. Ennek a csapatnak edzőm, Miszory Béla, is része volt, akitől szakmai tudást és emberséget tanultam. A pápai verseny után hamarosan abbahagytam a vívást. Amikor évekkel később barátoknak és gyerekeimnek meséltem a vívó évekről, mindig ennek a november 18-ának a szelleme és ereje inspirált.”

Dr. Németh Gabriella

“Egy mindenkiért, mindenki egyért!”

OB I-ES FÉRFI KARDCSAPAT

DR. MATYOVSZKY BALÁZS BESZÉLGETETT A KARDCSAPAT MEGJELENT TAGJAIVAL

Arra a kérdésre kerestük a választ, hogy hogyan lehetett az, hogy a kardozók mindig is kissé lazább figurák voltak, mint a többi sportoló, de mégis OB I-es minősítést tudtak szerezni.

A beszélgetésen részt vettek: Kovács Attila edző, dr. Fehér Attila, Hadnagy Gábor, Róka Róbert és dr. Varga Péter.

RR: -Úgy kezdődött az egész, hogy voltak a jó fiúk, meg a rossz fiúk, és igazából nem akartunk a törözők elit csapatához tartozni, mert ők olyan szabályosak voltak. Rendes karrier helyett tehát a laza srácok valahogy elindultak ebbe az irányba. Többünk törözőként kezdett, nem is igazán tudjuk, hogy mi alapján, de egy idő után átkerültünk a kardozók közé.

FA: -Szerintem volt benne tudatosság, hogy minden fegyvernem legyen felépítve, és kardozókban amikor mi Curreggel (V.P.) kezdtünk, hiány volt. A kardozók mindig egy szűkebb csapat volt, 4-5 főnél többen nem nagyon voltunk egyszerre aktívak. Mi Petivel egy újsághirdetés után jelentkeztünk vívni, meg rajtunk kívül még vagy hatan az osztályból, de végül ketten maradtunk csak az egyletnél.

VP: -1985-ben Fehér Attilával mi is a törvívással kezdtünk, de állítólag nem tudtuk egyenesen tartani a pengét... Ez a kardvívásnál nem olyan nagy baj, ott a találatot elsősorban vágással kell bevinni és a pengét is el kell „rejteni” az ellenfél előtt, tehát egész más a kézmunka. És persze különbség a törvíváshoz képest, hogy kardvívásban nagyobb az érvényesen támadható felület, hiszen a karokon és a sisakon is érvényes a találat. Tetszett, hogy a kardcsörte sokkal atlétikusabb volt, a lerohanó támadást (fless), amely egyébként magyar

„találmány”, már kezdő kardozóként el kellett sajátítanunk.

HG: -Nekem az egyik lábam rövidebb, és gyógytornaként javasolták vagy az úszást, vagy a vívást, és mivel Kokó és édesapám egy helyen dolgoztak, ezt választottuk.

RR: -Én előtte úsztam Ruzsival együtt, de onnan elküldtek, és Ruzsi anyukája nézte ki nekünk ezt a sportágat.

HG: -A versenyeken rendre tudtuk hozni az eredményeket, nem csak csapatban, hanem egyéniben is szép sikereink voltak. Akkoriban a FABIK-kupa nagyon színvonalas megmérettetés volt, a Dunántúl Bajnokság győzteseként kvalifikáltam magamat erre a versenyre, és végül harmadik helyezett lettem. Varga Petinek is voltak dobogós vidékbajnokság eredményei.

VP: -Nagy rivalizálás volt a „szomszédvár” Nagykanizsa kardvívóival is, így minden egymással szembeni verseny színvonalas küzdelmet hozott. Megyei bajnokságok, Rotary-kupák voltak ennek színterei, ezeket komolyan kellett venni. Persze megvolt a barátság is, több éven át közösen edzőtáboroztunk a nagykanizsai Rózsa utcai vívócsarnokban, de sokszor a békéscsabai, debreceni vidékbajnokságokra is közös volt az utazás.

RR: -Abban az időszakban igen erős volt a vidéki vívás, olyan településeknek volt sok tagot számláló versenyző gárdája, hogy nem is hallottuk még a helység nevét sem előtte.

HG: -32 olyan egyesület volt az országban, ahol volt kard szakosztály.

KA: -Azért azt is fontos kiemelni, hogy a lazulások jól összerázták a csapatot, de versenyek előtt közvetlenül

mindig időben ágyban voltak a srácok, és rengeteg edzés, gyakorlás volt a háttérben.

HG: -Kokótól nagyon jó iskolákat kaptunk. Olyan keze volt, hogy közlünk senkinek nincs olyan még a mai napig sem! Csak nem volt elég hosszú!

RR: -A nagy lazaság mellett volt egy nagy adag lelkesedés is, szerettük, jó volt, csináltuk!

KA: -A Rudi megverte Csongrádi Lászlót is, aki 1988-ban olimpiai bajnok volt.

RR: -Nagyon tudtunk egymásnak szurkolni. Ismertük egymást, hogy kit hogyan kell lelkesíteni.

HG: -Volt például az a bekiabálás, hogy „Rudi örülj meg!”

FA: -A csapatszellem szerintem erős volt és ez fontos, nem csak csapattársak voltunk, hanem barátok is, és vagyunk a mai napig is! A tökéletességre törekvésnek az volt a lényege, hogy ha hibáztál, a másik öt-hat társad azonnal szétszedett! A véleményünket gyakran rigmusokba foglalva ordítottuk a pást mellett az alábbi példák szerint:

-„Úgy nézel ki, mint az Ökör. Hétfőn sz..á vert a Csökör!”

-„Nem mézédés most az élet. Hatvannégy közt nyert a Németh!”

-„Álltól fülig ég a pofám. Első körben öt a gyufám!”

-„Hiányzol már édes husom, hazaviszem három tusom”.

-Sokat ültem én a bilin, meg is vert tegnap a Quirin.” (Quirin Balázs Bp-i kardvívó)

A csapatszellem erről szólt! Azóta is minden évben egyszer-kétszer összejövünk, tartjuk a kapcsolatot mindannyian.

RR: -Az is lényeges, hogy már verseny előtt figyeltük egymást, hogy ki milyen passzban van. Ha láttuk a Varga Petit lógó vállakkal jönni, akkor tudtuk, hogy neki biztatás kell, és nem ő lesz a befejező emberünk. Elfogadtuk egymástól az építő jellegű kritikát, ez is fontos lépcsőfok volt a sikerhez.

HG: -Sokszor én voltam a csapatban az utolsó asszót vívó befejező ember, vagy a Rudi, mert Ő rengeteg „nagymenőt” megvert azzal, hogy olyan kiszámíthatatlan gyerek volt a páston, hogy olyant még a Föld nem hordott a hátán!

VP: -Ez így igaz, nagy neveket több versenyen zavarba hoztunk. Villachban az osztrák bajnok Krieger-t én a verseny előtti edzésen vertem, Hadnagy Gabinak vele szemben pedig a másnapi döntőben csak azért nem sikerült a bravúr, mert 8-2-es vezetésénél kifordult a bokája, de így is csak egy tussal maradt alul. Budapesten egy OB-I csapatversenyen a Bp. Honvédot kaptuk ellenfélnek, akkor 5 találatig ment a csörte. Nébald Györggyel szemben tudtam elmenni 3-0-ra, erre büszke vagyok. Persze az egyéni világbajnok fordított. Az igazi intuitív vívó a Rudi volt közöttünk. Ez a képessége nagyon „bejött” a csapatnak. Az is kellett a sikerhez, hogy sokszor a verseny előtti nap este átbeszéltük az előttünk álló ellenfelek gyengéit, és erősségeit, és önbizalomra is szükség volt a küzdelmek során! A taktikát az edzőnk Attila irányította a pást mellől, nem volt mindegy hogy támadóan vagy védekezve álltunk fel.

RR: -A csapatnak az is sokat adott, hogy kívülről látva az asszót, tudtunk egymásnak jó tanácsot adni, és ezzel is segítettük a másikat.

HG: -Szabó Gabi volt a legudvariasabb ember, aki belefért a csapatba. Annyira rendes és becsületes volt, hogy minden tus után elnézést kért az ellenféltől. Minden tust bement, már rá kellett szólnunk, hogy egyéniben azt csinál, amit akar, de itt a csapatban maradjon csöndben. Aztán vidékbajnokok is lettünk ifi csapatként Miskolcon.

FA: -Összességében azt gondolom, hogy hiába voltak külön törözők, meg kardozók, valahogy úgy jött ki, hogy jó emberek kerültek össze egy egyesületben. Egy átlagos egyesülethez képest lényegesen kevesebb volt az, aki kilógott a sorból.

HG: -Még a sikerességre visszatérve, a törözők között is voltak nagyon jó vívók. Ruzsi, Slezi, Szommer Andris, de volt valami, ami miatt nem működött annyira a csapat náluk, és nem volt elég az első osztályba jutáshoz.

Bár beszélgetésünkör nem tudott jelen lenni, de utólag Hadnagy Peti is hozzászólt a témához:

- Részemről esetleg még annyi, hogy én előtte röplabdázó voltam, Gábor miatt választottam a vívást, amit természetesen nem bántam meg. Megemlíteném még az edzőtáborokat, amik jelentősen hozzájárultak a csapatszellem erősödéséhez. Eszembe jutott Kisfa higany mozgása is asszó közben, Rudihoz hasonlóan ő is kiszámíthatatlan volt az ellenfelek számára. Ja!!! És vékony szálkás izmos gyerek volt, a vívásnak köszönhetően ma is őrzi az alkatát!

Kovács Attila edző, Róka Róbert, Hadnagy Gábor, Hadnagy Péter, Fehér Attila

Rogoznyica, 1998

Fehér Attilának gratulál Varga Péter

HIDASÍ JÓZSEF – BÍRÁK BIZOTTSÁGA EGYKORI ELNÖKE

VISSZAEMLEKEZÉS A RÉGI SZÉP IDŐKRE!

A Zalaegerszegi Vívó Egylettel több, mint húsz éve vagyok kapcsolatban. Nemzetközi versenybíróként a ZVE által rendezett számos hazai versenyen, mint főbíró voltam jelen Tóth Ferenc barátom meghívására. Éveken keresztül együtt oldottuk meg a versenyek sikeres lebonyolítását. Feri barátomat sajnos edzői szerződése külföldre szólította, a helyét Berta Gertrúd vette át, így a kapcsolatunk továbbra is megmaradt az egyesülettel.

Jelenleg mindkettőjünkkel nagyon jó viszonyban vagyok annak ellenére, hogy Gerti is külföldre költözött.

Az egylettel az új összeköttetésem Beke Gábor személyében valósult meg, akivel remek munkakapcsolatot tudtam kialakítani.

Számomra a legnagyobb élmény a 2005. évi Zalaegerszegen megrendezett felnőtt EB volt. Itt nemzetközi versenybíróként voltam jelen, de mint magánember, három MTK-s vívóval Sport Együttes néven léptünk fel a Sportcsarnoknál felépített sátorban. Nagyjából egy órás műsort adtunk főleg BEATLES számokból összeválogatva, melyet a hazai és külföldi vezetők, edzők és versenyzők nagyon nagy tetszéssel fogadtak. Az együttes tagjai Balla Endre, Balla Zoltán (Zoli sajnos már nincs köztünk), Bérczi Márton és én voltunk. Hihetetlen, hogy több, mint két évtizeddel korábban, 1982-ben nyert ez az együttes tehetségkutató versenyt.

A mai napig is nagyon szeretem Zalaegerszeget, mivel a hosszú évek alatt igazán remek emberekkel ismerkedhettem meg. Ha Zalaegerszegre utazom és lehetőségem van találkozni velük, a régi emlékeket felidézve elbeszélgetünk.

Galli Zsolt, Tóth Ferenc, Hidasi József 2006-ban egy zalaegerszegi vívóversenyen

Nedeczky György és Hidasi József 2003-ban a Férfi Tőr Világkupán

EKLER ELEMÉR – ÚJSÁGÍRÓ, A „HÁROM ÉVTIZED...” SZERKESZTŐJE

AMIKOR A TOLLAL KELL VÍVNI...

Csörgött a telefon, kissé meglepődtem. A zalaegerszegi vívók egyik vezetője minap fotókat kért, mondván jubileumra készülnek. Az 50 évesre.

Tudta, hogy nálam lehetnek, hiszen abban a megiszteltetésben volt részem, hogy 20 évvel ezelőtt, a 30 éves jubileum alkalmából felkértek egy kiadvány szerkesztésére.

Miért ne segítenék? Hiszen három fiam közül a két idősebb, Péter és Gergely is az egerszegi vívók közé tartozott, amíg a fővárosban nem kezdték meg egyetemi tanulmányaikat.

Ám rajtuk kívül is volt (s ma is van) számos személyes kapcsolatom az egerszegi vívókkal. Nem sorolom a neveket, nem szeretném, ha valakit kifelejténék.

Egyet viszont nem felejték: valamennyien korrekt emberek voltak, s ma is azok. Ahogy az a vívókra jellemző.

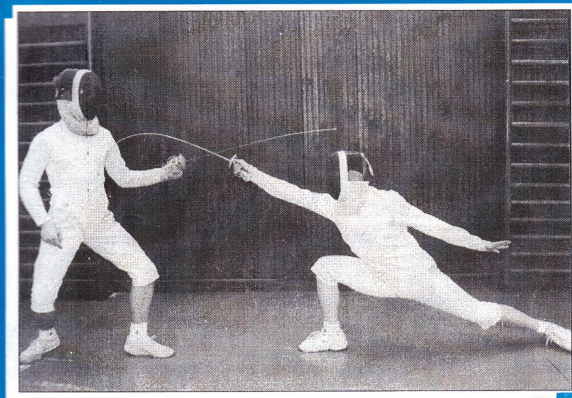
Néha elgondolkoztam azon, hogy miért nem választottam sportágamnak a vívást. Balkezes vagyok, ami előny itt, a kitartásommal sincs gond.

Valószínűleg kellő önkritikával felmértem, hogy nem sok babérra számíhattam volna ebben a sportágban.

Az egerszegi vívók tehát megmaradtak barátoknak, riportalányoknak. Én pedig kard, tőr, vagy párbajtőr helyett tollat vettem a kezembe. Abban a reményben, hogy egy korrekt cikk felér egy parádés tussal, egy jól sikerült riport pedig egyenértékű egy győztes asszóval.

Az én pástom az újság, a fegyverem a toll. Ezzel szeretném segíteni az egerszegi vívókat, akiknek gratulálok az 50 éves jubileum alkalmából és további sikereket kívánok!

HÁROM ÉVTIZED

ZALAEGERSZEGI PENGEFORGATÓK 1968-1998

A kiadvány címlapja

SZEKERES PÁL – OLIMPIAI BRONZÉRMES, HÁROMSZOROS PARALIMPIAI BAJNOK, SPORTVEZETŐ

A magyar vívósport eredményeire joggal lehetünk generációk óta büszkék. A sikernek nincs titka: sok-sok munka, kitartás, alázat, hit kell a tehetség mellé. Meg persze egyesület, egy KÖZÖSSÉG, amely elindítja a vívópalántát a nagy úton. A zalaegerszegi vívócsalád egy ilyen értékteremtő közösség, amely sok értékes embert adott nem csak a vívósportnak.

Szövetségi kapitányként öröm volt együtt dolgozni a zalaegerszegi Tóth Ferenc barátommal és két kitűnő tanítványával, Lupkovics Dórával és Hári Mátéval. Amikor a felnőtt Világkupának adott otthont a város, örömmel jöttem szurkolni. Egy alkalommal még egy bemutató asszót is vívtam gyerekkori barátommal, a későbbi világbajnok olasz Luca Vitalestával. Pocsékul vívtam abban az 5 tusban, mindenki sima győzelmet várt tőlem, csak én nem tudtam tust adni. Nagy nehezen kiegyenlítettem 4-4-re, és felajánlottam egy döntetlent, amit ellenfelem elfogadott. A zsűri és a közönség meglepetésére megszületett az első, és azóta is egyetlen zalaegerszegi döntetlen a páston.

Az újonnan kialakított vívóterem felszentelése a Mindszenty iskolában 2000-ben

Szekeres Pál és Tóth Ferenc

Riport Szekeres Pállal

KATONA GYÖRGY – TÁMOGATÓ

ELEGANCIA

Bizonyára furcsának tűnik az írásom címe, amikor a Zalaegerszegi Vívó Egylettel való kapcsolatomról kell írnom. Ezért egy kis történelemmel kezdem.

1956-ban Búcsúszentlászlóról kerültem középiskolába, Budapestre. A következő évtől a Budapesti Honvédban kezdtem el sportolni. Az egyesület Tüzér utcai sporttelepén igen élénk társadalmi élet folyt, így a fiataloknak a sportpályán kívül is volt lehetősége a válogatott sportolókkal találkozni és velük beszélgetni. Én, mint egy kis zalai faluból felkerült tizenéves, természetesen csak bámultam a sok válogatott sportolót, és a beszélgetések során megszólalni sem mertem. Azt hiszem, a bámulatom elsőszámú alanya Kárpáti Rudolf volt.

Korábban legfeljebb a filmhíradókban láttam vívást, és a rádióban hallgattam közvetítéseket. Regényekben gyakran olvastam párbajokról és tudtam, hogy nem a szegény emberek sportja a vívás.

A Kárpáti Rudolf-fal történő találkozások után sok minden megváltozott a gondolkodásomban, és azt hiszem örök példaképpé vált életemben. Emberi és fizikai tartása mindig példamutató volt számomra, és – mivel a vívás azon kevés sportág közé tartozott, amit nem űztem – valószínű vívása is az volt. Őt és társait mindig is szívesen néztem sportolás közben, mert élmény volt ez számomra. Kárpáti Rudolfnak az emberi tartása is olyan volt, mint a vívása. Sok honvédos – más sportágat űző – fiatal sportolóval felnéztünk rá.

A vívóknak, mint sportolóknak és mint embereknek én máig csodálója vagyok.

A zalaegerszegi vívással már cégvezetőként találkoztam. Láttam, hogy szerény körülmények között

sokszor milyen kitűnő eredményeket érnek el, és az általam megismert edzők (Tóth Ferenc, Miszory Béla) és sportolók, a korábban a vívókról kialakított véleményemet csak megerősítették. Sajnos lehetőségeik csak kis csodák elérésére adtak esélyt, mert városunkban a támogatások nagy része a labdarúgásra, majd a kosárlabdára ment. Az eredményeik és kitartásuk bizonyítéka volt, hogy Vívó Európa Bajnokság rendezésére is kapott megbízást az Egylet. A zalaegerszegi vívás eddig is szép sikereket ért el, és remélem a jövőben is sikeres lesz egy erős támogató háttérrel!

Országos leány tőr verseny (1991)

DR. BERTA GERTRÚD – VÍVÓ, EDZŐ

50 éves a zalaegerszegi vívás! Nekem még nincs ennyi év és tapasztalat a hátam mögött, mégis hatalmas megtiszteltetésnek érzem azt a felkérést, hogy osszak meg pár gondolatot a vívásban eltöltött lassan 20 évről.

Teljesen véletlenül mentem le a vívóterembe, de abban a pillanatban megfogott, és azóta sem tudok szabadulni attól az érzéstől, ami akkor és ott a hatalmába kerített. Később aztán ez kiteljesedett azzal, hogy barátokat szereztem - a mai napig a legjobb barátokat - és idővel elkezdtem tanítani Mesterem hatására. Az életre, a tiszteségre, a küzdésre, az alázatra nevel ez a sport, és mindig tartozol valahová, egy családban vagy! Rengeteg olyan élményt, tapasztalatot gyűjt az ember a versenyek, edzőtáborok, de akár csak a közös hazasétálások alkalmával, amelyek rejtetten, de a nagybetűs életre készítene fel. Bárhová is menjen az ember és egy idegennel elkezd beszélgetni, az esetek 70-80 százalékában, ilyen vagy olyan módon, de az illetőnek volt, vagy van köze a víváshoz. Ettől a pillanattól kezdve közvetlenebbül folytatódik a beszélgetés.

Miután kinőttem a vívópalánta, tanítvány státuszából, egy még szenzációsabb dologra találtam, a tanítás varázsára. Legyen szó kezdő kisgyermekről, haladóról, vagy újra vívni vágyó veteránról. Számomra csak az volt a fontos, hogy úgy menjen ki edzés végén a teremből, hogy csillog a szeme, hiszen tanult valamit, vagy csak egyszerűen jól érezte magát.

Kemény munkával a pást túloldalán nemzetközi sikereket értem, érek el a mai napig, hiszen a másik szenvedélyem a versenybíráskodás.

Remélem a hamarosan épülő szép új vívóteremben is annyi vívó talál otthonra és családra, mint a mi időnk-

ben! Nekik is legyen rá mindig indokuk, hogy miért érdemes korábban érkezni és csak még egy asszóval többet vívni!

U.i.: Eddig a vívás állt nálam az első a második és a harmadik helyen! Most már csak a második és harmadik helyen.....

Tóth-Berta Gertrúd talpig vívóruhában 2018 őszén

Berta Gertrúd (2003)

Veterán vívók 2010-ben a Mikulás Kupán

Ádival és Simivel (Klagenfurt 2010)

Az ezüstérmes Wolf Ádámmal és édesanyjával, Tiba Anitával a gyermek OB-n (Hódmezővásárhely 2012)

Amikor Matyó megkeresett leadás előtt két hónappal, hogy jó lenne, ha írnék valamit, már akkor sejtettem, ez nem lesz egyszerű! (Ne haragudj, Balázs! Már annyiszor megírtam az elutasító levelet, mondván erre nincs időm, de én is éreztem, hogy ez nincs így rendben.)

Először is szeretném köszönetemet kifejezni a Zalaegerszegi Vívó Egyletnek mindazért a kezdeti támogatásért és bátorításért, ami nélkül nem futhattam volna be a vívó karrieremet, ami oly sok élményt és tapasztalatot adott.

Köszönöm Pethő Szilvinek, hogy a vívás alapjai mellett a vívás szeretetét is megmutatta nekünk! Kevés asszómra emlékszem az elmúlt 17 évből, de azokra, amiket a Te edzéseden vívtam életre-halálra, azokat nem felejttem soha! Érdemes volt ellógni a cselló órákat és természetesen a napköziket az edzéseid miatt.

Köszönöm Kun Péternek, hogy edzéseken sokszor játszottunk a vívás helyett, ezzel is sugalmazva azt, hogy az életben nem csak a vívás létezik. A vívásnak a kiegészítő sportága nem a vívás, hanem tudni kell kikapcsolódni is. Sajnos ezt a pesti klubokban nagyon kevés edző tudja, sokat is mérgeződtem miatta.

Köszönöm Kunfalvy Péternek a mérhetetlen precizitást, és hogy „nem rám mérges, hanem miattam”. Tudom, hogy sok gyereknek akkoriban összeszorult a gyomra, ha a Péter Bá-hoz kellett menni iskolázni, többek között természetesen nekem is. Valóban nem volt nagyszerű élmény, nehéz volt megszokni, hogy szerinte sokszor egy-egy tus centiken, millimétereken múlik, és hogy nyomás alatt is tudni kell teljesíteni. Milyen igaza volt! Emlékszem sokszor, úgy kértem tőle iskolát, hogy tudtam, a végén sírni fogok. Egész egyszerűen nem

hagyott nyugodni, hogy nem tudom úgy megcsinálni, ahogy azt ő jónak látja. Sok könny- és izzadtságcsepp eredményeképpen, végül már volt pár iskola, ami egész jól sikerült. Nyugodt szívvel mondhatom, hogy ezzel Péter bá a kőkemény életre tanított.

Köszönöm Tóth Ferencnek, Feri Bának azt a rengeteg sikert, amit elértem, és azokat is, amiket nem az ő keze alatt szereztem. Az tény, hogy ha valaki a felnőtt válogatottságig szeretne eljutni, szükség van egy olyan emberre, mint Feri bá. Amellett, hogy kiváló edzőm volt, aki már kicsiként meglátta bennem a lehetőséget, nagyszerű menedzser is. Nem sajnálta az időt, energiát a vívó egylettől, főként Lupkovics Dóritól és tőlem. Végeredményben mellette a kocsiiban és a vívóteremben nőttünk föl. Hazudnék, ha azt mondanám, csak csupa jó emlék maradt, de az biztos, hogy egy életre elegendő mesélni valónk gyűlt össze. A vívás és Zorán iránti szenvedélyem is mellette teljesedett ki. Büszkeséggel tölt el, amikor hallom az ő nevét forogni vívóberkekben, méltatva azt a rengeteg sikert, amit elért eddig a vívás világ színpadán. Remélem, egyszer hazajön, és újra zalaegerszegi színekben láthatjuk! Újabb tehetségeket nevel majd ki, mert Feri Bá ehhez nagyon-nagyon ért.

Végül, de nem utolsó sorban nagy-nagy köszönettel tartozom az összes zalaegerszegi vívótársamnak!

A vívás mellett képtelenség kitarítani, ha nincsenek barátok, sorstársak, asszópartnerek: vívótársak. Sokszor az embernek nincs kedve edzésre, versenyre menni, de miattuk, társaságuk miatt mégiscsak lemegyünk és egész egyszerűen jól érezzük magunkat velük, akármi is lesz a vége.

Hári Máté 2007-ben

Novi Sad, kadett ezüstérmes férfi tőr csapat az edzőkkel
(Steiner Dániel, Szabados Kristóf, Gátai Róbert, Hári Máté,
Tóth Ferenc, Fekete Gábor, Beliczay Sándor edzők)

Hári Máté, Tóth Ferenc

LUPKOVICS DÓRA – VÍVÓ

Nagyon aktív kisgyerek voltam, rengeteg sportot kipróbáltam. Szerencsés vagyok, hiszen olyan családból származom, ahol mindenki nagyon sportos életet él, ezért a mozgás már fiatalon a mindennapjaim részévé vált. Körülbelül 8 éves lehettem, mikor anyukámmal és az öcsémmel elmentünk a bátyámért vívóedzésre. Egyből nagyon megtetszett ez a sport. Mikor hazaértünk az öcsémmel, mi is ki akartuk próbálni a vívást, úgyhogy fakanállal a kezünkben, tésztaszűrővel a fejünkön kezdünk neki hadakozni. Ekkor döntötték el a szüleim, hogy beíratnak engem is a Zalaegerszegi Vívó Egyletbe. Még ma is emlékszem az első alkalmamra. Nyár vége volt, mikor izgatottan lépkedtem a Mindszenty József Általános Iskola kihalt folyosóin, a bátyámmal. Gyorsan hátra is hagyott, mivel akkor még ciki volt neki a kishúgával érkezni az edzésre. Kicsit elveszetten léptem be a terem ajtaján, a sok játszó gyerek közé. Aztán Feri bácsi egyből hozzám lépett, nagy mosollyal az arcán, csendet kért és bemutatott: „Ő itt Lupkovics Dóra, az új vívópalántánk.”

Természetesen kisgyerekként azok voltak a kedvenc edzéseim, mikor játszottunk is, kidobósoztunk, kesztyűztünk sokat.

A rengeteg játék mellett a munka is fontos szerepet kapott.

Elsajátítottuk a vívás alapjait, fejlődött a koordinációnk valamint a koncentrációs képességeink is. Nem mindenből lett élsportoló, azonban azt gondolom, hogy az itt szerzett képességek és tapasztalatok hozzájárultak, hogy az élet más területein is sikereket érjünk el.

A vívás alapjait itt tanultam meg, köszönhetően Feri bácsinak és a többi edzőnek. Ennek eredményét mi sem mutatja jobban, minthogy immáron idén negyedszerre kerültem be a felnőtt válogatottba, és képviselhettem az országot számos nemzetközi versenyen.

Sajnos manapság a törvívás a főváros köré koncentrálnak, nehéz vidéki vívóként érvényesülni. Ez régen sem volt másképp, rengeteg áldozattal és lemondással járt, hogy el tudjak jutni odáig, ahol ma tartok. Nagyon hálás vagyok ezért Feri bácsinak, az összes edzőnek, a Zalaegerszegi Vívó Egyletnek és a városnak, hogy segítették a fejlődésem.

Azt gondolom, hogy az új vívóterem egy jó lehetőség lesz arra, hogy sok gyerek megismerhesse a vívás nyújtotta élményeket, és hogy minél többen tudjanak megfelelően fejlődni, és korosztályos válogatott szintre jutni.

Lupkovics Dóra díjaival (2003)

*Első magyar bajnoki címek Békéscsabán,
gyermek korosztályban (2004)*

Győztes asszó után (2006)

Nemzetközi kadett versenyen (Zalaegerszeg, 2008)

Kiss Gergővel és Hári Mátéval

Az alábbi pár sorban igyekszem összefoglalni, mit is jelent számomra a zalaegerszegi vívás.

Gondolatok, melyek megfogalmazódtak bennem, melyeket igyekszem most szavakba önteni, bármely sportegyesület tekintetében igazak lehetnek, nem csak a mi esetünkben.

Az ember életében sok meghatározó közösség létezik, melyek alapján szerveződünk, és amelyek minden ember életének fejlődésében jelentős szerepet játszanak, még ha nem is igazán vagyunk ennek tudatában. Ilyen például az oktatás, a munkahely, a vallásközösségek, a politikai közösségek stb. Ezek közül a szerveződési formák közül a legfontosabbnak általában a családot tartjuk. Nem vitatni akarom ezt, de úgy gondolom hasonló fontossággal bírhat egy olyan fajta közösség is, ahova az ember azért tartozik, mert van egy közös érdeklődési köre másokkal, és azért jár oda, mert szenvedélyét együtt gyakorolhatja velük.

Lehet ilyen szenvedély bármi. Bélyeggyűjtő szakkör, művészetek, sportok, a lényeg, hogy ha még nem is teljes mértékben, de a tevékenység önálló döntésen és jelen esetben a vívásnak, mint sportnak a szeretetén alapszik. Fontos ez különösen egy olyan világban, ahol az emberek sok olyan dolgot is csinálnak nap, mint nap, ami inkább elvárás, mint sem pusztán az élvezeten alapszik. Különös, ahogy korosodik az ember akaratlanul is keresi azt, hogy mitől az aki, mi az, ami alapján a döntéseit hozza, mik azok a dolgok, amik a legnagyobb hatást gyakorolják és gyakorolták az életére.

Magam esetében azt figyeltem meg, hogy nem a rengeteg „padban ülés” szerzett tapasztalat segítette az élet útvesztőiben eligazodni. A legfontosabb segít-

séget a családomtól, valamint a vívók nagy családjától kaptam. Ennek a szűk keresztmetszete a mi kicsi vívóegyesületünk. Ez a kis közösség – esetemben, élén az egykori vívóedzőmmel – tanított meg hinni abban, hogy jó vagyok valamiben és ebben bármit elérhetek, ha elég türelmes vagyok és bízok önmagamban. „Naiv kisgyerekként” megfogadtam a tanácsokat: célokat tűztem ki, melyek egészen addig vezettek, hogy az elmúlt 20 év egyik legeredményesebb magyar férfi törözőjévé váltam.

Amikor 20 éves koromban elértem életem addigi legnagyobb eredményét, fogtam a törömet, a sarokba tettem, és egy ideig háttérbe szorult ez a kis család. Csak amikor vívóedzőként visszatértem, jutott eszembe, hogy annak ellenére, hogy letettem a tört, azután is ugyanúgy megvívtam a saját harcaimat. Csak az élet más területein. Ugyanúgy értem el sikereket a pofonok ellenére is, akárcsak a páston. Amikor a gyerekeknek nagy lelkesedéssel meséltem a saját kis harcaimról, régi nagy vívókról, akiket példaképként tűztem ki magam elé, majd legyőztem őket, akkor ráismertem bennük néhai önmagamra. A pást mellett pedig éreztem, hogy ugyanúgy szólok hozzájuk, ahogy azt a volt edzőm tette, és ugyanazzal a szeretettel és gondoskodással próbálom támogatni őket egy esetleges vereség után. A különbség csupán annyi volt, hogy sokszor szívem szerint helyettük vettem volna kezembe a tört, és szúrtam volna pár tust az ellenfelüknek, akitől éppen kikaptak.

Természetesen oly sok év versenyzés után láttam az ő esetükben is, hogyan lesznek az ellenfeleikből a barátaik. Hogyan válik idővel törekeny testük egyre erősebb-

bé, tudatosabbá, és hogyan lesznek a saját módjukon egyre teljesebbek és napról napra jobbak, ahogy annak idején én is igyekeztem. A szívem mélyén éreztem, hogy az a tudatalatti „vívó” – aki én is voltam és vagyok is – ott van bennük, és összeköti őket velem, egymással és a zalaegerszegi vívók családjával.

Joppich - az akkor már kétszeres világbajnok - mindössze egy tussal győz Vizler Ádám ellen 2002-ben a zalaegerszegi Férfi Tőr Világkupán

A ZVE felnőtt tőr csapata - 2015

Az újonc OB-n ezüstérmes fiú tőr csapat edzőjeként

Az egerszegi vívás legeredményesebb párosa (Vizler Ádám és Tóth Ferenc)

ZALAEGRSZEG, AHOL NEMCSAK A VÍVÁST OKTATJÁK

2004 és 2009 között voltam a ZVE párbajtőr vívója. Ebben az időszakban kadett Európa-bajnoki ezüstérmes lettem, számos korosztályos versenyt nyertem, többek között diákolimpiát, vidékbajnokságot és országos bajnokságot is. Jelenleg a BVSC versenyzőjeként felnőtt válogatott kerettag vagyok. Mikor felkértek ennek a visszatekintésnek a megírására, szabad kezet kaptam mind témában, mind terjedelemben, ami eleinte szokatlan volt számomra, lévén az egyetemi beadandók szigorúbb kereteket adtak. Azonban hamar rájöttem, hogy tulajdonképpen könnyítés volt számomra, hiszen arról írhatok, amire örömmel emlékszem vissza.

A témán gondolkodva és az emlékeket felelevenítve jött az ötlet, hogy mi lenne, ha azt írnám meg, ami a legnagyobb hatással volt személyiségemre, nemcsak a sport, de a civil életem során is.

A sorban a legelső helyre talán edzőm, Tóth Feri bácsi egyik leggyakrabban említett mondata kerül: „Használd a fejed!” Úgy gondolom, nem okozok nagy meglepetést azzal, ha elárulom, ez nem Zidane ominózus esetére utal. Nekem ez a felszólítás két igen fontos dolgot foglal magába.

Az első az, hogy mindig gondolkodjak, legyen akár mennyire is szorult a helyzet, kevés az idő vagy bármi más körülmény, amely ezt hátráltatná. Számomra ez nemcsak a páston, de a civil életben is kimagasló jelentőséggel bír. Úgy gondolom, hogy minden zalaegerszegi vívó hallotta már a fent említett mondatot. A szerencsésebbek csak edzésen, vagy az egy perces szünetekben, jómagam sajnos versenyen, asszó közben is.

Felnőtt fejjel nézve utólag sokra értékelem, hogy amíg Zalaegerszegen vívtam, sokkal több kérdés

és vélemény hangzott el, mint más egyesületeknél. Kiemelt hangsúlyt fektettek az edzők, hogy a tanítványok ne csak gépiesen végrehajtsák a feladatokat, hanem értsék is meg azt. Akkor lehet a legtökéletesebben használni az akciókat, ha teljes mértékben értjük, tudjuk és felismerjük a helyzeteket, amikor azok alkalmazására szükség van.

Hosszú évek kemény és türelmes munkája során gyakorlatilag feleslegessé vált, hogy az edzőink asszó közben utasításokat adjanak. Ez természetesen nem azt jelentette, hogy nem szóltak közbe, ha látták a bajt, de sokkal ritkábban volt rá szükség. Verseny után következett a történetek megbeszélése, a jó momentumok elraktározása és a rosszul felmért helyzetek kijavítása. Később, egyetemistaként hallottam az alábbi értékeléseket hallgatótársaimtól: „Megfontolt vagy, átgondolsz mindent, mielőtt döntesz”; „Jó kérdéseket teszel fel.” Ilyen és ehhez hasonló visszajelzéseket kaptam a későbbi csapattársaimtól is, melynek az alapjait biztosan a ZVE-nél szereztem meg, hála az ott dolgozó stábnak.

Egy másik fontos útravaló, amit az egyletnél Feri bácsitól kaptam az, hogy fontos, hogy később milyen emberekké válunk. Ez sokkal fontosabb, mint az az eredmény, amit a páston elérünk. Ez nem azt jelenti, hogy a helyezés nem számít, viszont nem minden áron. Zalaegerszegen belénk nevelték a fair-play szellemében való versengést. A fegyvertelen kéz használata, a „fejelés” és a szándékos földszúrás, illetve a láb találat elsumákolása nemcsak versenyen, de edzésen is tiltott volt számunkra. Ez azért nagyon fontos, mert találkoztam már karrierem során olyan vívókkal, akik már edzé-

sen sem mondják be a lábtalálatot, illetve szándékosan nekimennek a társuknak, majd hogyanem fellökik. Aki fair módon vív és éli az életét a civil életben, azt a társai sokkal jobban megbecsülik és tisztelik.

Sokat köszönhetek a klubnak a kitartás és a küzdeni tudás tekintetében. Kiskoromban ezek a tulajdonságok nem voltak jellemzőek rám. Számos elfoglaltságba belekezdtem, legyen az játék, sport vagy bármi más, de rövid időn belül abbahagytam. A vívás megmutatta számomra, hogy hatalmas kitartással és akaraterővel vidéki versenyzőként is lehet kiemelkedő eredményeket elérni. Tagságom ideje alatt törben egyértelműen a vívás vidéki fellegrájának számított a klub, és párbajtörben is számos és szép sikert értünk el. Minek volt köszönhető ez? Pont az imént említett tulajdonságoknak, melyek szülővárosom egyesületét jellemezték. Vidéki klubként a 2009-es kadett Európa-bajnokságra 26 indulóból hárman ZVE-s színekben indultunk. Ha jól emlékszem csak az UTE haladta meg ezt a számot. Hála a város vezetésének, a szponzoroknak, a klubvezetésnek és a szülőknak, mindig sikerült biztosítani a versenyen való részvételt.

Számos barátommal tartom a mai napig a kapcsolatot, akikkel együtt vívtunk. Az összejövetelek alkalmával gyakran előkerülnek a ZVE-s emlékek. Általános vélemény szokott lenni, hogy emberileg és gondolkodásmódban is nagyon sokat kaptunk a vívóteremben eltöltött évek alatt. Úgy gondolom, hogy ezeket az értékeket minden régi és jelenlegi zalaegerszegi vívó az ott dolgozó mindenkori stábtól megkapta és meg is fogja kapni.

A bourgeois Kadett Európa-bajnokságon a szintén ezüstérmes csapatattárral és edzőjükkel 2009-ben (Lupkovics Dóra, Tóth Ferenc, Kiss Gergő)

Tóth Ferenc, Kiss Gergő és Kiss Csaba

DR. GÉMESI GYÖRGY – AZ MVSZ EGYKORI ELNÖKE

Ötven esztendő a történelem során csak egy szempillantás, de a magyar vívás történetében bizony sok idő, különösen végigdolgozni, végigküzdeni, végigszolgálni. És ha ezt egy vidéki vívószakosztály életében szolgálja végig valaki, csak kalapot emelhetünk, és nagy köszönet érte. Így van ez Miszory Bélával, a zalaegerszegi vívás meghatározó, elkötelezett sportvezetőjével, aki vívóként, edzőként, sportvezetőként segítette a zalaegerszegi vívást, a magyar vívás meghatározó vidéki szakosztályát. A magyar vívást mindig a vidéki vívás tudta megújítani, frissíteni, ahogy elkötelezett zalaegerszegi vívótársaink is, sokszor neheztelt körülmények között. A Magyar Vívó Szövetség elnökeként sokszor jártam Zalaegerszegen, és megcsodáltam azt a fantasztikus kitartást és vívás iránti szeretetet, ami mindig is jellemezte a nagyszerű eredményeket sorozatban hozó zalaegerszegi vívóközösséget.

Dr. Gémesi György gratulál Tóth Ferencnek a három Világkupa sikeres megrendezéséhez

KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM!

Végül egy kis nekem is kedves történet elnökségem idejéből. A 2005-ben Zalaegerszegen kiválóan megrendezett vívó EB rendezésének jogáért akkor „nagy küzdelmek” voltak. Nekem a pályázók közül leginkább Zalaegerszeg volt a legerősebb, és ott volt a szívem mélyén - szintén vidéki vívóként - egy különleges, leírhatatlan érzésből táplálkozó szimpátia.

Örömmel jelentettem be 2004-ben egy vívószövetségi rendezvényen Dr. Gyimesi Endre akkori zalaegerszegi polgármesterrel együtt, hogy 2005-ben Zalaegerszeg rendezheti a vívó EB-t.

Gratulálok a egyesületnek, Miszory Bélának és természetesen Tóth Ferencnek is, aki edzőként és vezetőként is hosszú éve-

ken át vitte a hátán a zalaegerszegi vívást, ahol egyszer még Dr. Kamuti Jenő is pástra állt. Gratulálok, sok erőt és hitet kívánok a következő ötven évre is!

A 2003-as Férfi Tőr Világkupa állófogadásán

Dr. Gémesi György és dr. Gyimesi Endre

Dr. Gémesi György köszöntője a 2005-ös Felnőtt Vívó Európa Bajnokság hivatalos programfüzetéből

Kedves Barátaim!

A Magyar Vívó Szövetség nevében tisztelettel köszöntöm a 2005. évi Felnőtt Vívó Európa Bajnokság résztvevőit. Zalaegerszeg az elmúlt években Világ Kupa versenyek sorát rendezte magas színvonalon. Meggyőződésem, hogy Európa legjobb vívói ezúttal is ideális körülmények között versenyezhetnek ebben a kellemes városban. Kívánom, hogy Zalaegerszeg sokuk számára sikeres szereplés színhelye legyen. Valamennyi résztvevőnek jó versenyzést és kellemes időtöltést Magyarországon!

Dr. Gémesi György
A Magyar Vívó Szövetség
elnöke

Dear Friends,

On behalf of the Hungarian Fencing Federation I extend my warm welcome to all of the participants of the European Fencing Championship 2005. The City of Zalaegerszeg was site of a series de World Cups of high quality in the last years. I am convinced that the best fencers of Europe will find ideal conditions for their competition in this nice city. I wish you a good competition and a great week in Zalaegerszeg.

Dr. György Gémesi
President
Hungarian Fencing Federation

ARNHOFFER ANDRÁS– A ZVE EGYKORI ELNÖKE

40 évesen tudtam meg, mit jelent a vívás. Lányom 10 évesen közölte: vívni szeretne. Tóth Ferenc fogadott minket. Feri „bácsi”-ra mindig csodálattal és tisztelettel nézett, akkor is, amikor „hangosabban” adott utasításokat. Imádta lányom a vívást. A törvívást, hiszen én a hozzáértőktől azt hallottam, hogy tőr a felső kategória.

Azonnal magával ragadott Feri lelkesedése. Lehetetlen volt mellette nem küzdeni az egyesületért. Köszönettel tartozom lányomnak, hogy megismerhettem Tóth Ferit, Gertit, Beke Gábort, Matyovszky Balázst, és sorolhatnám a vívócsalád többi tagját.

Csodálatos sport. Emberformáló, a szó szoros értelmében. És ezt tapasztalatból állítom: láttuk, tapasztaltuk lányunk fejlődését. És hasznos, egyértelműen pozitív hatása van gondolkodásra, tanulási- és szervezési készségekre, stratégiaalkotásra, emberi kapcsolatokra...

Soha nem felejthető élmény, a versenyeken a gyermekek csillogó szeme. Örülök, hogy részese lehettem egy rövid időszakban a zalaegerszegi vívásnak, rengeteget tanultam, tapasztaltam magam is:

-Megtudtam, hogy gyermekem kizárólag a saját teljesítménye alapján elért eredménnyel elégedett: a gyengébb legyőzése, a szerencsével elért siker nem teszi boldoggá.

-Megtapasztaltam, hogy mindig akad néhány olyan ember, aki mindent önzetlenül megtesz, - a legnehezebb körülmények között is - hogy a gyermekek jól érezzék magukat.

-Megtanultam, hogy nem a magam igaza, hanem a többség véleménye számít. Ha nem tetszik, félre kell állni.

-Megtapasztaltam, hogy senkit sem szabad – mint embert - a hivatása alapján megítélni.

Elnökségem alatt minden versenyt, minden megszerzett forintot, minden döntést, minden találkozást azokkal, akik az egyesület motorját alkották, sikernek könyveltem el, de a legnagyobb siker talán az volt (legalábbis számomra), amikor több mint 10 gyerek egyhetes dániai edzőtáborozását összehoztuk Ferivel, s nem kevés kalapozással a gyerekeknek ingyen! Érdemes volt a ragyogó szemüket látni...

Bízom abban, hogy Zalaegerszegen a vívás örökre fennmarad, és eljön az az idő, amikor végre méltó finanszírozást kap!

Sok sikert kívánok mindenkinek, aki hozzátesz a vívás zalaegerszegi működéséhez, és kívánom, hogy nagyon sok gyerek elinduljon a vívás útján, függetlenül az eredményektől!

Látogatás Dániában

DR. ROSTA ANDREA – VÍVÓ

VETERÁN VÍVÓ KLUB (WC)

Most, hogy eljött a zalaegerszegi vívó élet 50. évfordulója, többen meg lettünk szólítva, hogy emlékezzünk, s fogalmazzuk meg mit is jelent nekünk a vívás. Ahogy másokban, bennem is több élmény és érzélem fogalmazódott meg, de számomra a választ, talán a Veterán Vívó Club hozta meg.

A Veterán Vívó Clubot 2010-ben alapítottuk meg páran (Beke Gábor, Berta Gertrúd, Hajdu Ibolya, Matyovszky Balázs, Rosta Andrea), melynek létrehozásáról alapítási okirat tanúskodik.

„[...] Az alapító atyák és anyák, mint az egykori Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület Vívó Szakosztálya, majd a Zalaegerszegi Vívó Egylet harcos versenyzői, elhatározzák, hogy a világ mindennapos gályája alól megszabadulni igyekeznék. Emigyen, rendszeres időközönként találkozzák azon célon munkálkodva, hogy testük, szellemük és egyéb meg nem nevezett szükségleteik és készségeik agg korukban is fényesre csiszolódják, bízva abban, hogy ha egyszer nevezettek az ősök mellé temettetnek, majdan ők utódokra találtnak a mindenkori „pengeforgatókban”.

Légyen ezen okirat az alapítók hittétele és reményeik örökítője.”

A történet előzményéhez tartozik, hogy Matyó szívs munkával igyekezett lecsábítani az egykori vívókat, és akárkivel találkozott a régiek közül hívta, hogy jöjjön és vívjon. Több visszautasításban volt része, de párunkat meg tudott győzni. Talán még azt is megkockáztatom, hogy először nem is a vívás miatt mentünk le, hanem miatta.

Balázs szerepe meghatározó a közelmúlt és a jelen egerszegi vívásának életében. Nemcsak abban, hogy

Zalaegerszegi Vívó Egylet, Veterán Vívó Club (WC.)
Az alapítás éve az Úr 2010. esztendejében
Az alapító tagok
Beke Gábor; Berta Gertrúd; Hajdu Ibolya,
Dr. Matyovszky Balázs; Dr. Rosta Andrea
Az alapítás célja
 Mint hogy némely halandók, elméjükben többnyire elgyöngülve, akár lustaság folytán, akár vétkes hanyagságból, s igen gyakran a világi dolgoknak hamarosan múló gondjai miatt is tudatlanul, mert nem emlékeztek rá, könnyelműen a feledésnek adták át, amit láttak és hallottak, ezért a tudósok, bölcselők s atyáink igen sokan tanácskozással, okossággal és iparkodásukkal rájöttek, hogy amit az emberi nem fia helyesen elhatároztak, azt a mindig szorgalmas imkokok keze által, betűk emlékeztetére bízzák, nehogy annak avultsága folytán nyoma se maradjon a későbbi kor utódaiban.
 Mint hogy tehát ezt ők hasznosnak és jónak látták, s hogy a jelenkori összes bölcsék is lássák, ugyanazt még hasznosabbnak és hitünönek, ezért az alapító ősök eldöntötték, hogy tettük ezen ünnepélyes okirat tanúbizonyosságába foglaltassék.
 Az alapító atyák és anyák, mint az egykori Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület Vívó Szakosztálya, majd a Zalaegerszegi Vívó Egylet harcos versenyzői, elhatározzák, hogy a világ mindennapos gályája alól megszabadulni igyekeznék. Emigyen, rendszeres időközönként találkozzák azon célon munkálkodva, hogy testük, szellemük és egyéb meg nem nevezett szükségleteik, és készségeik agg korukban is fényesre csiszolódják, bízva abban, hogy ha egyszer nevezettek az ősök mellé temettetnek, majdan ők utódokra találtnak a mindenkori „pengeforgatókban”.
 Légyen ezen okirat az alapítók hittétele és reményeik örökítője.
 Kelt: az Úr 2011. évében, március havában, Zalaegerszeg városában.

örök buzgalommal próbálja az „öregeket” kiugrasztani a foteljükből, hanem tényleges szervezői, menedzseri vállalásai révén is. Nekem is nemegyszer volt részem olyan beszélgetésekben, melyben igyekezett változást elérni az egerszegi vívó életben, vezetőségi tagsága révén. Nem mindig volt ezt könnyű, hiszen végig asszisztálhattuk Matyó küzdelmeit akkor, amikor az

itteni vívó élet anyagi és emberi mélységét élte meg. De Matyó sohasem csüggedt, sohasem hagyta el a hajót. Kitartása mellett, a megfelelő emberek segítségével, és azok megtámogatásával kormányozta vissza az egyesületet a helyes irányba. Mi ezt csak kívülről láttuk, s amit tehettünk, hogy meghallgattuk őt, és mögötte álltunk.

Visszatérve a WC-re, elkezdtünk újra vívni járni. A későbbiekben csatlakozott hozzánk Pethő Szilvi, Szabó Robi, Friss Andris, ifj. Miszory Béla. S olyanok, akiket én sem ismertem aktív sportéletemből: Rácz Péter (Pepe), Táncos Gábor (Tánci), Vincze Szabolcs, Hujber Lilla, Végh Hajnalka, ... és mások. Jöttek-mentek az emberek; valaki csak egyszer, valaki többször, egyesek évekig, és mindeközben elkezdtünk formálódni. Volt, és van olyan, hogy csak két ember van jelen, van, hogy öt, és volt olyan is, amikor annyian, hogy háziversenyt vívhattunk. Aztán meg-megjelentek az „öregek” edzésein az éppen aktuális versenyvívók is (akik egykor mi is voltunk) egy-egy csörtét vívni. Persze nagy kihívás volt velük asszózni. A küzdelemben nem hagyhattuk, hogy lenyomjanak (bár ez nem egyszer sikerült nekik).

A visszatérés számomra és sokak számára nagy elhatározás volt, hiszen egyrészt 10 év kimaradás mellett nem könnyű újra vívó ruhát húzni, már csak a méretei miatt sem. Az egyik legmókásabb történet, amikor Sz. Robi is lejött újra közénk és ruhát kerestünk számára, mert amik a szekrényben voltak, kicsinek bizonyultak. Így jött a jól ismert megoldás, a szigetelőszalag, ami mindenre jó, ahogy egykor, úgy most is. Körberagasztottunk két plasztront, és mehetett a vívás. Nehéz volt olyan kifogást találni a vívás elhalasztására, amit el tudtunk fogadni.

A visszatérés során benne volt a pakliban az is, hogy emlékszünk-e valamire a vívásból, bírni fogjuk-e fizikálisan.

Lényegében rá kellett eszmélnünk, hogy ahol abba hagytuk, ott folytattuk. A bemelegítés gyanánt megint körbeültünk és megbeszéltük mi történt velünk, csak

most az iskola helyett a munkánk, a szerelmi és baráti kapcsolataink helyett a gyerekeinkről beszéltünk. Utána beöltöztünk, és csattogtak – néha törtek – a pengék. Bár nem „élvezhettük” Koko inspiráló megjegyzéseit, Béci-bá nyelvlógató edzéseit, ahogy Csikós tanár úr letisztult „egyet előre, kettőt hátra” lépéseit sem, de mégis úgy éreztük, mintha semmi sem változott volna. Persze az elején kissé összezavarodtunk, hogy a találati lámpák most melyik oldalon jeleznek tust. Többen időközben ráeszméltünk, hogy a régi vívó ruháink, (már aki kimenekítette őket anno) nemcsak méretükben nem jók, hanem biztonságtechnikailag is elavultak. A vívás szabályai is idővel módosultak, amit újra kellett tanulnunk. Ez különösen akkor vált szükségessé, amikor már veterán versenyekre is kimerészkedtünk. Nagyon érdekes volt újra megélni a versenyhelyzetet, s felfedezni, hogy semmi sem változott. Ugyanazokat a hibákat követjük el, ugyanazokban vagyunk jók, és még a mentális állapotunk sem változott; aki fiatal korában földhöz vágta a fejevédőjét, az most is megteszi. Élveztük az edzéseket. Különösen akkor vált ez még jobbá, mikor Gerti elkezdett nekünk iskolát adni. Éreztük, hogy visszatér a lábunkba az erő, a kezünkbe a technika, a fejünkbe pedig a taktika. Nagyon vicces volt felfedezni, hogy Gertivel olyan iskoláznunk, mintha Ferivel tennénk. Ugyanaz a szakmai iskola. Gerti különleges helyet foglalt el a csapatban. Közel 15-20 év van közöttünk, így szükségszerű volt, hogy tiszteletbeli veteránnak minősítsük, ha már a csapat tagja szeretne lenni. Ő mindig élvezetes téma volt (Ibolyával együtt), hogy hol is tart egyetemi, családvállalási életszakaszában, mintha mi lettünk volna a féltő szülei. Másrészt ő nemcsak élvezetessé tette a vívást, hanem összetartott bennünket. Ez érdekes felfedezés volt számunkra, de miután ő elment Németországba, lényegében a hazlátogatásai alakították a mi összejöveteleinket az edzőterem túl. S azt hiszem ezek a találkozások azok, amik megadták a választ nekem, mit is jelent számomra a vívás.

Sok közös program született már a „WC” életében. Jártunk edzőtábori vívásra Szombathelyre, majd más-kor fogadtuk Őket saját edzésünkön (akik egy láda sörrel állítottak be, mi meg a sütit hoztuk hozzá), voltunk veterán OB-n (és még érmet is hoztunk) és más versenyeken, ajándékot készítettünk Gerti diplomaosztójára, együtt sikáltuk hétvégén a Mindszenty vívó termet festés után. Megköszöntöttük Bexit 40. születésnapján, aki egy marcipánból készített vívó sisakot formázó tortát kapott, s egy pólót, amelyen mi veteránok díszelgünk. Megrendeztük a „Mindenkinek hozzon magával még egy veteránt” edzést. S ami talán a legjobb ebben, minden évben összeültünk és összeülünk karácsonykor. Megkapjuk Gerti elmaradhatatlan gyógyszerári naptárát, Szilvi mézeskalács süteményét, és több mások által kigondolt meglepetést. Ezeken a karácsonyi partikon olyanok is megjelennek, akik bár nem jöttek le vívni, de ide becsatlakoztak; Hadnagy Peti, Gál Bogi, Rosta Ricsi, Filó Kinga. Ahogy az élet megy előre, még fiatalabbak csatlakoztak hozzánk, ma már Ibolya kislánya is elengedhetetlen eleme baráti találkozásainknak és talán egyszer Gerti babája is résztvevője lesz ennek!

Hogy mi a titka a WC-nek és az egerszegi vívásnak? Mit jelent számomra a vívás? Az embereket, és azt a köteléket, amiben egymás számára fontosak lettünk. Ez az évek alatt szinte észrevétlenül és tudattalanul formálódott. Elkezdődött a '80-as évek elején, s folytatódik ma is. Oda tudunk fordulni egymáshoz, rendelkezésre állunk, tudunk egymáson nevetni és meghatódni. A fiatalságot jelentjük egymásnak, s olyan történetek jönnek elő, amiket rég eltemettünk valahol mélyen.

Elmondhatom, hogy a magam számára, és sokunknak, nem a vívás volt a fontos, vagy a legfontosabb, ahogy most sem, de az forrasztott örökre össze bennünket.

Szombathely, veterán edzés (2012)

Veterán OB-n 2011-ben

*A veterán vívó klub „egy része”
(Rosta Andrea, Hujber Lilla, Hajdu Ibolya, Pethő Szilvi, Szabó Robi, ifj. Miszory Béla,
Vincze Szabi, Matyovszky Balázs, Beke Gábor)*

„Mindenki hozzon magával egy régi vívót”-edzés (2012)

Évzáró partt

KOCZOR GYÖRGY – A ZVE EGYKORI ELNÖKE

ÜNNEPI KÖSZÖNTŐ

Zorro. Nevers-vágás. A magyar huszárok képe. Gyermekkori élmények, amelyek a vívással kapcsolatban először eszünkbe jutnak. Aztán a magyar olimpiai sikerek régen és ma.

Ha az ember közelebb kerül a víváshoz, akkor jön rá arra, hogy mi mindent hordoz magában ez a sportág.

Mert mi is a vívás?

Sport. Hiszen edzi a testet. Az ember minden testrésze fontos, hogy felkészült, edzett legyen. Összehangolja a kéz és a láb mozgását.

Agymunka. Rafinéria, gyorsaság, helyzetfelismerés. "Csak azért, mert meg tudod csinálni, nem biztos, hogy meg kell tenned." - mondta Saviolo a középkorban. És ez a bölcsesség a vívásra egyértelműen igaz.

Koncentráció. Az összpontosítás, a pillanatnyi jelenlét összhangba állítja a testet és az agyat.

És persze még annyi minden!

A Zalaegerszegi Vívóegylettel kapcsolatban azonban egy dolgot kiemelnék, hiszen valami fontosat hordoz még magában. Család, barátság, összetartozás. Egy egyesület, amelyik összeköt gyerekeket és szülőket. Versenyzőket és edzőket. És nem csak az ismerősöket és egy időben benne levőket, hanem mindenkit, aki egyszer is részese volt.

Lányomnak egy baleset folytán betört az orra. Aggódom szülőként vittem be a kórházba. Az orvos, aki amúgy is felkészült volt a gyermekek fogadására, beszélgetni kezdett velem. Gyorsan kiderült, hogy vív. Én is vívtam! – mondta az orvos, és innentől megváltozott minden. A vívás összekötött orvost, beteget és szülőt. És ez már fél gyógyulás volt.

Egyik elnöki köszöntőmben írtam le az alábbi történetet:

A híres japán tábornok, Nobunaga, elhatározta, hogy megtámadja az ellenséget, noha annak tízszer annyi katonája volt, mint neki. A tábornok biztos volt a győzelemben, katonái azonban nem tudtak szabadulni kétélyeiktől.

Útban az ellenség felé megálltak egy sinto szentélynél. Miután Nobunaga elmondta imáit, kijött a szentélyből és így szólt a katonáihoz:

-Feldobok egy érmét. Ha fej, győzni fogunk. Ha írás, elveszítjük a csatát. A sors kinyilvánítja magát nekünk.

Azzal feldobta az érmét. Fej volt. A katonák annyira fellelkesültek, hogy könnyűszerrel megnyerték a csatát. Másnap egy szárnysegéd így szólt a tábornokhoz:

-Senki sem változtathatja meg a sorsot.

-Teljesen igazad van – hagyta rá Nobunaga, miközben egy érmét mutatott a szárnysegédnek, amelynek mindkét oldalára fej volt ütve.

Szóval ezen a jeles ünnepen, a fél évszázadot megélt zalaegerszegi vívásnak kívánok még sok 50 évet! Erőt és kitartást az edzőknek és versenyzőknek, bölcsességet a vezetőknél. Mindig annyi sikert, amennyi a tovább fejlődéshez szükséges és annyi kudarcot, ami segít megélni a sikereket.

Persze mindezeket túl nem árt egy olyan érem, amelyre két fejet ütöttek! :)

Isten éltesse, ZVE!

Egyesületi évváró (2012)

Főzőverseny az Aqua Parkban (2011)

FRANCOISE DEBEAUPTE – A NOTRE DAME (CND) KÉPVISELŐJE

AMIKOR FEGYVEREK TALÁLKOZNAK, HOGY AZ EMBER NÖVEKEDJEN

A vívás olyan művészet, amely csak azt követően gyakorolható, ha valaki elsajátította az elméleti és a gyakorlati alapjait.

Az évszázadok során a vívás művészete - amely eredendően a harcászat és a hadtudomány részét képezte – sport és szabadidős tevékenységgé alakult. De akár harcról, akár sportról beszélünk a vívás kulcsszereplője a mester. Ő az, aki uralja a fegyvert, és jelenlétével fegyelmet tart, mely nélkül ez a sport nem gyakorolható. Minden kis vívótanonc példaképe és nevelője egyben.

Ennek a sportnak a nevelő és tanító értékrendje tökéletesen illeszkedik a Notre Dame Rend alapítóinak Fourrier Szent Péternek és Alexia Le Clerc-nek a XVII. századi célkitűzéseire. Azt szerették volna, hogy iskoláinkban a diákok egyszerre részesüljenek keresztény nevelésben és szerezzék tudást felnőtt életükhöz.

Ma ugyanez a gondolat vezérli iskoláinkat a világ négy kontinensén, Amerikában, Afrikában, Ázsiában és Európában. Megpróbáljuk rávezetni a ránk bízott gyerekeket, hogy megtalálják lelki és emberi hivatásukat a világban. Nevelési céljainkban arra koncentrálnak, hogy fiataljaink harmonikusan fejlődjenek szellemileg, lelkileg és fizikailag abba az irányba, amibe a jövőjüket elképzelik.

Minden intézményünkben, Franciaországban és így Zalaegerszegen is létezik sportegyesület, melyek különböző sportágakat képviselnek a kapcsolódástól a versenyzés szintjéig. Bár Magyarország és Franciaország a vívás történetében nagy múltú nemzetek, francia iskoláink egyike sem kínálja tanulóinak ezt a sportágat. A Mindszenty iskola viszont 1993-as újraindulásától kezdve fogadta a város vívó egyesületét. A Rend nővérei

minden bizonnyal felismerték, hogy ez a sportág segítséget nyújt a szellemben és fizikumban egészséges ifjúság formálásában.

Én, Magyarországra érkezésemkor – 7 évvel ezelőtt – kerültem először kapcsolatba a vívással. Rövid felfedezés után kezdtem egyre jobban megismerni a sportágat. Azt is itt tudtam meg, hogy a vívás hivatalos nyelve a francia, hiszen ez egy franciának elsőre fel sem tűnik. Ekkor figyeltem fel arra, hogy a nemzetközi versenyeken és Zalaegerszegen is franciául bíráskodnak. Megtanultam azt is, hogy míg a törvívás hagyományosan francia fegyvernem, addig a kard a sportág hosszú történetében a magyarok sikereit gyarapította.

Ahogy egyre több időt töltöttem iskolánk vívói és edzői között, rájöttem, hogy ennek a sportnak a gyakorlása különösen nagy segítség serdülő fiataljainknak megtalálni egyéniségüket és fejleszteni személyiségüket. A vívás fejleszti koncentrációs képességüket, figyelmüket és döntéshozó képességüket. Ebben a korban különösen fontos, hogy a diákok bizalommal legyenek saját képességeik iránt. A páston egyedül állnak és csak saját maguk képességeire hagyatkozhatnak. Megtanítja őket az udvariasságra, a szabályok és az ellenfél tiszteletére. Fizikai és morális értelemben is felkészíti a felnőtt élet kihívásaira. Az élet nagyszerű iskolája!

Örömmel tölt el, hogy Zalaegerszeg város és a Magyar Vívó Szövetség megkeresését követően a Mindszenty iskola fenntartója és a Notre Dame Rend pozitívan fogadta azt a felvetést, hogy az iskola tornacsarnokával együtt, egy vívóterem is épüljön. Ezzel az egyesület több évtized után méltó és modern körülmények közé kerül. Az egyesület több fiatal tud majd fogadni, és lehetőség lesz különböző szintű versenyek

és edzőtáborok lebonyolítására is. A vívóterem megépülésével iskolánk diákjai a testnevelés óra keretében is megismerkedhetnek a sportág alapjaival.

Fourrier Szent Péter jelmondata „Mindenkinek használni, senkinek sem ártani” már a XVII. században is nagy emberségről tett tanúbizonyságot. Az hogy a Magyar Paralimpiai Bizottság ösztönzésére és támogatásával a kerekesszékes vívás is megjelenik az egyesület kínálatában tökéletesen harmonizál rendalapítónk humanista gondolkodásával.

A most ünnepelt fél évszázados évforduló sikertörténete lehetőséget teremt egy új elrugaskodásra. A klub modern körülmények között gyarapodhat létszámában és eredményeiben, növelheti hírnevét hazai és nemzetközi porondon.

Ahol a sport otthont talál magának ott fejlődnek a kulturális és az emberi kapcsolatok, a szolidaritás és az egymás iránti tisztelet. Kívánom, hogy a Zalaegerszegi Vívó Egylet fegyvereinek felemelkedésével mindannyian egy jobb világgal gyarapodjunk!

Kósa Eszter, Érsek Zsolt és Francoise Debeaupte

Az új sportcsarnok és vívóterem építéséről szóló sajtótájékoztató a Mindszenty iskolában 2018 januárjában (Csordás Róbert, Francoise Debeaupte, Balai Zoltán, Vígh László, Galbavy Zoltán, Sziráki István, Darabos Géza, Érsek Zsolt, Simon Kristóf és Wolf Ádám)

TIBA ANITA – EDZŐ

Pontosan emlékszem, hogyan csöppentünk bele a vívó társadalomba. A vívóteremtől nem volt messze Ádiék osztályterme, ahonnan nap mint nap látta a vívókat. Akkoriban eléggé szétszórt srác volt még, egyszerre több dolgot akart mindig csinálni. Mivel a vívás saját vállalása volt, lekötötte, és szívesen járt edzésekre. Soha nem kellett mondani, hogy menjen, mindig saját magától indult el. Utána otthon szívesen mutogatta, hogy miket tanult éppen aznap. A „parád-riposzt” kifejezést ekkor hallottam először, de nem igazán értettem. Mondtam is neki, hogy ne „parádézzon” itt nekem!

Lelkesedése kitartott, és 2012-ben Hódmezővásárhelyen gyermek OB-n 2. helyezést ért el. Sorra érkeztek az eredmények, amelyek mögött ott volt a rengeteg munka. Ha valaki az élvonalban akar maradni, nem igazán engedheti meg azt a luxust, hogy kihagy versenyeket, tehát szinte minden hétvégén utazni kellett valahova. Vagy versenyre, vagy keretedzésre Budapestre, vagy edzőtáborba. Ez önfeláldozó szülői háttér nélkül kivitelezhetetlen. Nem csak a költségek nagyok (versenyfelszerelés, üzemanyag, szállás, nevezési díjak), hanem rengeteg időt is rá kell szánni.

Onnantól kezdve, hogy a gyermek az élsport irányába tolódik, és van benne némi elszántság, az plusz erőt fog neki adni, ha nem csak az edzőnek akar megfelelni, hanem a szülőnek is. Pláne fiúként az apukák felé való bizonyítási vágy, nagyon

sokat tud előre mozdítani az eredményeken. Ádám felnőtt fejjel maga is megfogalmazta, hogy mennyire fontos volt neki, hogy bizonyítson édesapjának, Wolf Lacinak a versenyeken. Lehet, hogy a két kemény fejű élsportoló néha csúnyán összemordult egy-egy elrontott asszó után, de az nem kétséges, hogy kellett ez a szülői jelenlét és biztatás a pást mellett. Családunkban nem volt kérdés, hogy ha valamit teszünk, azt minél jobban kell csinálni. Ez nem csak a sportra vonatkozik, hanem a hétköznapiakra is. Lehet szó fűnyírásról, tanulásról, vagy éppen vívásról is, a lényeg, hogy 100%-on tegyem oda magam. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy meg is nyerem az adott küzdelmet (bár természetesen ez a végső cél), de mindenképpen azt kell jelentenie, hogy saját tudásomhoz képest kihoztam magamból a maximumot.

Ádi esetében a csúcstól jelentette, hogy bekerült a válogatottba, és 2016-ban kadett férfi tőr EB-n és VB-n képviselhetette Magyarországot.

A sikerhez én még azt tudtam hozzátenni, hogy segítettem az egyesület működését a háttérből, intéztem a nevezéseket, a sportkönyveket, majd később a kicsiknek edzéseket is tartottam. Ehhez edzői tanfolyamot is végeztem, hogy szakképesítést szerezzek. A háttérmunka nem mindig olyan látványos, hiszen nem biztos, hogy éppen ott áll az ember az üdvívalásban a pást mellett, de ha nin-

Wolf Ádám a 2016-os válogatott keret tagjaként

csenek rendben a dolgok az irodában, az előbb-utóbb komoly gondokat generálhat. Egy egyesülethez sok láb kell: szülő, gyerek, edző, szponzor...

A csapatversenyeknek mindig volt még egy extra hangulata is. Én nagyon sajnáltam, ha nem tudtam elmenni valamelyik felnőtt OB-re, mert ott aztán tényleg összekovácsolódott a társaság. Hányszor volt, hogy amikor a ZVE vívott, állt az egész csarnok, mert azt nézték, hogy mi lesz az eredmény. Volt, amikor igazgatalannak éreztük, hogy nem a miénk lett a bronzérem, de ez is csak erősítette a köztünk lévő szövetséget, és vigasztalásul megleptük magunkat egy bronzérem jelképező tortával.

Sokat adott a közösségnek a nyári edzőtábor a Balatonon. Sokszor még éjszaka is 38 fok volt a szobában, a vívóteremhez képest a szauna jégverem volt, de mégis nagyon jó volt. A körülmények ellenére még a kis vívók is mindent megtettek, amit az edzéseken megköveteltek tőlük. Ragaszkodásuk és kedvességük akkor is érezhető volt. Fontos tanulság, hogy a gyerekeket minden körülmények között meg kell tudni tartani, és ehhez nagy szükség van az olyan edzőkre, mint Szilvi néni, aki tyúkanyóként segíti a kicsiket.

Az egyesülettől mindenki rengeteget kapott, legyen szó edzőről vagy bármilyen tudású vívópalántáról. Persze voltak az egyesületnek jobb és rosszabb időszakai is. Volt, amikor 6-7 család extra adományai biztosították a minimális működéshez szükséges keretet, de Ádi sem juthatott volna ennyi élményhez (EB, VB) a ZVE nélkül. Valószínűleg nekem sem lenne edzői végzettségem, és Érsek Zsoltot sem ismerném, ha nincs a ZVE. Az emberek életét ennyire befolyásolja ez a közösség. A mi családunknak sok-sok élményt, feladatot és örömet jelentett. De fontos, hogy megértsük, hogy csak akkor van eredmény, ha abba munkát fektetünk, mert ami ingyen van, vagy az ölembe hullik, annak úgyszólván értéke. Ha lerakok 10 egységet, abból jó, ha 6 visszajön! Lehet ez munka, kapcsolat, feladat, bármi.

A „két tyúkanyó” a legfiatalabb vívópalántákkal

A Wolf család a zalaegerszegi vívó flashmobra készülve 2015 szeptemberében

DARABOS GÉZA – A ZVE ELNÖKE

A kiadvány szerzőinek azon szűk csoportjához tartozom, akik sem gyerekként, sem felnőttként nem vívtak. Sportkedvelőként ugyanakkor nagy szurkolója voltam a sportágnak. A mai napig nem felejttem el, hogy diákként milyen izgatottan hallgattuk a szülői olimpia kardcsapat döntőjét a gimnázium portásfülkéjénél. Gedővári Imre győztes találata, majd az azt követő hatalmas öröm és büszkeség örökké emlékezetes marad számomra.

Így mintegy 20 év múlva, amikor Vince fiam úgy döntött, vívni szeretne, gondolkodás nélkül támogattam az elképzelését. Nem is sejtettem, hogy milyen fontos és az egész családunkra nézve meghatározó döntés született!

Az első egy-két évben még kívülállóként követtem Vince vívását és az egyeslet életét. Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy a vívás egyre fontosabb szerepet kezd betölteni a fiam és a családom életében. Vincének fokozatosan második otthonává vált a Mindszenty vívóterme, egyre komolyabban vette a vívást, majd elkezdett versenyekre járni. És innentől kezdve – szülőként megváltoztak a feladataim és ezzel együtt a sportághoz való viszonyulásom. Folyamatos témává vált a vívás a családban, néha talán túlságosan is (bocs, lányok...). Több időt töltöttünk együtt Vincével, keretedzésekre, edzőtáborozásokra vittem, versenyekre kísértem el. Ott álltam a pást szélén, már amikor képes voltam rá, hiszen olyan izgalmakat, feszültséget éltem át egy-egy verseny során, amelyet korábbi életemben nem éreztem. Ha másik szülő vitte versenyre Vincét, mindig pontosan tudtam, hogy mikor és kivel küzd éppen, és ugyanúgy izgultam, mintha ott lennék a pást mellett. Feszülten vártam a telefonhívásokat. Ha túl korán csörrent meg a telefon, tudtam, hogy nem sikerült a verseny. Ilyenkor

mindig próbáltam „okosakat” mondani, biztatni, erőt adni neki a folytatáshoz. Ha viszont kisebb-nagyobb sikert ért el, együtt örültem vele, és aznap nekem is jobban ment minden.

Tisztában vagyok vele, hogy az előzőekben leírtakban nincs semmi különleges. Ugyanígy éli meg az ilyen pillanatok minden szülő, akinek a gyermeke versenyszerűen sportol. Vince csapattársainak szülei – Németh Barniék, Matyóék, Simiék, Wolf Laciék, ... - hasonló gondolatokat tudtak volna papírra vetni. Gyermekeink által olyan eseményeknek voltunk szem- és fültanúi, olyan érzéseket élhettünk meg, amik az ő sportolásuk nélkül kimaradtak volna az életünkből. „Cserébe” persze mi is mindent megadtunk nekik, hogy sikeresek lehessenek. Edzésekre, edzőtáborozásokra, versenyekre vittük őket, rendezvények szervezésében segítettünk, anyagilag támogattuk az egyesletet, vagy éppen részt vállaltunk annak irányításában, vezetésében. Így lettem egyszer csak én is a ZVE elnökségi tagja, majd elnöke.

Megválasztásom óta fontosnak tartom, hogy az egyeslet vezetésében mindig meghatározó szerepet kell kapnia azoknak a szülőknél, akik gyermekeiken keresztül szorosan kötődnek az egyesülethez, részt vesznek annak mindennapjaiban. Csak velük együtt csapatként tudunk elég erősek lenni ahhoz, hogy egy ilyen nagy múlttal rendelkező, eredményes egyesületet vezetni tudjunk.

Az egyesület korábbi vezetői, edzői nevében is szeretném megköszönni a dózsás és a ZVE-s „vívószülőknél” azt a sok önzetlen támogatást, amivel az elmúlt fél évszázadban valamilyen módon a zalaegerszegi vívás életét segítették. Nélkülük sohasem lehetett volna ilyen sikeres az egerszegi vívósport, nem válhatott volna Zalaegerszeg a vidéki vívás egyik fellelegvárává.

Németh Zalán és Dr. Németh Barnabás

Dr. Matyovszky Balázs és Matyovszky Benedek

A 2016-os felnőtt OB férfi tőr csapata kísérelőkkel

Dr. Wolf László, Wolf Ádám, Tiba Anita

ÉRSEK ZSOLT – EURÓPA-BAJNOK, OLIMPIAI ÉS VILÁGBAJNOKI BRONZÉRMES TÖRVÍVÓ, EDZŐ

ZSOLTI BÁ (... AHOGY DARABOS VINCE, VOLT TANÍTVÁNYA LÁTTA)

Egy vidéki sportegyesület vívójaként szinte hihetetlen volt számomra a hír, amikor megtudtam, hogy a magyar vívás egyik ikonja, Érsek Zsolt lesz az egyik edzőnk.

Sejthettük, hogy a komoly eredményekhez komoly munkára lesz szükség, ez hamar be is bizonyosodott.

„Sok a дума, kevés a mozgás!” „Pihenni a sírban!” Ezek voltak Zsolti bácsi edzésfilozófiájának a legfőbb passzusai, hitvallásának alapkövei, amit igyekezett is érvényesíteni szerény klubunk háza táján, több-kevesebb sikerrel.

Lehet, hogy ezzel a vívótermet „melegedőnek” tekintő szülők – akik gyermekeiket délutánra lepasszolták otthonról –, nem is voltak maradéktalanul elégedettek, Zsolti bácsi négyéves terminusának idején bizony komoly munka folyt. A renitensek által diktúrának tekintett rezsim nem kímélte azokat, kik az öltözködésre szánt percek alatt görnyedt háttal „nyomták a hülyét”, sem azokat, kik a „kamusarokban” próbáltak elbújni az avatatlan tekintetek elől. Zsolti bácsi egyik kellemetlen tulajdonsága ugyanis az volt, hogy mindent látott, ami a teremben zajlott. Jaj volt azoknak, akik „kummantásra” adták a fejüket. Ez volt az oka annak, hogy regnálása idején megnőtt a vívótermi emigránsok száma, hisz a Mester barátságos és lágy hangú babusgatását nem min-

denki volt képes elviselni. Ám akik átvészelték, megerősödve jöttek ki belőle. Ami a legtöbbször idegrendszerét próbára tette, az az iskolázás volt. Minden egyes iskola vége egy újabb tanítvány halálos ítéletét jelentette: ezek voltak azok a percek, mikor mindenki rettegve várta, kinek a neve fog legközelebb visszhangot verni a terem falai között. Ha jól teljesítettél, a Mester megajándékozott néhány elismerő szóval, ellenkező esetben azonban a helyzet kéz- és fővesztés veszélyével is fenyegetett. Ennek olykor a szülők is fültanúi voltak, mivel egy-egy „Apád látná!” - felkiáltás a Mindszenty főkapujában is tisztán hallható volt.

Amellett sem mehetünk el szó nélkül, hogy a Mester amennyire szigorú volt, legalább annyira óvta „papírhajóinak” egészségét, csalhatatlan ösztönével rögtön megérezte, ha egy gondatlan takarító néni nyitva hagyott egy ablakot a folyosón. A bűn elkövetője akkor járt jól, ha gyorsan távozott. „Büdösben még nem fázott meg senki!” – volt hallható eme bölcsélet számos alkalommal.

Edzés ilyen-olyan influenza miatt el nem maradhatott. Ha a 40 centis hó akadályt nem szabott, a piros Merci maga alá gyűrte a napi 5-600 km-t. A nálunk töltött idejének minden perce a munkára volt szánva. Érthető, hogy mérges volt ránk, ha mi nem tettük oda magunkat megfelelően.

Érsek Zsolt ifjú tanítványával

Zsolt Bá az egyesület érdekeit is kitűnően képviselte minden fórumon. Ha kellett akár idegen nyelven is. A Notre Dame Tanítórend magyarországi képviselőjével, Françoise Debeaupre-vel minden alkalommal franciául társalogtak, a közelben állók nem kis meglepetésére.

A legtöbb alkalommal versenyekre is elkísérte papírhajóit, ilyenkor vehemenciájának a versenybírók lettek az áldozatai. Tanítványai érdekében, ha kellett, a versenypást mellett is kiengedte a hangját. Amennyire nem kímélte ilyenkor a sporttársakat, annyira mentesültek a papírhajók a dörgedelmek alól. Nem minden kis vívópalánta mondhatta el magáról, hogy Érsek Zsolt biztatja a pást mellől!

Összefoglalva: köszönünk mindent, Mester!

A 2015-ös Vívó Magyar Bajnokságon 6. helyezést elért férfi törccsapat: dr. Vizler Ádám, Wolf Ádám, Érsek Zsolt edző, Simon Kristóf és Darabos Vince

Csoportkép a 2014-es Mikulás Kupán

JUNIOR TŐRCSAPAT

A ZVE történetében mindig meghatározóak voltak az egyéni eredmények mellett a csapatban elért sikerek is. Ennek feltételei néha adottak voltak, néha nem. Tóth Feri külföldre távozása után az egyesületi taglétszám csökkent. Megszűnt a párbajtőr fegyvernem, és több töröző is abbahagyta a vívást. Így csak néhány korosztályban volt lehetőségünk országos versenyen csapatban indulni. Szerencsére mindig volt néhány kiemelkedőbb tudású versenyzőnk, akihez felzárkózva akár fiatalabb korosztályú vívóink is tudtak csatlakozni.

A 2010-es évektől a két legmeghatározóbb sportolónk Simon Kristóf és Wolf Ádám volt. A csapat összetétele mellettük évről-évre változott, amit a fiatalok kamaszodása magyarázhatott.

Simi és Ádi a folyamatos keretedszeknek, versenyzéseknek köszönhetően egyre nagyobb tudásra és rutinnal tett szert, országosan is elismert versenyzőkké váltak. Érdekes volt látni a srácok formálódását. Tudatosan fejlesztették technikai tudásuk mellett az erőnlétüket is. Belátták, hogy az eredményt az „ész-kéz-láb” egység fogja leginkább meghatározni.

Komoly erőfeszítésbe került a fiatalabb egereszeknek, hogy csapattársként elfogadtathassák magukat a két oszlopos taggal. A 2016-os junior OB-re Darabos Vince és Németh Zalán csatlakozott hozzájuk. A korábban visszafogott Vince Zsolti Bácsitól kiérdemelte a „Tiger” nevet, Zalánka, vagyis inkább „Lazánka” gumicukorral konzervált rugalmassága pedig dinamikus kitörésekké fejlődött.

Az OB csapatversenyét a 6. helyen rangsorolva kezdte a ZVE csapata. És nem is akárhogyan! A csapat kitűnő vívásával a nap egyik legnagyobb meglepetését szolgáltatva elbúcsúztatta a négy közé jutásért a 3. helyen rangsorolt BHSE csapatát. A döntőbe jutásért a későbbi bajnok MTK nehéz falatnak bizonyult, a fővárosiak meggyőző vívással verték a zalaegerszegi csapatot.

A bronzért folytatott küzdelemben a Törekvés I. csapata volt az ellenfél. A mérkőzés esélyesei a budapestiek voltak, ám Érsek Zsolt mester tanítványai nem így gondolták. A nap másik nagy meglepetését szolgáltatva hatalmas küzdelemre kényszerítették a fővárosiakat. A Törekvés uralta a mérkőzés első részét, az utolsó körben a ZVE azonban beírta ellenfelét. Darabos Vince elsőként egy emlékeztető csörtében felhozta a csapatot, Simon Kristóf megfordította az állást, míg Wolf Ádám 44-44-es állásnál bevitte a győztes tust. Legalábbis a vívóteremben mindenki így látta. Egyetlen ember volt, aki szerint a mindent eldöntő találatot a Törekvés

vívója szerezte, de ez sajnos a mérkőzés bírása volt. Nem volt mit tenni, nehéz szívvel kellett tudomásul venni a vitatott döntést.

Az egyesület a csapatot a történelem ellenére is bronzérmesnek tekintette, amit meglepetésként házi éremátadással és bronzmedál alakú tortával köszönt meg. Jó volt látni a kicsik szemében, hogy példaképként tekintettek a sikeres nagyfiúkra.

A következő történet már róluk fog szólni.

A meglepetés „bronztorta”

Hatalmas volt az öröm az elődöntőbe jutást követően

A 2016-ös Vívó Magyar Bajnokságon 4. helyezést elért férfi junior törccsapat: Simon Kristóf, Németh Zalán, Darabos Vince és Wolf Ádám

Meglepetés házi ünnepség a „bronztortával”

Darabos Géza átadja a „bronzérmét” Érsek Zsoltnak, a junior csapat edzőjének

TÁMOGATÓINK

ZALAEGRSZEG
MEGYEI JOGÚ VÁROS

Az **AEGON** megbízott partnere

TÁMOGATÓINK

TARTALOMJEGYZÉK

KÖSZÖNTŐ / 1	DR. NÉMETH GABRIELLA, NÉMETH KATALIN / 48
GONDOLATOK A ZALAEGERSZEGI VÍVÁS	KOVÁCS TAMÁS / 50
50. ÉVFORDULÓJÁRA / 3	DR. SZABÓ ANTAL / 52
CSIKÓS SÁNDOR / 4	DR. TÁTRAY ÁDÁM / 53
MISZORY BÉLA / 6	KÁMÁN FERENC / 55
BÁLITS KÁROLY / 8	JÓZSI GYÖRGY / 56
KISS GYÖRGY / 10	OB I-ES NŐI TÖRCSAPAT / 58
SZILVÁS IZABELLA / 12	OB I-ES FÉRFI KARDCSAPAT / 61
KOVÁCS ATTILA / 14	HIDASI JÓZSEF / 64
DR. BÁN ANDRÁS / 15	EKLER ELEMÉR / 65
CSAPÓ KATALIN / 16	SZEKERES PÁL / 66
BEDY CSABA / 18	KATONA GYÖRGY / 67
DR. SALLAI SÁNDOR / 20	DR. BERTA GERTRÚD / 68
DR. GERENCSÉR ISTVÁN, TÓTH LAJOS / 21	HÁRI MÁTÉ / 70
MAGYAR JÓZSEF / 23	LUPKOVICS DÓRA / 72
TÓTH FERENC / 25	DR. VIZLER ÁDÁM / 74
SASHALMI DÓRA / 28	KISS GERGŐ / 76
MAJOR ZSOLT / 30	DR. GÉMESI GYÖRGY / 78
DR. SLEZÁK JÓZSEF / 32	ARNHOFFER ANDRÁS / 80
DR. MATYOVSKY BALÁZS / 34	DR. ROSTA ANDREA / 81
DR. HORVÁTH CSILLA / 36	KOCZOR GYÖRGY / 85
SOLTI ANTAL / 37	FRANCOISE DEBEAUPTE / 87
ROSTA RICHÁRD / 39	TIBA ANITA / 89
BEKE GÁBOR / 41	DARABOS GÉZA / 91
ENGLERT ZSOLT / 43	ÉRSEK ZSOLT / 93
PETHŐ SZILVIA / 44	JUNIOR TÖRCSAPAT / 95
DR. GYIMESI ENDRE / 46	TÁMOGATÓINK / 97

Kiadja:
ZALAEGRSZEGI VÍVÓ EGYLET,
8900 Zalaegerszeg, Zárda utca 25.

Felelős kiadó:
DARABOS GÉZA

Szerkesztette:
DARABOS GÉZA, DR. MATYOVSZKY BALÁZS

Lektorálta:
TÓTH FERENC

Borítóterv, tipográfia és nyomdai előkészítés:
ORBÁN ILDIKÓ

ISBN 978-615-00-3731-8

Nyomdai munkák, kötészet:
CYPRESS NYOMDAI SZOLGÁLTATÓ KFT.
1034 Budapest, Bécsi út 100.

Készült
400 pld-ban